

МАЙКЪЛ УАЙТ ПРЪСТЕНЪТ НА БОРДЖИИТЕ

Превод от английски: Асен Георгиев, 2010

chitanka.info

ПРОЛОГ

Рим, август 1503 г.

Папа Александър VI имаше глава като голям скротум. По брадичката му се стичаше мазнина, а злите му черни зеници се разшириха, докато съзерцаваше големия като планина сладък пудинг пред него. Дъщеря му Лукреция Борджия го погледна и ѝ се догади. Тя беше едва на дванайсет, когато баща ѝ я запозна със своите сексуални наклонности. Беше принудена да мастурбира с разпятие, докато той насилваше деветгодишен слуга. Когато свършваше, подпухналият старец грухтеше като пронизан с копие шопар.

До баща ѝ седеше брат ѝ Чезаре. Веднъж, след като цяла нощ я беше държал будна с ненаситната си похот, той се беше похвалил, че е убил много хора и някой ден ще заколи и баща им, а после ще опита да се качи на папския престол. Но сега Чезаре Борджия беше болен. Страдаше от френската болест. Всички го знаеха. Лицето му беше покрито с течащи язви, а в очите му имаше лудост, по-лоша от всичко, което Лукреция беше виждала в тях преди.

От лявата ѝ страна седеше момчето алхимик Корнелий Агрипа — нежен шестнайсетгодишен момък с черни пронизващи очи. Той беше едновременно неин любовник и спътник по пътя на окултното. Агрипа я беше научил на много неща: как да запази младежката си красота, как да накара всеки мъж да я обожават. Но най-важното беше, че я научи на нови начини да убива. Заедно бяха произвели смъртоносни отрови, които довеждаха смъртта с вълнуваща бързина и не оставяха следи.

Последната фигура, която попадна под втренчения ѝ поглед, беше на Доменико Гонзага, най-малкият син на Франческо II, маркиз на Мантуа. Красивото лице на Доменико едва беше започнало да показва следи от твърде охолния живот. С Чезаре си бяха играли като деца, но сега се презираха. Нейният баща, папата, беше уредил гостуването на сина на маркиза — последния в дългата редица

кандидати за ръката на Лукреция. Разбира се, Чезаре ги мразеше всичките.

В края на вечерята Александър беше толкова пиян, че едва стоеше на краката си, но Лукреция знаеше, че още има енергия за своето любимо забавление. Начинът, по който гледаше двамата черни роби, които му помагаха да стане от стола, не можеше да се сбърка. Беше виждала този поглед много пъти. Веднъж баща ѝ беше споделил, че черните момчета, които бе довел във Ватикана, го задоволяват както никой друг и нищо друго. Беше странно, че мъжете в живота ѝ искаха да споделят с нея своите най-интимни тайни. Тя се наслаждаваше на усещането за власт, което това ѝ даваше.

Скоро остана сама с Доменико. Бяха седнали един до друг на нисък диван и той плъзна пръст по бузата ѝ.

— Наистина не съм толкова лош — каза младежът с натежал език и гранив дъх, а зъбите и устните му бяха оцветени от червеното вино.

— Кой е казал, че сте?

— Вие отказахте да срещнете погледа ми на масата.

— Това щеше да е неприлично.

Доменико избухна в смях, но лицето му се изопна, когато видя, че тя остава сериозна.

— Простете, мадам. — Той се изкашля и подръпна елека си.

— Доменико, моят баща организира това гостуване, а не аз — каза тя тихо. — Вашият баща е богат, а моят крайно сребролюбив.

— Вярно е, че баща ми е много богат човек и аз съм наследник на неговите владения. Обаче ми се ще да мисля, че у мен има нещо повече от пари и земи. — Приблужи се към нея и тя усети топлия му дъх на бузата си. Той грубо обърна лицето ѝ и я целуна силно по устата. Лукреция усети животинската миризма на потта му. Преди да успее да го спре, той повдигна роклята ѝ.

Лукреция изигра съвършено опита да го отблъсне. Беше завършена актриса и знаеше, че може да сложи в джоба си всички актьори по римските сцени. Тя беше в позицията на силата тук, въпреки че този тромав глупак си мислеше друго. Знаеше силата си от дете, преди разцъфтяването на сексуалността ѝ. И сега, на двайсет и четири години, беше в разцвета си.

— Брат ми ще ти пререже гърлото — прошепна тя, когато Доменико успя да напъха пръстите си под бельото ѝ. Той замръзна за секунда и измърмори колебливо:

— Баща ти няма да позволи.

— Баща ми не е господар на Чезаре.

— Но Чезаре го няма тук.

Лукреция почувства как започва да се топи като лед, когато Доменико разтвори краката ѝ. Той се беше освободил от панталоните и тя усети как прониква в нея. Отметна глава назад и изстена.

— Вие си мислите, че ме владеете — каза тя с надебелял глас, а черните ѝ очи бяха приковани в неговите.

— Лукреция, любов моя, не само го мисля — задъхано отговори Доменико и на лицето му се появи жестока усмивка.

— За жалост бъркате. Вие ме пронизвате, но и аз мога да ви понижа.

Доменико усети пареща болка във врата си. Погледна надолу. Лукреция Борджия достигаше до оргазъм, очите ѝ бяха огромни, слабините ѝ се блъскаха в неговите. Той изстена и се опита да се отдръпне от нея, но беше напълно лишен от сили. Не можеше да помръдне. Лицето на Лукреция беше застинало от екстаза, а очите ѝ бяха здраво стиснати. Тя изви гръб и застина, потрепери и отвори очи.

Отблъсна Доменико и той падна на дивана като кукла. Опита да помръдне, но не успя. А болката... болката беше неопишуема. Тя се разпростря от врата до гърдите му. Не можеше да диша. Тогава почувства как от устата му изригва течност. Червена пяна, която покри лицето му, стигна до очите и го заслепи. Той се опита да вдигне ръка, но не успя да помръдне дори пръст. Стомахът му отново се надигна и той избълва още кръв с частично смлени парчета свинско, пилешко и захаросани плодове.

Лукреция се беше надвесила над него. Избърса кръвта и повърнатото от лицето му, за да може да я вижда, и вдигна единия си пръст. На него имаше голям пръстен с едър кръгъл смарагд. Камъкът беше вдигнат и в отвора под него Доменико успя да различи малък метален шип, покрит с нещо червено.

Лукреция се усмихна сладко и се обърна, а Доменико Гонзага, най-малкият син на Франческо II, маркиз на Мантуа, потрепери за последно и умря.

1.

Степни, събота, 4 юни, 2:16 сутринта

Още беше много влажно. И горещо като в бомбайска нощ, помисли си Амал Керим, докато минаваше през строителната площадка. Земята беше спечена. Не беше валяло от седмици. По-голямата част от Англия се беше пържила на жегата в продължение на тринайсет дни и този следобед термометърът беше наближил 38 градуса. Беше почти достатъчно горещо, за да затвори профсъюзът строежа.

Керим остави якето си в строителния фургон, но дори по риза с къси ръкави се потеше обилно. Беше много тъмно, но очите му се бяха приспособили и той различаваше формите на тежките инсталации и купчините пръст по цялата площадка. Вдиша дълбоко горещия въздух и се огледа. Стоеше до изкоп, широк трийсетина метра и може би десет дълбок, а калните му стени бяха подпрени със стоманени греди. Дървени талпи покриваха на кръст дупката, оперени на скелета и щедро покрити с изсъхнала кал и бетон. Около изкопаните основи имаше строителни машини: мощен багер, булдозер и два огромни камиона с двуметрови гуми, покрити с кал. Керим едва различаваше сребристия надпис на единия от камионите — логото на строителната компания „Бриджпорт Кънстръкшън“. Запали цигара и хвърли клечката.

Зад гърба му се чу звук. Той се завъртя и насочи фенерчето си към черния изкоп. Каза си, че е твърде нервен. Направи няколко крачки по една от талпите и дръпна дълбоко от цигарата. Застана неподвижно и започна да проучва мрака под себе си с лъча на фенерчето. В малка вдлъбнатина в изкопа беше просната сива мушама. Той знаеше, че под нея лежи древен скелет.

Когато вчера следобед колегите му откриха костите, той беше в другия край на строителната площадка, но бързо узна за находката. Изтича дотам и видя управителя на площадката Том Кетъридж и един от архитектите, Тим Мидълтън, наведени над останките. Архитектът правеше снимки с мобилния си телефон, а Кетъридж изглеждаше

дълбоко разстроен от откритието. През последните седмици той беше подложен на голямо напрежение, защото строежът беше доста изостанал от сроковете. Последното, което им трябваше, беше бюрократично разтакаване заради открити човешки останки.

Керим слезе от талпата, хвърли цигарата на втвърдената кал и я стъпка. След това започна бавно да се спуска по наклона към останките. Внимателно отмести мушамата и освети скелета. Останките изглежда бяха на висок мъж. Предната част на черепа беше строшена над окото и пукнатина се спускаше оттам към слепоочието. Костите бяха почти черни и изглеждаха ужасно стари. Около скелета не се виждаше нищо, само няколко парчета паднала кал и големи късове гранит.

Керим се върна в мислите си към вчерашния следобед. Тогава избухна караница какво да правят с костите. Кетъридж искаше да ги махнат веднага и да се правят, че нищо не е намирано, но някои от строителните работници възразиха. Тогава двамата обърнаха скелета и всички видяха пръстена. Беше златен, с плоска кръгла горна част, направена от зелен камък, може би смарагд.

Повече спорове нямаше. Районът беше покрит с видеокамери, но Кетъридж поиска и един доброволец да охранява площадката през нощта. Керим се зарадва на възможността за двойна надница.

Прикликна, за да разгледа по-добре скелета. Пръстенът беше на кутрето на дясната ръка. За миг му мина през ума да го открадне и просто да изчезне. Щеше да остави семейството си и да започне нов живот някъде, където никой не може да го намери.

Отново онзи шум.

Сега беше по-близо, шум от стъпки по чакъла. Той понечи да се изправи, но една ръка се плъзна около шията му и опъна главата му назад. Амал реагира бързо и се опита да отхвърли нападателя. Падна напред, когато хватката се разхлаби, и коляното му се удари болезнено в твърдата кал. Нападателят опита да го ритне в корема, но Керим залитна назад, препъна се в мушамата и се стовари на купчина изсъхнала кал. Когато обърна глава, видя, че до него стоят двама мъже. Онзи, който го беше нападнал, беше по-нисък. И двамата носеха плътно прилепнали вълнени шапки с отвори за очите, черни тениски, черни панталони и ръкавици. По-високият стоеше няколко крачки

назад и нервно се озърташе. Другият беше съвсем близо до Керим и той видя, че около черните му очи се стича пот.

Керим се отдръпна малко по сухата кал. От другата страна на купчината пръст имаше редица планки, които водеха до наклонената пътека. Ниският заобиколи бързо купчината и отрязва пътя му за бягство. Керим замахна и успя да го удари по рамото. Мъжът изпъхтя и го сграбчи за яката, юмрукът му се стовари право върху носа му и две струйки кръв потекоха от ноздрите му право в устата. Керим го изрита и това ядоса още повече нападателя. Индиецът беше много по-дребен, но не беше слаб противник. Замахна лъжливо и се опита да бръкне в очите на мъжа, но успя единствено да сграбчи шапката. Мъжът отскочи назад и маската му се плъзна чак до челото.

Беше много тъмно, но Керим видя лицето му и, смаян, едва не загуби равновесие. Когато мъжът посегна да дръпне надолу шапката, той бързо се съвзе и хукна по наклона.

Когато стигна горе, беше останал без дъх. Лицето го болеше много. Цялата предница на ризата му беше в кръв. Озърна се назад и видя, че двамата маскирани тичат след него по наклона. Хукна отново, без да обръща внимание на болката. Тук горе беше по-светло, но на места имаше тъмни участъци, където светлината от уличните лампи се сблъскваше с купчини земна маса и тремавите форми на машинарии. Отдясно се издигаше бараката за строителите, а зад нея беше телената ограда, която завършваше отгоре с навита на руло бодлива тел.

Керим стигна до оградата там, където тя пресичаше терен зад редица магазини с жилища на горния етаж по улица „Майл Енд“. В мрежата имаше порта, обезопасена с дебела верига и катинар. Той зарови из джобовете си за ключа и замушка катинара, но няколко пъти не улучи. От носа му се стичаше кръв и лицето ужасно го болеше. Двамата мъже бързо се приближаваха. Заобиколиха купчина пръст на десетина метра от него и той видя, че единият се навежда. Когато се изправи, държеше парче метална тръба.

Керим улучи дупката на ключалката, завъртя ключа и катинарът щракна. Издърпа веригата, отвори вратата и я блъсна зад себе си. Отчаяно се опита да я заключи отново, но те вече бяха там. Единият сграбчи веригата, Керим я пусна и побягна.

Хукна по тесния проход зад магазините. Пред него имаше тухлена стена. В единия ѝ край видя отворена дървена врата и се

втурна към нея, препъна се в едно стъпало и се стовари на земята в малък двор. Изруга и се надигна. На две крачки от него имаше къса стълба, която водеше към плосък покрив. Той се поколеба. Не искаше да се окаже в капан, но вече беше късно. Преследвачите му бяха на алеята и той чуваше стъпките им. Щяха да го настигнат след секунда. Хукна нагоре по стълбите. Покривът беше голям, с два метални комина, които стигаха до кръста му. В този миг най-големият му страх се потвърди: от покрива нямаше друг изход. Обърна се и видя, че двамата нахлуват в двора. Единият пошляпваше отворената си длан с металната тръба.

Керим отстъпи към близкия комин и надникна в него. Мрак. И тогава, преди да предприеме нещо, двамата мъже се втурнаха към него. Успя да избегне първия удар с тръбата и тя се стовари върху комина с кух трясък. Той хукна към другата страна, но там го чакаше вторият мъж, който сграбчи ръцете му и ги изви зад гърба. Индиецът успя да се извие, ритна го в чатала и побягна, но niskият с тръбата вече го чакаше. Той стовари тръбата точно под челюстта му и смаза трахеята му. Керим се стовари по лице на покрива и мъжът го удари с пълна сила по тила. Керим въздъхна веднъж и умря.

По лицето му започна да се стича кръв, която образува локвичка на бетона. По-високият дишаше тежко и ръцете му трепереха. Стоеше вторачен в тялото на покрива. Стисна главата си и започна да повтаря:

— О, мамка му, о, мамка му!

Другият ритна Керим, за да се увери, е свършил работата и каза:

— Хвани го за краката.

— Какво?

— Глух ли си? Хвани го за краката.

Заедно обърнаха мъртвия. Той ги гледаше с невидящи, покрити с кръв очи, а косата му беше слепена от червени и сиви петна.

Високият изстена.

— Да не си посмял да гъкнеш! — изръмжа другият и остави тръбата върху гърдите на Керим.

Завлякоха трупа до комина и niskият взе тръбата. Вдигнаха тялото вертикално и го подпряха на комина. Главата му се килна напред и кървави капки изцапаха ризата на по-високия.

— Окей... на три! — изсъска убиецът. — Едно... две... три!

Повдигнаха Керим и го прехвърлиха през ръба на комина. С последно усилие обърнаха тялото в тесния отвор и то падна надолу в мрака.

2.

Степни, събота, 4 юни, 2:21 сутринта

— Разтърсете сградата! Хайде всички... Разкършете се здраво! — реवेशе в микрофона Ем Си Джъмбо — потен сто и петдесет килограмов мъж, с оранжев гащеризон. Той измъкна голяма тюркоазена плоча и с вещица я набучи на една от грамофонните чинии. С лявата си ръка напипа друга плоча на плота. Истинското му име беше Найджъл Търнбул и беше второкурсник в колежа „Куин Мери“ малко по-надолу по улицата.

Ем Си Джъмбо се впусна в неразбираемо дрънкане за величието на следващия запис, но Кет и Деб, близначки и негови състудентки, не му обърнаха внимание. Те бяха доволни да танцуват като в транс и да оставят таблетката екстази, която бяха взели преди петнайсет минути, да си свърши работата.

В залата имаше множество прегрели тела, които трептяха от силните бази на музиката, лееща се от огромната уредба. Помещението представляваше просто бетонен куб, оборудван със скъпи лампи и мощна музикална уредба. „Лъв Шак“ беше място на придобития вкус. С грубите си стени и бетонен под това полумазе без прозорци се проветряваше с помощта на климатици с вентилационни шахти. Така силната музика не проникваше навън. Въпреки безличния си вид в петък вечер „Лъв Шак“ беше място трепач за студентите от „Куин Мери“. Тъй като клубът нямаше лиценз, посещаването му беше свързано с лека тръпка на страх, а посветените знаеха, че там може да се намери всяка дрога под слънцето.

Кет и Деб бяха идвали тук през по-голямата част от изминалата учебна година. Този следобед бяха взели последния си изпит. Беше време да разпуснат, а когато музиката минава през теб, това е по-лесно. Парчето свърши и иглата леко се плъзна към следващия запис. Кет направи знак на Деб, че отива за бутилка вода. Сестра ѝ кимна да донесе и за нея. Беше безсмислено да се опитваш да говориш, когато Джъмбо е разпален. Трябваше да се разбират чрез знаци и мимики.

След няколко минути Кет се върна, подаде на сестра си леденостудена бутилка „Евиан“ и тръгнаха към центъра на дансинга. И двете не чува трополенето от тавана, защото беше напълно заглушено от музиката. Макар и нечуто от никого, то ставаше все по-силно — поредица от потропвания и стържене на метал в камък.

Кет не усети течността да мокри лицето ѝ, но Деб видя на челото ѝ да се образува червен кръг. Една струйка се стече до носа на Кет и тя я бръсна с пръст, защото я взе за пот. Деб спря да танцува и загледа с ужас как още три червени петна се появяват на бузата на сестра ѝ. Кет се закова на място и започна да опипва лицето си.

Близначките погледнаха едновременно нагоре.

На три метра над дансинга голямата вентилационна шахта беше започнала да се откъсва от болтовете си. Скоро капакът зина, откъсна се от скобите и полетя спираловидно към дансинга.

Краят му удари един от танцьорите и му счупи рамото. Момчето се блъсна в една двойка наблизо и рухнаха заедно. След това голям и мек предмет се плъзна през отвора на тавана и се гмурна в зловонния въздух на клуба. Стовари се на пода с глухо тупване, което никой не чу.

Десетина души изпищяха едновременно, но заради бумтенето на басите и цвъртенето на създадената от компютър мелодия никой не можа да ги чуе. Всички замръзнаха на местата си.

Кет и Деб бяха само на няколко метра от онова, което падна, и кръв опръска лицата им. Деб докосна бузата си и се вторачи неразбиращо в почервенелите си пръсти. Тогава музиката спря. Ем Си Джъмбо се измъкна иззад подиума си и затресе телеса към призрачно застиналия дансинг.

Деб беше започнала да трепери, вторачена в ръката си.

Със забележително спокойствие Джъмбо приклепна до трупа и го обърна. Всички видяха смазаното лице, сплъстената от кръв коса и бялото на едното око. Точно в мига, когато диджеят бързо се изправи, още един предмет изскочи от вентилационната тръба и се стовари до трупа. Джъмбо отскочи пъргаво назад, сякаш някой го беше смущкал с остен. До мъртвеца на пода лежеше изцапан с кал работен ботуш.

3.

Главният инспектор Джак Пендрагън се протегна за слушалката, но не улучи и бутна телефона на пода заедно с чашата вода и будилника. Чуваше слаб глас в далечината, докато търсеше слушалката в тъмното.

— Пендрагън — каза той накрая, като се опита да прозвучи уверено.

— Инспектор Грант е, сър. Съжалявам, че се обаждам толкова рано, но се случи нещо.

Пендрагън потърка дясното си око, прехвърли слушалката в свободната си ръка и се върна до леглото. Погледна часовника на пода. Червените цифри показваха 3:05 сутринта.

— Какво има?

— Най-добре сам да видиш, шефе. Аз съм... — настана мълчание — ... на четири минути от местопрестъплението.

— Можеш ли да бъдеш малко по-точен?

— Открит е труп в един клуб. И аз не знам много повече.

— Къде?

— На Майл Енд Роуд. В нещо като бункер зад златарски магазин на име „Джангълс“.

— Добре, ще го намеря.

Пусна душа и зачака водата да се стопли. Едва снощи беше пристигнал в полицейското управление на Брик Лейн. Неговият командващ офицер, началник Джил Хюз, го разведе и след това заедно прегледаха досиетата на екипа. Под негово командване щеше да има двама инспектори: Роб Грант, на двапет и шест, трудолюбив, несантиментален, корав и честолобив, и Кенет Тауърс, на трийсет и две, не твърде амбициозен, но усърден. След това идваше Джес Търнър, един от тримата сержанти, който щеше да му е помощник. Джес беше на двапет и две, енергичен, все още почти момче, но обещаващо младо ченге, което поне на теория, щеше да го следва като пале. Подобно на останалите служители в участъка, и той беше

посрещнал идването на Пендрагън с едва прикрито съмнение. Беше наясно с внезапните назначения без повишение.

Такива хора обикновено се бяха провалили в последната си работа и затова трябваше да се докажат на ново място. Освен това Пендрагън идваше с багаж от лични проблеми, които вероятно бяха обсъждани и разнищвани, преди да заеме мястото на втория след началника в управлението.

И това му напомни за Джил Хюз: ченге от кариерата, уверена, почти мъжествена, като се изключи мекото лице и добре сложеното ѝ телце, което униформата не успяваше да скрие. Големите ѝ кафяви очи бяха привлекателни, но в тях нямаше и намек за чувственост. Началник Хюз беше много корава и волева жена, и изключителен офицер. На трийсет и две, тя вероятно беше най-младият полицейски началник в страната, но нямаше много практически опит. Също като него и тя беше завършила с отличие полицейския колеж в Сълхампстед. Екипът на Брик Лейн беше започнал да уважава острия ѝ като бръснач ум, но не можеше да се отрече, че тя щеше да разчита на Джак и неговия опит.

Той си направи гаргара с вода за уста, докато си връзваше вратовръзката, и след това прекара ръка по вече наболата, но още приемлива брада на лицето си. На четирийсет и шест, беше запазил атлетическото си телосложение, като изключим лекото шкембенце, и макар косата му да беше повече бяла, отколкото черна, кожата на лицето му още беше изпъната. На подходящо осветление можеше да мине за трийсетинагодишен.

Беше очаквал с нетърпение края на седмицата, за да посети старите си любими места. Беше роден на няколкостотин метра от управлението и бе живял в центъра на лондонския Ийст Енд през първите осемнайсет години от живота си. Когато се премести в Магдалин, Оксфорд, се връщаше от време на време в Лондон, но след смъртта на родителите си не чувстваше нужда да го прави. Докато не... Взе ключовете си и тръгна към стълбите.

На рецепцията нямаше никого, когато Пендрагън прекоси фойайето и излезе на улицата. Хотелът беше близо до метростанцията „Мургейт“ в Сити, или на пет минути с кола от Майл Енд Роуд по това

време на нощта. Улиците грееха от светлините на неона. Пендрагън знаеше как да стигне до всяко място в Лондон съвсем инстинктивно. Улиците и сградите може би се бяха променили, но вътрешната структура, скритата под повърхността топография, беше непроменима. Лондон беше втъкан в самата му плът.

А имаше и много улици, които не бяха преасфалтирани или основно ремонтирани. Повечето магазини сега бяха собственост на индийски и бангладешки търговци, но някои от старите семейни предприятия бяха останали. И макар че повечето пъбове бяха обновени и преименувани, забележителностите от неговата младост още му се набиваха в очите. Докато минаваше край кръчмите „Тъжният Морис“ и „Слепият просяк“, се сети, че някога те бяха любимите места на близнаците Крей. Тези гангстери бяха по-силни от Бог в района, когато той беше дете.

Когато наближи „Джангълс“, една линейка се отлепи от бордюра и потегли бързо към Лондонската болница, която беше само на стотина метра надолу по улицата. Две полицейски коли бяха паркирани пред магазина и сините им светлини заливаха с ярки блясъци сивите тухлени и бетонни околности. Витрината на магазина беше опразнена преди да затворят, и всичко ценно беше заключено на сигурно място. Стъклото беше маскирано с дебели решетки. Издрасканата и захабена синя врата до магазина зееше отворена. Когато Пендрагън паркира до бордюра, от нея излезе сержант Джес Търнър и дойде при него. Джес беше слаб и строен, а косата му беше гелосана и сресана назад в стила на някогашните идоли на журовете. Костюмът му „Хюго Бос“, на който беше попаднал при разпродажба на маркови дрехи на Кенсингтън Хай стрийт, беше прекалено хубав за тази работа. Търнър знаеше това и тази мисъл му доставяше удоволствие.

— Какво се е случило? — попита Пендрагън, когато слезе от колата.

Търнър тръгна пред него по дългия коридор в сградата и след това през малък двор. Къса стълба водеше до плоския покрив на бетонната пристройка, която заемаше по-голямата част от задната градина на сградата. От алеята се отваряше врата към къса стълба, която водеше надолу.

— Претъпкан дансинг, вероятно много екстази — каза Търнър. — Изведнъж... от тавана пада труп. ТРЯС! — Той се обърна към

Пендрагън с дяволито изражение и започна да пее: „Мисля, че мога да летя...“

Пендрагън не му обърна внимание и Търнър го въведе в голямото, подобно на мазе помещение. Вътре смърдеше на пот и беше непоносимо горещо. Полицай на средна възраст и един неправдоподобно тлъст младеж с оранжев гащеризон стояха в средата на залата. Патолог със зелена престилка върху цивилните дрехи беше клекнал до трупа, който лежеше на едната си страна, очевидно със счупен врат. Жертвата беше цветнокож, може би индиец, но лицето му сега беше потъмняло и обезцветено от вътрешния кръвоизлив. Тъмната му коса беше сплъстена от кръв и сиво вещество. Беше облечен със светла риза с къси ръкави. На нея едва се виждаше щампован надпис „Бриджпорт Кънстръкшън“.

Пендрагън приклепна, за да го огледа отблизо.

— Час на смъртта? — попита той. Патологът го погледна с празен поглед и вдигна очи към Търнър, преди да се сети кой е Пендрагън.

— Някъде между един и половина и два и половина сутринта. Казвам се доктор Нийл Джоунс.

— Благодаря, доктор Джоунс. — Пендрагън се изправи и кимна на полицая. — Този кой е?

Полицаят погледна в бележника си.

— Найджъл Търнбул, сър. Известен и като ъъ... Ем Си Джъмбо. — Той произнесе името с известно отвращение. — Студент втора година в колежа „Куин Мери“. Той се обади.

Пендрагън огледа младежа.

— Ще ми разкажете ли какво се случи?

Търнбул беше спокоен и немногословен. Разказа за появата на трупа, избухналата след това паника и как се обади за линейка и съобщил в полицията. Пропусна да спомене, че първо беше пуснал съобщение на един приятел да дойде бързо и да прибере двестате таблетки екстази.

— Колко беше часът?

— Малко преди два и половина. Спомням си, че погледнах часовника няколко минути преди това... да се случи. — Той махна към трупа.

— Цяло чудо е, че е бил ранен само един човек. Предполагам, няма смисъл да ви питам за имена.

Джъмбо го погледна с празен поглед.

— Познавам неколцина от редовните посетители, но не използваме членски карти.

— Е, Найджъл, може би една разходка до управлението ще размърда паметта ти.

Лицето на Търнбул се изопна.

— Вижте, аз съм само диджей тук. Няма проблем да ви кажа няколко имена, но и те са просто студенти, като мен.

— Прекрасно. Сержант Търнър е готов да записва.

Пендрагън се обърна отново към полицаия.

— Къде е инспектор Грант?

— Горе, сър. Разговаря със собственика на сградата.

Д-р Джоунс се приближи и улови погледа на Пендрагън. Беше нисък мъж със здраво телосложение, къса посивяваща брада и къдрава коса. Приличаше на едричко Толкиново джудже.

— Бих искал да откарам трупа в лабораторията, ако нямаш нищо против. Криминолозите ще огледат всеки сантиметър от помещението.

— Добре. А... сигурен ли си за часа на смъртта?

— Не с точност до минута, но както казах — между един и половина и два и половина.

Джес Търнър остави чашка кафе от автомата до лакътя на главния инспектор.

— Благодаря — кимна Пендрагън и отпи глътка. — По дяволите!

Търнър сплете ръце.

— Не обвинявай мен.

— Но това е...

— Напълно задоволително. — Началник Джил Хюз стоеше до вратата на кабинета му. Джак понечи да стане, но тя му махна да не го прави.

— Ако искаш, можеш да си донесеш любима марка, инспекторе.

— Не се тревожи, наистина ще го направя — каза той и върна чашката на Търнър. — Моля те, изхвърли го някъде.

Хюз се усмихна и седна на края на бюрото.

— Какво имаме?

— Мъжът може да е убит малко преди да нахлуе на купона и със сигурност не по-рано от един и трийсет. Така твърди Джоунс.

— Но как, за бога, е попаднал там?

— Чиста случайност. Инспектор Грант разговаря със собственика на „Лъв Шак“. Разбира се, той ни оказа пълно съдействие. Неколцина от моите хора огледаха къщата и външните постройки. Клубът, ако човек реши да го нарече така, преди е бил бомбоубежище. През 70-те е било разширено и използвано като склад. Преди няколко години са убедили собственика да го превърне в дискотека. Така като го гледам, трябва да е наел каубои за ремонта... Разширили са един стар комин и са го превърнали в двупосочна вентилационна шахта. Който и да е напъхал трупа в нея, вероятно е сметнал, че е шахта за отпадъци. Не е предполагал, че трупът ще се стовари в центъра на някакъв дансинг.

— И?

— Ще отида да видя какво е открил доктор Джоунс. — Пендрагън си облече сакото и последва Хюз към вратата. В края на коридора видя Търнър с двама полицаи. Сержантът им разказваше как главният инспектор е отказал кафето от автомата. Всички се бяха ухилили широко. Търнър видя Пендрагън и Хюз и се изпъна. Униформените се измъкнаха нанякъде. Началник Хюз се обърна към Пендрагън с едва доловима усмивка.

— Добър имитатор е, нали?

4.

В девет и петнайсет улиците вече бяха озарени от ярка светлина и беше очевидно, че и този ден ще е горещ. През нощта температурата не беше паднала под 25 градуса и сега усещането беше като в лятна утрин някъде в Южна Франция. Дори сивата околност на Майл Енд Роуд искреше. Удивително е какво може да направи малко слънце, помисли си Пендрагън, когато колата излезе от управлението и зави по главната улица. Караше Търнър и двамата седяха в мълчание. Пендрагън гледаше прелитащите край тях обезцветени от слънцето фасади на магазините, покритите с графити стени, металните гаражни врати и строшените улуци. Помисли си колко странно изглеждат. Сякаш Лондон внезапно беше преместен няколко хиляди километра на юг. В главата му зазвуча мелодията на „Съмъртайм“. Движението още не беше натоварено. След няколко минути влязоха през тесния вход на един паркинг. На правоъгълната табела на ниската тухлена сграда на Милуард стрийт пишеше „Патологоанатомия“, а над надписа се виждаше синьо-бялото лого на столичната полиция.

Намериха д-р Джоунс пред главния вход. Той дърпаше жадно от цигарата си, а пепелта се ръсеше по буйната му брада. Патологът едва стигаше до рамото на Пендрагън.

— Прогонен съм от собствената ми сграда — обяви той, когато го приближиха.

— Така и трябва — отговори Пендрагън. — Странно, смятах, че като отваряш цял ден трупове, ти е минало желанието да пафкаш.

Джоунс се изсмя сухо и се закашля.

— Мамка му, Пендрагън, точно защото по цял ден режа трупове, не давам пет пари за това. Каквото и да правиш, пак тук ще свършиш. Последвайте ме. Тук съм от ранни зори. — Той стъпка цигарата и бутна вратата с рамо.

Патологията беше като всяка друга по света. Имаше две помещения, по-малкото от които служеше за морга. Стените му бяха покрити с метални чекмеджета до височината на рамото. Прозорците

на другото бяха закрити с щори, а покрай две от стените имаше работни маси, лавици с медицински инструменти, тубуси за микроскопи и химическо оборудване. Двете маси от неръждаема стомана с дренажни канали и водни маркучи бяха до стената в дъното. Между тях имаше две колички, на които бяха подредени блестящи метални съдове. На тавана бяха монтирани голи флуоресцентни тръби. Сивият бетонен под беше измит. Цялото помещение смърдеше на препарати за почистване и на вътрешности.

Д-р Нийл Джоунс нахлузи латексови ръкавици, докато се приближаваше към една от масите за дисекция. Мъртвият лежеше на нея с отворен торс. Главата му беше повдигната леко върху стабилизиращо блокче. Пендрагън забеляза картончето, завързано за един от пръстите на левия му крак. То беше запълнено със ситни черни букви. В един от металните съдове на количките лежеше черен дроб, а в друг беше съдържанието на стомаха на мъжа. Търнър стискаше бележник и изглеждаше омаян от гледката.

— Е, имаш ли нещо за нас? — попита Пендрагън и лекичко побутна сержанта.

— Без документи. В края на трийсетте. Индиец или може бангладешец. Един шейсет и четири, леко пълен. Страстен пушач, както показват белите му дробове.

Той смушка някаква сива тъкан със скалпела и Пендрагън отклони поглед. Не можеше да свикне с клиническото пренебрежение на хора като Джоунс.

— О, господин главен инспектор, само не ми разправяй, че си гнуслив! — изкиска се Джоунс.

Пендрагън не му обърна внимание, но погледна ядосано Търнър, който беше престанал да пише.

— Продължавай.

— Виждат се тежки натъртвания... тук и тук по ръцете и раменете. Челюстта му е строшена, а гръклянът — смазан. — Той посочи лицето на мъжа и под брадичката му. Плътта беше черна и разкъсана.

— Получил е два много силни удара по главата. Всеки от тях смъртоносен. — Джоунс обърна главата на жертвата на една страна и те видяха голяма дупка на тила. — Травмата е нанесена с тъп предмет. Ударен е с тежък предмет тук и под брадичката. Ударът е строшил

гръкляна му. Измерих дупката на темето и предполагам, че предметът е бил цилиндричен. Вероятно метална тръба. Под ноктите му няма кръв, нито парченца кожа или косми. Но от фрактурите и натъртванията мога да заключа, че са се били. — Джоунс се обърна към другата маса и вдигна един ботуш. — Ботуши четирийсети номер, покрити с кал. На ризата има лого на строителната компания „Бриджпорт Кънстръкшън“. Нашият човек очевидно е бил строител или поне е работил на строеж. Това трябва да ви помогне.

Пендрагън се готвеше да заговори, когато звънна телефонът на Търнър.

— Да — отзова се сержантът. — Да, страхотно... Чао.

Пендрагън въздъхна дълбоко и повдигна вежди.

— От управлението, сър. Убитият е Амал Керим. Индиец. Работил е за „Бриджпорт“, които случайно имат строеж малко по-надолу от „Джангълс“, на Фримли Уей.

— Прекрасно.

— Има и още. Криминолозите искат да видите нещо.

Мястото, където беше намерен трупът и близката околност, гъмжаха от служители на местната криминологична лаборатория, чиято задача беше да изследват местопрестъплението. Пред вратата до златарския магазин, която водеше към клуба, беше закачена жълта найлонова лента с надпис „Полиция — не преминавай“. Когато Пендрагън я повдигна, за да се промуши под нея, криминолозите се обърнаха да видят кой нахлува в територията им. Никой не го познаваше, но един от тях кимна на Търнър, който се промуши след главния инспектор.

Жена с найлонов екип се приближи към тях и каза:

— Главен инспектор Пендрагън, предполагам. Аз съм Колет Нюман, началник на криминолозите. — Говореше някак отсечено, като говорителите по Би Би Си през 60-те.

Пендрагън понечи да протегне ръка, но се усети навреме. Д-р Нюман се усмихна. Изглеждаше на около трийсет и пет, с фини черти, високи скули и големи сини очи. Непрекъснато прибираше рус кичур зад дясното си ухо.

— Имали сте нещо за мен? — попита той.

— Да, моля, последвайте ме.

Тя ги поведе обратно към малкия бетонизиран заден двор. От едната страна имаше стъпала, които водеха към покрива на клуба. Той беше плосък и безличен, като се изключат двата комина, които се издигаха на около метър от равнището на покрива. Защитният капак на единия беше свален и лежеше на няколко метра встрани. Един от криминолозите покриваше ръба му с прах за отпечатъци. Пендрагън видя размазана кръв по светлия метал.

— Тук горе открихме много неща. — Тя посочи голяма локва съсирена кръв, която се беше просмукала в бетона. Следа от кал и кръв завършваше при комина и около него имаше много кървави петна.

— Според кървавите пръски мога да кажа, че жертвата е била ударена най-малко два пъти.

Пендрагън кимна.

— Патологът каза същото.

— Мисля, че нападателят се е качил на покрива по тези стълби. — Тя ги заведе до края на покрива и тримата се загледаха надолу към задния двор, който току-що бяха прекосили. Оттук се виждаха съседните имоти. Отдясно бяха магазините с фасади към главната улица. Над тях имаше апартаменти, а отзад — малки градини. Отляво се издигаше висока стена. Зад нея едва се виждаше запуснат имот, който заемаше ъгъла на Глоуб Роуд. Непосредствено зад „Джангълс“, на ъгъла с Фримли Уей, имаше строителна площадка.

— Значи убийството е извършено тук горе? — отбеляза Търнър.

— Със сигурност. Последвайте ме.

Тя ги поведе надолу по стълбата и извън оградата. Алеята отвъд беше затворена с полицейска лента. Виждаха се няколко зелени кофи за боклук, суха пътека от кал, къпини и бурени. Линия червени знаменца криволичеше към откритата площ отпред. Флагчетата бяха номерирани и забити в сухата земя. В края на пътя се издигаше висока телена ограда с руло бодлива тел на върха. Имаше и врата към строителната площадка, която беше отключена. Веригата и катинарът висяха встрани.

— Както виждате, открихме следи по цялата пътека. Доста кръв, косми, люспи кожа. Тъй като е строителна площадка, последните две са нещо нормално. За съжаление, няма отпечатъци от обувки. Почвата е прекалено твърда. Все още търсим пръстови отпечатъци.

Тя тръгна напъряко през втвърдената кал, далеч от знаменцата. След няколко крачки стигнаха до ръба на огромен изкоп, в който се кръстосваха мръсни талпи, закрепени върху строително скеле. Там, където земята се спускаше надолу, се виждаха още червени знаменца. Тръгнаха по наклона и по три талпи, заобикаляйки още флагчета, докато не стигнаха до яма в дъното на изкопа. Около нея имаше прясно изкопана пръст и цял грозд знаменца.

Двама криминолози се трудеха усърдно. Единият снимаше дъното на ямата, а другият беше коленичил и разравяше пръстта с малка мистрия. Този с фотоапарата се отдръпна и д-р Нюман махна на Пендрагън и Търнър да се приближат.

— Това е началото на следата, главен инспектор Пендрагън — каза д-р Нюман. — Тук има следи от борба — раздробени буци пръст и драскотини. — Тя посочи едната страна на рова. — Намерихме и това.

— Обърна се и посочи земята.

Пендрагън клекна, за да види по-добре малкия бял предмет.

— Ако не се лъжа, това е кост от безименния или малкия пръст на дясната ръка.

5.

Преподобния английски колеж^[1], Рим, януари 1589 г.

Казвам се отец Джон Уилям Алън и моята история започва през лето Господне 1589-о.

Историята познава много размирни епохи, но за вярващ като мен толкова лоши времена човешкият род не помни. Между католиците и протестантите бушува война. Война, чиито корени са в схизмата, създадена преди повече от половин век от демона Лутер и васала на дявола Хенри VIII.

Из цяла Европа хората се сражават, за да защитят своята представа за Бог. Но аз зная, че Единствената Истинска Вярa, вярата на самия свети Петър, на самия Христос, ще победи. Проля се кръв, много кръв. Но само кръвта на вярващите е чиста. Само нейното проливане е грях.

В продължение на пет години учих в Преподобния английски колеж в Рим, за да стана йезуитски мисионер. В края на 1588-а получихме известие от Париж, че добрите католици от града са се надигнали срещу злия протестантски крал Анри III. Той избягал от града и управлението на столицата било поето от група благородници, Съвета на шестнайсетте. След няколко дни великият френски католик херцог Дьо Гиз бил посрещнат в Париж след своето изгнание.

За известно време настъпи мир. Наистина Европа се наслаждаваше на спокойствие, каквото не беше изпитвала много дълги години. И тогава, няколко дни след Коледа, научихме новината, че херцог Дьо Гиз и неговият брат кардинал Дьо Гиз са били измамани от предателя Анри и пронизани в сърцата в залата на замъка Блоа.

Когато чух новината, веднага разбрах, че е дошло моето време, че скоро молитвите ми ще бъдат възнаградени, като ми бъде дадена възможността да стана мъченик.

Пет години бях насищан с ученията на Единствената Истинска Вярa и бях научен да проповядвам, да изразявам искрената си ревност,

така че да обръщам към вярата колебаещите се и да връщам отклонилите се в кошарата. Бях готов.

Спомням си събирането в голямата зала на колежа, на което абатът на моя орден, върховният генерал Аквавива, ни съобщи за убийството на моя господар Дьо Гиз. Спомням си тишината след това и гнева и горчивината около мен, почувствах вкуса им на езика си.

Тази нощ, когато най-сетне паднах в забравата на съня, не бях сигурен дали сънувам, или просто си спомням. Защото в тъмните часове преди разсъмване неописуеми сенки витаеха из ъглите на моята килия и вече не можех да различавам съня от будния свят.

Същите образи продължиха да се връщат и да ме измъчват. Село Тайбърн, на запад от Лондон, в една подгизнала от дъжд априлска сутрин преди пет години. Екзекуцията на един мисионер йезуит — Хенри Уитингъм.

Тълпата крещи от дървения подиум до Тайбърн Три — тристълбите бесилки, които са място на смърт в продължение на толкова години. Когато колата се появява пред погледите им, всички се радват и крещят. Процесията излиза на площада, затворникът е воден на въже. Той е гол, само с окървавена ленена препаска. Пада по очи на земята. Когато го вдигат от мръсотията, тълпата вижда кървавото, подуто и почерняло лице на Уитингъм. Дъждът залива сцената. Палачът помага на осъдения да застане прав на колата, спряна под бесилката. Нахлузват му примката и бързо издърпват колата.

Той се полюлява и рита. Тълпата реве от възбуда. Една жена и трима мъже изскачат от множеството и се опитват да издърпат краката на Уитингъм, за да ускорят края му, но са изблъскани от пазачите. След това режат въжето и отнасят Уитингъм на дървена платформа, където го връзват за китките и глезените.

Настава тишина. Сякаш дори природата утихва. Вятърът спира, дъждът отслабва. Лицето на затворника е цялото в кръв, устата му е зейнала. Повечето от зъбите му са избити. Запушват устата му и свалят препаската. Палачът сграбчва половите му органи и с едно-единствено движение ги отрязва. Кръвта бликва силно и мокри кожени му елек. Уитингъм се гърчи в спазми, извива се и пици въпреки кърпата в устата. След като захвърля отрязаната плът в един кош, палачът се навежда, сграбчва го за косата и прекарва острието по дължината на голия му торс.

Уитингъм е парализиран от шока. Но е още жив. Палачът бръква в зеещия отвор и измъква шепа слюзести сиви вътрешности. Дърпа и ги срязва, преди да ги хвърли в коша. След това се заема със сърцето на затворника. Реже около него, прекъсвайки артерии и вени. Само палачът може да каже кога сърцето е спряло да бие. Краката и ръцете на затворника още потрепват, когато най-важният орган е вдигнат във въздуха. Палачът го добавя към растящата купчина плът в двуколката. Оловната тишина наоколо е нарушена единствено от плясъка на крилете на гарвана, който каца на ръба на коша и гладно започва да кълве сиво-червената човешка плът.

Един глас повика:

— Отец Джон? — На вратата се почука. — Отец Джон? Върховният генерал иска да те види.

Очите ми се отвориха и нощните кошмари изчезнаха. Отново бях в малката си стая с каменни стени. Гласът на брат Джовани идваше иззад дъбовата врата на метър и нещо от леглото ми. Сkochих и направих две крачки до нея, усещайки как вълнението свива стомаха ми.

Джовани държеше свещ. Пламъкът трепкаше на течението и хвърляше сенки по доброто му кръгло лице. Монахът се обърна и аз го последвах. Галерията беше тъмна, като се изключи кръгът светлина от голата свещ. Разбира се, за пет години бях научил пътя си добре. Докато крачех след добрия брат Джовани, най-сетне се отърсих от съня, спомняйки си, че той не е гола фантазия, а спомен. Онова, на което станах свидетел под дъжда на Тайбърн, ме доведе тук и до този миг. Видях лично как кралицата курва Елизабет се отнася към своите поданици. Това преживяване беше повратната точка, която ме призова в Рим за великата кауза. Обаче, когато напуснах Англия, обърнах гръб на много неща. Близките ми в Съфолк бяха добри католици, но наивно желаеха да цари мир между всички вероизповедания. Когато дойдох в Рим, бях принуден да прекъсна всички връзки със семейството си. Вече никога нямаше да видя своите родители и двамата си по-малки братя.

Коридорът стигна до широко фойе. Отец Джовани загаси свещта, остави я на лавицата и ми кимна да го последвам. Коридорът

беше широк и покрит с килим — червена ивица скъпа вълна върху белия мрамор. На стените висяха огромните портрети на цяла поредица папи. През прозореца видях, че вън е още тъмно. Цареше такава пълна тишина, че чувах собственото си дишане. В края на галерията имаше тежки дъбови врати, а пазачи във ватикански ливреи стояха от двете им страни. Гледаха право напред и не ни обърнаха внимание, когато отец Джовани почука на вратите и те се разтвориха.

Бях влизал в това помещение само веднъж, преди една година — когато завърших обучението си и ме приеха в ордена на йезуитите. Това беше убежището на ръководителя на колежа, върховния генерал Клавдий Аквавива, петия водач на йезуитите. Орденът е основан преди почти шейсет години от свети Игнаций Лойола, който ни учи, че йезуитите са избраните от Бога мисионери и нашата роля е да служим на великите и тайни цели на всемогъщия Господ Бог. Нашият орден трябва да изпълнява много задачи, но никоя не е толкова важна, колкото връщането на еретиците към Единствената Истинска Вяра.

Дребничкият върховен генерал се бе настанил зад масивно писалище в центъра на огромното помещение и изучаваше някакви документи. Носеше просто черно расо и черна шапка. Висок слаб мъж в свещеническо расо стоеше пред писалището с наведена глава и скръстени отпред длани. Познавах този гръб.

Брат Джовани излезе и аз тръгнах бавно към писалището. Едва когато застанах до високия с расото, успях да го стрелна с очи. Той не отвърна на погледа ми, но аз видях силния му профил в сумрака, правия дълъг нос и меката извивка на бръснатия череп. Това беше Себастиан, отец Себастиан Маунтджой — моят най-близък приятел в колежа, ръкоположен заедно с мен. Знаех, че Себастиан гори със същия религиозен плам като мен. Плам, който поглъщаше нашите будни мисли и проникваше в сънищата ни. Бяхме прекарвали много часове в духовни размишления и спорове. Себастиан беше три години по-голям от мен и произхождаше от много богато семейство от Хертфордшир. Тези хора бяха предани католици, които отдавна бяха заети с кроежи срещу английската кралица. Макар произходът ни да беше твърде различен, ние бяхме духовни близнаци.

Генерал Аквавива вдигна очи от документите. Той беше сух, блед и плешив. Кожата на високото му чело беше гладка почти като на бебе и привличаше светлината на огромните свещи, поставени от двете

страни на писалището му. Очите му бяха много светлокафяви, с мек и любезен поглед. Изглежда, се готвеше да заговори, когато зад креслото му нещо се размърда. Една закачулена фигура се показа от дълбокия мрак и смая мен и Себастиан. Мъжът се приближи към писалището. Генералът погледна нагоре и мъжът свали качулката, за да разкрие кораво лице с високи скули, тесни черни очи и къса сребриста коса.

Аз паднах на колене. Мъжът протегна ръка и щракна с пръсти.

— Синове мои — намеси се генералът. — Отец Белармино ви повика тук тази сутрин.

Бях ужасен. Белармино беше може би най-могъщият човек в Църквата. Мнозина смятаха, че е по-могъщ дори от папа Сикст. Като личен теолог на папата и духовен отец на йезуитския колеж, неговото влияние стигаше до всеки ъгъл на Ватикана. Отец Белармино беше голям очистител със страховито име из цяла Европа. Беше върнал много еретици към вярата чрез острието на меча или пречистване с огън.

— Оставям на добрия отец да ви обясни — завърши генералът.

Гласът на Белармино беше по-писклив, отколкото очаквах, но той говореше като човек, който отдавна е изгубил всяка сянка на съмнение в себе си. Очакваше онези, към които се обръща, да се подчиняват на мига, да не му възразяват и да не показват друго, освен раболепие.

— Вие сте добри и честни свещеници и аз знам от вашите досиета и личните препоръки на генерала, че сте се посветили на идеята за мъченичество — започна той. — Вие дойдохте от Англия, за да бъдете обучени и да се върнете в своята страна, та да разпространявате Словото на Единствената Истинска Вяра, да работите като мисионери и да спасявате души.

Аз не смеех дори да примигна и усещах и Себастиановия страх по скованата му стойка. На светлината от свещите черните очи на духовния баща на колежа приличаха на бездънни езера.

— Каузата на мисионера е благородна. Вие осъзнавате, като всички нас, че много достойни мъже бяха изгубени по време на тази битка. Ако ви разпознаят при завръщането ви в Англия, ще бъдете арестувани като предатели и вероятно ще ви постигне смъртта на предателите. Обаче аз зная, че това не ви плаши. По-скоро ви привлича мисълта да жертвате живота си за Делото Господне.

Обаче някои от нас стигнаха до заключението, че можем да направим повече за Англия, че можем да сторим много, много повече, за да спасим душите на нашите сънародници. Стигнахме до заключението, че твърде много добри хора умряха като мъченици, изливайки още повече кръв в ръцете на английската курва, която седи незаконно на трона. Затова решихме да премахнем злото... от самия му извор.

В този миг започнах да разбирам защо ни бяха довели тук. Стрелнах с очи Себастиан, но не успях да уловя погледа му. Белармино отново заговори:

— Вашата мисия ще бъде най-опасната, предприемана някога от този орден. От мига, в който напуснете града, ще ви шпионират, защото враговете на Църквата са навсякъде. Ще тръгнете за малкия град Кретел, на няколко километра южно от Париж. Там, близо до центъра на града, ще откриете малка кръчма на име „Черният заек“. Намерете собственика и му кажете, че търсите мосю Гапиар. На кръчмаря и Гапиар можете да имате доверие. Засега ще се представяте за английски търговци. Приготвили сме ви документи и паспорти.

Той замълча и ни фиксира с неразгадаемите си очи.

— Има и още нещо. — Отец Белармино извади от расото си малка кутийка и отвори капака. Вътре лежеше златен пръстен с голям кръгъл смарагд. — Това ще ти потрябва — каза той и ми я подаде.

[1] Католически семинар в Рим за подготовка на католически свещеници за Англия и Уелс. — Б.пр. ↑

6.

Степни, събота, 4 юни, 10:00 сутринта

Пендрагън и Търнър бяха излезли от изкопа и си пробиваха път между ръждясали подпорни греди и купчини пясък, когато една стара тойота „Камри“ влезе на площадката и спря на няколко метра от тях. От нея слезе нисък мъж със здраво телосложение и къса сива коса. Носеше жълта строителна каска.

— Дойдох веднага щом научих — каза им той и протегна свободната си ръка.

— Господин Кетъридж?

— Тони.

— Главен инспектор Пендрагън. Сержант Търнър. Вие сте техническият ръководител на строежа, така ли е?

Капчици пот избиха по челото на мъжа.

— Да.

— Какво точно ви казаха?

— За Амал? Че е мъртъв. Ужасно. Знаете ли нещо повече?

— Бил е нападнат и убит в съседния имот.

— Божичко! — Кетъридж погледна към небето.

— Господин Керим отдавна ли е пазач при вас?

— Ами той всъщност не беше пазач, а част от екипа строители. Просто се яви доброволно за малко извънредна работа. — Кетъридж избърса потта, която сега се стичаше по бузите му. — Обикновено разчитаме само на видеокамерите, но заради скелета...

— Скелета? — грубо го прекъсна Пендрагън.

— Още ли не сте слизали долу?

— Слизахме, но там няма скелет. — Пендрагън се обърна към Търнър, който само вдигна рамене.

Кетъридж си сложи каската и мина между тях, поемайки по наклонения път в изкопа. Изглежда, още преди да приближи алеята, разбра, че нещо не е наред, и ускори крачки. Когато Пендрагън и

Търнър стигнаха при него, той беше клекнал близо до грозда от знаменца.

— Това е лудост! — заяви Кетъридж, стана и се обърна към Пендрагън.

— Мисля, че е най-добре да започнете отначало — каза му главният инспектор.

Бяха във фургона на строителите, всъщност контейнер на петдесетина метра от изкопа. Отвътре стените бяха покрити с чертежи и планове и календар, на който се мъдреше една невероятно надарена девойка само по каска. На бюрото на Кетъридж имаше куп хартии, калкулатор, празни чаши и опаковки от шоколад. На друго бюро стоеше компютър, заобиколен от още документи. До него имаше принтер и плосък скенер.

Пендрагън обиколи помещението и разгледа чертежите, преди да застане зад бюрото и да огледа бъркотията върху него. Кетъридж изглежда се чувстваше неловко и стоеше с ръце в джобовете.

— Добре, хайде да ни разкажете всичко — нареди главният инспектор и натисна един от клавишите на компютъра, за да го активира. На екрана се появи тапет с някакъв тропически рай, изпъстрен с най-малко петдесет папки.

— Точно се готвехме да приключваме за деня, трябва да е било към пет, когато един от мъжете ме повика. Той изравяше пръст от дъното на изкопа и видял в калта тазова и бедрена кост. Изкопахме внимателно пръстта и се показа цял скелет. Много стар.

Пендрагън заобиколи бюрото и отново закрачи из помещението. Спря до Кетъридж и попита:

— И вие не съобщихте за това?

Техническият ръководител на строежа доби глуповат вид.

— Повярвайте ми, щях да го направя. Обадох се веднага на моя началник, но той беше на среща.

— Кой беше с вас? — попита Пендрагън, измъкна увисналата от един шкаф папка и тръгна към бюрото. Настани се на крайчеца му и започна да я прелиства.

— На работа бяха общо шестнайсет души. По това време в изкопа бяхме само трима. А, и Тим Мидълтън.

— Кой е той?

— Партньор в архитектурното бюро, което отговаря за проектирането.

Търнър записваше всичко.

— Ще ни трябва пълен списък с имената и адресите — обяви главният инспектор. — Продължавайте.

— Не бях сигурен какво да правя и времето напредваше. Хората бяха уморени... беше много тежка седмица. Направо щяхме да умрем от жегата. Затова си помислих, добре де, скелетът няма да избяга. Керим поиска да го пази през нощта, а един от мъжете се обади, че ще го смени призори.

— Разбирам. — Пендрагън затвори папката и огледа Кетъридж.

— Има още нещо... там имаше пръстен.

— Пръстен?

— На дясната ръка на скелета.

Пендрагън се вторачи недоумяващо в него.

— И го оставихте там? С един пазач за цялата площадка?

— Не знаех какво друго да направя. Трябваше да говоря с шефа. Между другото, имаме и видеонаблюдение.

— О, колко хубаво.

— Мислех...

— Не, господин Кетъридж, изобщо не сте помислили.

За кратко настъпи тишина и се чуваше само бръмченето на мухата, която се блъскаше в прозореца.

Кетъридж отиде зад своето писалище и отвори чекмеджето.

— Може да са ви полезни — каза той и подаде на Пендрагън половин дузина снимки. — Тим Мидълтън направи няколко снимки на скелета и ми ги изпрати по електронната поща, щом се прибра в офиса си. Аз ги разпечатах, преди да си тръгна. След това проверих дали Амал Керим още иска да вземе нощната смяна. Изглеждаше добре... горкото момче. Не знам, но ми се стори, че го прави от чувство за дълг, от уважение към мъртвите или нещо такова. — Неочаквано той се засмя. — Трябва да призная, че всички бяхме малко откачили заради това.

Пендрагън започна да разглежда снимките. Бяха с големината на пощенска картичка и заснети от различни ъгли. Районът около скелета беше грижливо разчистен, за да се открият напълно костите. Скелетът

изглеждаше странно сред калта — останка от друго време, чужд на този свят. На една от снимките ясно се виждаше златен пръстен с инкрустиран зелен камък на кутрето на дясната ръка.

— Добре — каза Пендрагън и събра снимките, за да ги вземе със себе си. Обърна се към Търнър и нареди: — Вземи касетите със записите от видеокамерите и ме чакай при колата. А вие, господин Кетъридж, да не забравите да си зареждате мобилния телефон. Ще ви потърся отново... много скоро.

7.

Часовникът на стената показваше 11:30 сутринта, когато Пендрагън се приближи до бялата дъска в отворения край на подредените П-образно бюра. Залата за инструктаж беше малка и гореща. Един вентилатор на стойка стоеше в далечния ъгъл и от него нямаше почти никаква полза. Целият екип се беше събрал в помещението. Сержантите Розалинд Маклиби, Джими Тачър и Тери Викърс седяха от едната страна, а инспекторите Роб Грант и Кен Тауърс — от другата. Джес Търнър беше седнал на едно от бюрата точно пред Пендрагън. В задната част на помещението, близо до вратата, стоеше началник Джил Хюз със скръстени на гърдите ръце.

— Добре, нека направим едно бързо обобщение — започна Пендрагън, оглеждайки помещението. С нищо не показваше безпокойството, което изпитваше. — Всички знаете за трупа, намерен в клуба. Самоличността му е установена — Амал Керим, индиец, нает от строителната фирма „Бриджпорт“. — Той почука по снимката на мъжа. Беше паспортна отпреди няколко години, копирана и увеличена. До нея имаше снимки от местопрестъплението: трупът, прострян върху бетонен под, едната страна на лицето беше размазана. — Керим е ударен два пъти. Първо по гърлото, а след това по черепа. И двата удара са нанесени с тежък тъп предмет, вероятно парче метална тръба. — Сочеше раните на снимката, докато говореше. — Тялото му е било захвърлено във вентилационна шахта. Часът на смъртта е между един и половина и два и половина сутринта. Със сержант Търнър току-що се върнахме от местопрестъплението. Керим е участвал в сбиване на строителната площадка, която е близо до нощния клуб. Убит е на неговия покрив, а тялото му е хвърлено в шахтата. Бил е на нощно дежурство като пазач на строителната площадка.

Инспектор Грант вдигна ръка.

— Някаква представа за мотивите, шефе? Нещо ценно да е откраднато от строежа?

— Щях да стигна до това. Екипът на д-р Нюман е открил човешка кост близо до мястото, където смятат, че Керим е бил нападнат.

— Кост?

— От пръст, много стара.

— Може да е съвпадение, нали? — попита сержант Маклиби. Тя беше по-висока от половината мъже в стаята, а дългата ѝ кестенява коса беше стегната в кок. Правата пола и безупречната бяла блуза подчертаваха стройната ѝ фигура и оставяха впечатление за строгост.

— Добър въпрос — отговори Пендрагън. — Там има голям изкоп, дълбок най-малко десет метра. Човек никога не знае на какво ще попадне на такава дълбочина, но в този случай не е толкова просто. Разговаряхме с техническия ръководител Тони Кетърдж. Излиза, че снощи са изкопали скелет. Него е трябвало да пази Керим.

В залата настъпи тишина. Началник Хюз заобиколи бюрото и се приближи до Пендрагън.

— И всичко, което е останало от скелета, е тази кост? — Тя го изгледа подозрително.

— Така изглежда — отговори той и ѝ подаде снимките, които беше взел от Кетърдж. — Когато са разкопали скелета, един от архитектите на проекта бил там, някой си... — той погледна бележника в ръката си — ... Тим Мидълтън от „Рейнър и партньор“. Направил е снимките със своя телефон.

Хюз ги зараглежда мълчаливо, като ги подаваше на Джими Тачър, който беше най-близо до нея.

— И не са съобщили за него? — попита тя.

— Не.

— Значи мислиш, че този Керим е бил убит заради скелета? — Въпросът беше зададен от Джими Тачър. Той току-що беше предал снимките на Маклиби. Тери Викърс се надвеси над рамото ѝ, за да погледне.

— Не съм казал подобно нещо — възрази Пендрагън. — Не бива да избързваме със заключенията.

— Обаче съвпадението е странно — отбеляза Хюз и се приближи, за да огледа отблизо снимките на трупа. — Този Тони Кетърдж даде ли приемливо обяснение защо не е докладвал веднага за намереното? Осъзнава ли, че е нарушил закона?

Пендрагън вдигна рамене.

— Каза, че не успял да се свърже с шефа си. Помислил си, че е най-добре първо да преспи с тази мисъл.

— Страхотно!

— Все повтаряше, че скелетът бил много стар — намеси се Търнър.

— О, значи това го извинява — каза Хюз малко по-високо, отколкото беше възнамерявала. Джими Тачър неволно застана мирно. Грант се изкашля и скръсти ръце на гърдите си.

— Каквито и да са били причините, това е наказуемо — добави тя.

— Да, но няма доказателства. Можем да го приберем за някаква формалност, но смятам, че ще ни е по-полезен, ако си затворим очите. Нека играем кротко с него. Поне в началото — каза Пендрагън.

— А какво е това? — попита Маклиби, която отново разглеждаше снимките и сочеше пръстена на ръката на скелета.

— Това, на което прилича — пръстен — отговори главният инспектор.

— Значи все пак може това да е мотивът? — подхвърли Тери Викърс.

— Възможно е.

След като излязоха от залата за инструктаж, Пендрагън нареди на Търнър да разгледа внимателно записите от видеокамерите, които беше донесъл от строителната площадка. След това се обърна към Тачър и Викърс и им нареди да поведат група за претърсване на района в радиус двеста метра от строежа.

Началник Хюз го потупа по рамото и попита:

— Имаш ли минутка? — Заведе го в кабинета си и затвори вратата. — Какъв първи ден, а?

— Няма нищо по-добро от това да те хвърлят в дълбокото — съгласи се той, настанен срещу забележително подреденото й бюро. В единия му край имаше компютър „Макинтош“, а в другия — снимка в сребърна рамка, на която една по-млада Хюз се усмихваше между сияещите си родители, издокарана с черна роба и четвъртита университетска шапка.

— Нещо, което би искал да споделиш? — попита тя.

Той помълча известно време и оглеждаше стаята. Помещението беше почти натрапчиво подредено. Не се виждаше и късче хартия или прашина. Дори кошчето за боклук беше празно и чисто.

— Мисля, че Амал Керим е попаднал на погрешното място в неподходящо време — отговори той.

— А тази история със скелета?

— Доколкото мога да преценя, той е ключът.

— И сега какво ще правим?

— Наредих на сержант Търнър да проучи записите и ще се отбия при д-р Джоунс, за да видя дали може да ми каже нещо за костта. След това ще разговарям със строителните работници и може би със семейството на жертвата.

Хюз кимаше.

— Ще докараш ли Кетъридж в управлението?

— По-късно. Реших да го оставя да се погърчи. Ако е забъркан, това ще го изнерви.

Началник Хюз замислено докосна брадичката си.

— Добре, Джак. Знаеш, че вратата ми винаги е отворена за теб.

Когато се върна в кабинета си, Пендрагън прекара известно време в запознаване с новата обстановка и най-вече с компютърната мрежа. Отсега личеше, че това ще е сложен случай.

Цял час писа доклада за свършеното досега и го запази в новосъздадена папка, наречена „Керим“. След това прескочи до Търнър.

— Дисковете не работят както трябва — оплака се сержантът унило. В ръката си държеше чаша с подозрителна сива течност.

— Изглежда добре — подхвърли Пендрагън, като кимна към напитката.

Търнър се усмихна.

— Съжалявам за преди, шефе.

Пендрагън махна с ръка.

— Какво им е на дисковете?

— Един от техниците се зае с тях. Загуба на данни или нещо такова. Може би от горещината. Казва, че може да прехвърли записа на

дивиди, но това ще отнеме няколко часа.

— Добре. Аз отивам да се срещна с Джоунс. Ти се свържи с някой историк. Може да има такъв в колежа „Куин Мери“. Ако там не стане, мисля, че в „Кингс Колидж“ имат много добър исторически факултет. Може да поровиш и в „Гугъл“. Размножих снимките на Кетъридж. На бюрото ми са. Искам да знам всичко, което трябва да се знае, за този пръстен.

Той се качи в една от дежурните коли. Беше паркирана срещу слънцето и вътре беше горещо като в пещ. Климатикът не се числеше към стандартното оборудване на полицейските коли, затова той свали прозорците. Това необикновено горещо време го изморяваше. Вече му се искаше светлосиньото небе да се заоблачи.

Включи се в следобедния съботен трафик по Уайтчапъл Роуд, като хвърляше по някой поглед на снимките на скелета, които лежах на пътническата седалка. На един червен светофар дори успя да ги прехвърли всичките. Цялата тази работа намирисва, помисли си той. Както изглеждаше, Кетъридж беше в дъното на всичко. Вероятно всички бяха под напрежение: строителната фирма, архитектите, инвеститорите. В рискованите игри, каквото е строителството, винаги всички са под напрежение. Само земята струваше милиони, а всеки изгубен ден означаваше още пропилен пари за наем на съоръжения, работна ръка, лихви. Беше лесно да се разбере защо техническият ръководител не е съобщил за находката. Но кой можеше да твърди, че не е възнамерявал да го направи, когато получи разрешение от висшестоящите?

До входа на патологията бяха паркирани две таратайки — ръждив нисан и дъвен форд „Капри“ с калъфи на леопардови шарки и кожени зарчета на огледалото за обратно виждане.

— Много стилно — измърмори Пендрагън, докато крачеше към входа.

Вътре беше хладно, но вонята бе отвратителна. Точно се готвеше да влезе във владенията на д-р Джоунс, когато една врата се отвори. Патологът я държеше пред група хора. Пендрагън предположи, че семейството на Амал Керим е дошло да разпознае тялото. Една възрастна жена и млад мъж вървяха начело, следвани от останалите, може би братя и сестри или близки роднини на починалия. Възрастната жена носеше тъмно копринено сари, лицето ѝ беше

влажно от сълзите. Млад мъж в евтин кафяв костюм я подкрепяше с ръка през рамо. Неговите очи също бяха пълни със сълзи. Пендрагън гледа след тях, докато излязоха от сградата.

Джоунс го потупа по рамото и кимна към лабораторията.

— Това винаги е най-тежката част от занаята — каза той. — Мъртвите са си мъртви, но роднините... Както и да е, предполагам, че си дошъл заради костта.

— Зная, че е малко оптимистично...

— Точно така. Какво очакваш?

— Каквото и да е. Някакви идеи?

— Главен инспектор Пендрагън, трябваше да се оправям с един труп и неговото семейство... и той още се охлажда... — патологът си погледна часовника — ... един без двайсет е и аз умирам от глад! — Погледна стеснително към пода, след това към Пендрагън. — Много е стара, страшно стара. Сладката доктор Нюман е права, това е метакарпална кост от петия пръст на дясната ръка. С други думи, кутрето. Може да се определи по размера и извивката на костта. Била е отделена наскоро от останалите кости на същия пръст. Това се разбира от светлите петна в двата ѝ края.

— Звучи логично.

— В смисъл?

— Няколко часа преди тази кост да бъде открита, на дъното на строителен изкоп е лежал цял човешки скелет. По някое време тази нощ скелетът е тръгнал на разходка. Обаче онзи, който му е помогнал да изчезне, е проявил малко невнимание.

Когато се върна в управлението, Пендрагън посвети следобед на поредица разговори. На първо място в списъка беше Тери Дишър, човекът, който беше изкопал скелета.

— Заподозрян ли съм? — попита той веднага щом седна срещу Пендрагън до стоманената маса в стая за разпити №2. Беше отказал предложението му чай. Пред главния инспектор имаше чаша и той отпи, преди да отговори.

— Такъв е редът, господин Дишър. Това е разследване на убийство.

— Имам ли нужда от адвокат?

— Не, но ако смятате...

Строителят поклати глава. Беше едър мъж, висок поне един осемдесет и пет и тежък над сто килограма, но по него нямаше много тлъстини. Косата му беше светлоруса, а очите — наситеносини. Пендрагън беше изчел информацията за него. Дишър беше на двайсет и шест. Учил в Бромли. Работил няколко години на строежи в Германия и след това се върнал в Лондон. Оженил се преди година, имаше един син.

— Добре. Задайте си въпросите — съгласи се той. — Не зная дали ще мога да помогна, но искам да видя копелето, което го стори, зад решетките.

— Приятели ли бяхте с господин Керим?

Дишър се замисли за миг.

— И да, и не. Доколкото е възможно. Той се държеше настрана. Те всички правят така.

— „Всички“ означава индийските работници?

— Всички от малцинствата. Източноевропейците, черните. Няма много как му викаха сега? Мултикултурност в строителната индустрия.

Пендрагън се усмихна криво.

— Да, не вярвам да има. — Той отпи още една глътка чай. — Господин Керим имаше ли врагове? Някой във фирмата мразеше ли го?

Дишър вдигна рамене.

— Както казах, той странеше. Не мисля, че е имал приятели или врагове.

— Добре, а сега ми разкажете за скелета.

Дишър не изглеждаше изненадан.

— Какво искате да знаете?

— Вие го намерихте, нали така?

— Аз и още двама. Рики Саутхол и Нъдж... Норман... Норман Уест.

— Тони Кетъридж беше ли там?

— Веднага го извиках. Обаче не знам защо си направих труда.

Пендрагън го погледна въпросително.

— Какво значи това?

— Нищо.

Пендрагън отпи от чая, остави чашата и сложи ръце от двете ѝ страни. Мълчанието бързо стана потискащо.

— Сигурен съм, че можете да обясните — каза той накрая.

— Да бе, и да получа заповед за уволнение. За какъв ме взимате?

— Господин Дишър, ние разследваме убийство. Вероятно няма нужда да ви го напомням.

— Нали не бях заподозрян. Казахте, че са само рутинни въпроси.

Пендрагън въздъхна и избута стола си назад.

— Добре, можете да си вървите, но ако разбера, че задържате важна информация, ще ви окошаря толкова бързо, че няма да разберете какво ви се е случило. — Понечи да се изправи.

— Добре де, добре. — Дишър поклати глава.

Пендрагън се беше вторачил в него.

— Скарахме се.

— С кого?

— С Кетъридж.

— Заради скелета?

— Никога не сме били кой знае какви дружки, но... е, не ми хареса поведението му, след като разкопахме костите.

— И какво беше то?

— Поиска да ги разкараме възможно най-бързо.

Пендрагън вдигна вежди.

— Знаех, че скелетът е стар, но... някак си ми се стори непочтено.

— И вие защитихте тази идея?

— Той не искаше да се откаже и аз си тръгнах.

— Там беше и архитектът, нали?

Дишър кимна.

— Хлъзгаво копеле. Разбира се, той се съгласи с Кетъридж. Това никак не ме изненада.

— И какво стана?

— Според Рики и Нъдж Кетъридж го хвана шубето.

— И Керим доброволно се е съгласил да пази находката — тихо допълни Пендрагън. — Забелязахте ли пръстена?

— Нямаше как да го пропусна. Имаше голям смарагд. Мисля, че той беше причината.

— Какво искате да кажете? — Пендрагън допи чашата си, като гледаше строителя над ръба ѝ.

— Ами там бяхме петима. Кетъридж едва ли би искал да погребее скелета и пръстена. А и не можеше да вземе пръстена, без да изглежда мошеник, нали?

— Тогава защо не е съобщил?

Дишър отново вдигна рамене.

— Вероятно е искал да спечели време. Да говори с началството, да прехвърли отговорността... Вие не бихте ли го направили?

Тим Мидълтън наистина имаше излъчване на хлъзгаво копеле. Превзет и самомнителен, той изглеждаше леко притеснен. Отказа предложението чай и се опита да се намести удобно на пластмасовия стол срещу главния инспектор.

Пендрагън беше провел някои проучвания. „Рейнър и партньор“ беше малко архитектурно бюро. Строежът на Фримли Уей бе един от по-големите им проекти: сграда с шест луксозни апартамента, клетки за юпита прахосници. Мидълтън беше ерген, на трийсет и шест. Бяха го направили партньор миналата година, идваше от Лайчестър. Беше завършил университета „Оксфорд Брукс“ и бе постъпил на работа в голяма фирма в Хароу. След три години се присъединил към Макс Рейнър, който бил приятел на покойния му баща.

— Господин Мидълтън, познавахте ли убития?

— Не лично — отговори архитектът, кръстоса крака и махна някаква пращинка, която само той виждаше. — Ние сме много потресени и тъжни.

— Това кралското „ние“ ли е? — попита Пендрагън с безизразно лице.

Мидълтън се усмихна леко.

— Ние, „Рейнър и партньор“, изпратихме съболезнования на семейството.

— Много мило.

— Извинете, господин главен инспектор, но разпитът в тази посока ли ще върви?

Пендрагън прегледа книжката на масата и измъкна снимка на скелета. Постава я пред Мидълтън и каза:

— Доколкото разбрах, всички са ваше дело.

— Да, цялата работа беше малко необичайна.

— Особено след като скелетът е изчезнал.

Мидълтън доби подходящо изненадан вид.

Преди да успее да отговори, Пендрагън го изпревари:

— Разбрах, че всички сте искали да го изхвърлите... Какво ще стане, ако графикът бъде нарушен, и така нататък.

— Чакайте малко. — Мидълтън разкръстоса крака и придърпа стола към масата. Изглеждаше искрено разтревожен. — Аз нямах представа...

— А подкрепихте ли предложението на господин Кетъридж да се изхвърли скелетът и цялата работа да се покрие?

— Не, не съм!

— Така ли?

Мидълтън вдигна очи към тавана, след това погледна Пендрагън.

— Всъщност идеята да оставим пазач през нощта беше моя. Беше петък и нямаше какво друго да направим.

— Не ви ли мина през ума да се обадите в полицията?

— Скелетът... беше... дъвен. Веднага си личеше.

— Всички го казват, но това няма значение.

Мидълтън въздъхна и вдигна ръце:

— Това не беше моя работа, господин главен инспектор, и вие го знаете.

— Разкажете ми за проекта. Наистина ли закъснявате с графика?

Мидълтън издържа погледа му.

— Ние винаги закъсняваме с графика. За клиента нещата никога не се вършат достатъчно бързо. Това е даденост, господин главен инспектор.

— И клиентът винаги е прав.

— Точно така.

— Добре, господин Мидълтън, благодаря за отделеното време.

Пендрагън стана, а Мидълтън изглеждаше изненадан, че всичко е свършило толкова бързо. Но когато пяхаше стола си под масата, инспекторът попита:

— Между другото, господин Мидълтън, къде бяхте тази нощ между един и три сутринта?

Мидълтън се облегна в стола с презрителна усмивка.

— Ами спях.

— Сам? Вкъщи?

— За съжаление, да.

— Благодаря ви — каза тихо Пендрагън. Присви устни и кимна, сякаш тази информация се вписваше отлично в някаква неизвестна хипотеза.

Сержант Търнър точно се готвеше да почука на вратата на стаята за разпити, когато тя се отвори и Пендрагън изведе Тим Мидълтън.

— Сър, имате ли минутка? — попита Търнър.

Пендрагън кимна, съпроводи Мидълтън до приемната и се върна в стаята за разпити.

— Нещо интересно? — попита той и затвори вратата зад себе си.

— Не съвсем — отговори Търнър. Пъхна едно дивиди в машината, натисна бутона и се отдръпна зад масата.

Екранът беше тъмен, като се изключи броячът, който започваше от 02:14:24. Секундите минаваха и образите започнаха да добиват форма. В 02:14:47 някаква анонимна сянка мина зад купчините пръст, но след миг изчезна.

— Опитах се да изчистя образа — каза Търнър, — но се получи само сиво петно. Там със сигурност е имало някого, но камерата е нискокачествена и образът се пикселизира като луд, когато се опитвам да го увелича или изчистя. — В този миг на екрана се появи размазан образ — приклепнала фигура с черни дрехи и шапка с прорези за очите. Една ръка в ръкавица зацапа обектива и изображението застина.

— Същото е и на четирите камери — мрачно каза Търнър.

Пендрагън седеше кръстосал крака, вторачен в преплетените си пръсти.

— Можеше да се очаква — каза той уморено и преглътна една прозявка. — Добре, да се заемем с това. Отиди в Центъра за наблюдение. Те трябва да имат поне дузина камери на няколко метра от тази строителна площадка. Не може всички да са потрошени. А ако са, все някой е видял стореното дори по това време на нощта. Нещо ново от екипа по претърсването?

— Викърс ми се обади току-що. Нищо. Приключват за днес. Възнамеряват да започнат отново рано сутринта.

Третата среща на Пендрагън за този следобед дойде малко като облекчение. Просто събиране на факти, а не вербално сражение със заподозрян.

— Професор Стоукс, благодаря, че ми отделихте време през почивните дни.

— Няма защо, радвам се, че мога да помогна — отговори Стоукс. Беше висок слаб мъж, напълно плешив, като изключим двете туфички коса над слепоочията. Носът му беше тесен и дълъг, а очите — малки и тъмни. От „Гугъл“ Пендрагън беше научил, че професор Джефри Стоукс е на петдесет и шест и е преподавал в Гренобъл, преди да се премести в колежа „Куин Мери“, и е смятан за един от най-големите познавачи на историята на Лондон.

Пендрагън нареди снимките на скелета на масата. Стоукс попипа очилата си, които висяха на шнур на врата му, и ги нагласи на носа си. Наведе се, за да разгледа снимките по-добре.

— Изключително! Вашият сержант ми каза по телефона, че снимките са направени в изкопа на един строеж на Фримли Уей.

— Точно така.

— По пътя насам си позволих да се отбия. Вашите хора от криминологията още бяха там. Една много мила жена ми показва къде е лежал скелетът.

— Колет Нюман?

— Да. — Стоукс вдигна очи и нагласи отново очилата си. — Господин главен инспектор, как точно бих могъл да ви помогна?

— Скелетът е изкопан вчера следобед. Очевидно е много стар. Прекалено стар, за да бъде установена самоличността му. Но имам причина да смятаме, че е свързан със скорошно убийство. Нямам право да ви разкрия подробности, но ако можете да ми кажете нещо по тези снимки, ще ви бъдем много благодарни.

— Не мога ли да видя самия скелет?

— За съжаление в момента това не е възможно.

Стоукс вдигна рамене.

— Тогава ще трябва да направя доста обширни предположения.

— Какви?

— Най-важното е, че скелетът не е бил местен от мястото, където са го погребали. Ако предположим, че наистина е така, мога да направя предположение за неговата възраст. Пръстта тук е синя глина, която някога са наричали „бънгам“. Среща се много често в Източен Лондон. Под нея има слой торф, който е бил на открито през Бронзовата епоха. Ако скелетът беше намерен в торфа, щях да го датирам около 2000 г. пр.Хр., но той е лежал в слоя глина... Тогава със сигурност е на по-малко от хиляда години.

— Може ли да бъдете по-точен?

— Забелязах някои неща на мястото. Скелетът е в средата на слоя синя глина, което го датира между четиристотин и седемстотин години назад. На същата дълбочина забелязах и няколко фрагмента от стена. Камъните бяха от типа, който се е използвал за строеж на отводнителни канали. Това стеснява възможните епохи до петнайсети или шестнайсети век.

— Удивително. Имате ли представа какво може да е имало на това място? Нечий дом?

— Не — усмихна се Стоукс със светнали очи. — Разполагаме с много добри регистри за сградите в тази част на Лондон. Познавам това място добре. Та то е в задния ми двор... е, почти. — Той пусна една крива усмивка. — Къщата, която строителите току-що разрушиха, беше викторианска и е една от малкото, които не бяха повредени по време на бомбардировките през Втората световна война. Странно защо не е била записана като паметник на културата. Преди това на същото място е имало много по-малка къща от епохата на крал Джордж. Била е първата частна къща тук. Преди това на нейно място е била гостилницата „Сивият пътник“. Построена е в края на петнайсети век. Дотам стигат регистри за този район.

— Значи е възможно гостилницата да е била там, когато нашият човек е умрял?

— Повече от вероятно. Аз бих приел, че отводнителният канал е идвал от кръчмата. Малко частни домове по онова време са били свързани с отводнителни канали. По-вероятно е гостилницата да е разполагала с подобно нещо. Канал, който тръгва от сградата и стига до септична яма.

Пендрагън взе снимките, вгледа се в най-горната и ги подаде на Стоукс.

— Какво ще кажете за пръстена?

Професорът приближи снимката към лицето си.

— Не се вижда ясно...

— Ето. — Пендрагън заобиколи бюрото си и му подаде лупа.

— Стар е. Очевидно златен, с голям камък, може би смарагд. Ще трябва да го анализирам малко по-подробно. В колежа имаме много полезна компютърна програма за увеличаване на изображения.

— Ваши са — каза Пендрагон и посочи снимките, докато ставаше. — Още веднъж ви благодаря.

8.

Франция, февруари 1589 г.

Когато си помисля за пътуването от уважавания „Инглиш Колидж“ в Рим до Париж, все си спомням как измръзнах до кости, защото беше най-студената зима, която хората помнеха. Себастиан Маунтджой, трима слуги и аз се качихме на кораб в Чивитавекия и след четири дни стигнахме в Генуа, като преживяхме две ужасни бури.

Когато слязохме на сушата, тя ни се стори като Божия благословия. Аз бях измъчван от морска болест още преди да напуснем пристанището. И все пак нямаше отдих от студа. Южната част на Франция е известна със своите меки зими и приятния крайбрежен бриз, но изключително суровото време се беше разпростряло надалеч. И наистина, видяхме сняг в Ница.

Естествено, времето се влоши още повече, когато тръгнахме на север, така че в началото на февруари, когато стигнахме Лион, не бяхме способни да продължим. За щастие Себастиан намери удобни стаи в малка странноприемница близо до градската стена. Градът беше пълен със заседнали пътници, някои от които ругаеха принудителното забавяне, а други приемаха Божията воля. Със Себастиан определено бяхме от втория вид и тези три дни и нощи в добрия град Лион се оказаха добре дошло разнообразие. Мисията ни беше изключително сериозна и ние знаехме, че ще се натъкнем на опасности, а това само увеличаваше желанието ни да се възползваме от отдиха. Спомням си с нежност как играехме домино пред разпалената камина, хапвахме еленско месо и пробвахме местния хмел. Съжалявам, че трябва да го кажа, но всъщност тези неща са последните хубави спомени, от които черпя сили. На четвъртата сутрин след пристигането ни в Лион успяхме да продължим на север, но беше много трудно да се язди и напредвахме бавно. Пътувахме четиринайсет ледени дни и нощи. Пейзажът представляваше бял килим, от време на време пробиван от църковен шпил или градска стена. Понякога виолетов стълб дим нарушаваше еднообразието.

На свечеряване през осемнайсетия ден от февруари най-сетне стигнахме Кретел. Ранно и неочаквано затопляне беше превърнало снега в киша. Цял месец Париж и градовете около него били затрупани от сняг и стотици бяха измрели. Техните смърти бяха студени, твърде различни от жътвата на Смъртта през лятото, когато обезобразените от чумата тела се полюшват в Сена. С топенето дойдоха водата и калта и по улиците мръсотията беше чак до колене.

От едно високо място малко извън Кретел едва успях да различа очертанятия на Париж, печално обгърнат в кафяво. Гърбът и краката ме боляха. Бях мръсен, гладен и изтощен. Освен това изпитвах неоспоримо разочарование, защото тази гледка на най-големия и величав европейски град нямаше нищо общо с онази, на която се бях надявал. Париж приличаше на нещо аморфно, разнебитен и с цвета на водата в канавките.

— Е, приятелю, малко остана — обади се Себастиан до мен.

— Най-сетне — отговорих аз и смуших коня с пети, за да го накарам да продължи през калта.

В „Черният заек“ беше многолюдно, топло и тъмно. Слугите отведоха конете в конюшната и ги нахраниха, а аз последвах Себастиан в главното помещение на странноприемницата. То беше широко, с нисък таван и само един прозорец, който гледаше към потъналия в мрак път. Повечето от местните се бяха събрали около голямото огнище в дъното. Беше задимено от влажните дърва и вонеше на живи въглени и пот. Когато влязохме, местните ни огледаха подозрително. Едно малко момче ни отведе в задно помещение, където останахме сами. Там в огнището гореше по-малък огън, но топлеше добре. Груба дървена маса и два стола заемаха по-голямата част от пространството и ние се стоварихме на столовете.

Съдържателят на странноприемницата беше в главното помещение — зает с редовните си посетители. Едва когато един прислужник ни донесе храната, успях да уловя погледа на кръчмаря. Той дойде при нас и предпазливо ме огледа.

— Добри ми ханджийо — казах аз възможно най-весело, — търсим един господин на име Гапиар. Знаеш ли дали тази вечер е тук?

Мъжът имаше обветрено лице и не повече от два зъба в устата.

— Нямам представа, господине — изфъфли той. — Никога не съм го чувал. — И побърза да се върне при врявата в главното

помещение. Хвърлих поглед към Себастиан, който изглеждаше не по-малко объркан от мен.

И двамата бяхме изгладнели. Себастиан се нахрани пръв и стана от масата, за да се облекчи, а аз се заех да изучавам хората в другото помещение. Себастиан още беше в задния двор, когато пред входа на гостилницата настъпи суматоха. Един човек с късо черно наметало — лицето му не се виждаше — беше отпратен от ханджията. Двама от посетителите, високи яки земеделци, застанаха зад него, готови да му помогнат. След миг мъжът с наметалото си отиде и в помещението пак се възцари спокойствие. Аз се обърнах към масата и видях до празната ми купа парче хартия.

Точно го разгъвах, когато Себастиан се върна. Прочетох бележката, докато той седеше на стола си. Вътре пишеше: „Параклис «Сен Жан д’Арк», Рю Монмартър, полунощ“.

Не можехме да извадим конете така скоро от обора, след такова дълго пътуване, затова наехме от ханджията две доста стари кобили. Заради калта и плътния мрак на безлунната нощ ни трябваша три часа, за да изминем шестнайсетте километра от странноприемницата до параклиса „Сен Жан д’Арк“. Пътуването стана малко по-лесно, когато навлязохме в Париж. Там улиците бяха почистени от снега и от най-дълбоката лапавица. За щастие Себастиан познаваше града от младините си, защото бе прекарал една година в Монмартърския манастир.

Той ми каза, че макар още да е красив, параклисът „Сен Жан д’Арк“ сега е бледа сянка на предишния си блясък. Преди половин век, по времето на Франсоа I, той бил един от най-хубавите параклиси в града, посещаван от кралското семейство. Сега най-важното в него било голямото му гробище, което още било предпочитано вечно жилище за важните и известните в Париж. На младини Себастиан се беше разхождал из него и бързо намери главната алея, която минаваше през свещената земя. Пое между големи черни мраморни блокове, каменни ангели и кръстове, по-високи от човешки ръст. Бяхме взели само един фенер и го използвахме пестеливо. Малко светлина падаше и от сградите по Рю Монмартър, но аз бях напълно в ръцете на Себастиан.

Когато се появиха внезапно от мрака, сивите очертания на параклиса ме изненадаха. Слязохме от конете и ги вързахме за халките близо до входа. Себастиан запали фенера отново и тръгна напред. Калта покриваше ботушите ни и плискаше по прасците ни.

Стигнахме до голямата дървена врата на параклиса. Тя не беше заключена, но пантите ѝ бяха ръждясали и износени и трябваше да се напънем, за да я отворим.

Вътре беше неестествено студено, много повече, отколкото в бруленото от вятъра гробище. По стените трепкаха сенки и се виждаха кратки цветни проблясъци, когато лунната светлина меко се просмукваше през разноцветните стъкла на прозорците на главния кораб. Цареше пълна тишина, като се изключи нашият тропот по плочите на пода. Тогава чухме слабо щракване, последвано от потропване. Останахме неподвижни в полумрака и се заслушвахме. След малко тръгнахме бавно към главния кораб на черквата. Беше толкова тъмно, че виждахме само на метър около нас. Стените на параклиса оставаха в сянка. Направихме още няколко крачки и амвонът изплува от мрака — грозен каменен блок. Зад него се издигаше голямо резбовано разпятие.

Звукът се чу отново. Потропване, а после още едно. Започна да се усилва и приближава. Себастиан се обърна с фенера и зърнахме неясна фигура на няколко метра пред нас. Различих само кичур дълга бяла коса и пронизващи черни очи на жълтеникаво лице.

— Добре дошли — каза мъжът дрезгаво.

Себастиан беше на крачка пред мен и го видях да рухва, след като някакъв тежък предмет се люшна към него от мрака. Смаян, аз пристъпих да хвана своя приятел, но щом се наведох, почувствах въздушно течение и свистенето на нещо тежко, което премина край ухото ми. После ужасна болка прониза главата ми. Зърнах лицето на възрастен мъж и почти прозрачната му коса, след това подът се повдигна към мен, краката ми се подгънаха и ме обгърна мрак.

9.

Степни, събота, 4 юни, 9:05 вечерта

Закачулената фигура носеше черен метален куфар с размерите на голяма кутия за камера. Движеше се бързо по тихия празен коридор, докато не стигна контролния панел на университетската система за видеонаблюдение. Срязва кабелите и затвори капака. На рецепцията и в помещението в мазето на главната административна сграда мониторите за наблюдение станаха сини.

След като стигна бързо до стълбището, нарушителят започна да взима стъпалата по три наведнъж. На четвъртия етаж беше останал без дъх, затова спря за малко и се наведе напред, подпирайки се на коленете си. Отвори вратата към друг тесен коридор. Табела на стената съобщаваше, че това е факултетът по растителна биотехнология при колежа „Куин Мери“.

Вратата с мрежа на прозореца беше заключена, а до нея имаше клавиатура. С ръка в латексова ръкавица човекът набра кода, за който през деня беше платил добри пари. Чу се успокоително щракване и той бутна вратата. Бледа светлина падаше от лампите за нощно осветление по тавана. Редиците метални работни маси, газовите горелки, мивките и рафтове с химикали едва се различаваха. В единия край на голямата лаборатория имаше комплект шкафове, които стигаха до тавана. До тях стоеше газов шкаф, а дебелият му врата с подсилено стъкло беше заключена. В другия край имаше прозорец, от който се виждаше малко помещение, наблъскано с растения. Листата им опираха в стъклото.

Закачуленият точно се готвеше да тръгне нататък, когато чу гласове от коридора. Квадрат жълтеникава светлина се появи под вратата, когато някой включи осветлението отвън. Мъжът се наведе зад последната редица работни маси. Някой опита дръжката на вратата и каза:

— Заключено е.

— Добре — чу се в отговор, — ела да проверим горе.

Той изчака няколко секунди преди да се изправи, но продължи да се ослушва. След това тръгна бавно към своята цел. Отвори вратата към парника със същия код и я затвори внимателно зад себе си.

Вътре беше задушно, миризмата на влажна гниеща земя беше направо съкрушителна. Той закрачи бавно покрай редиците растения. Избягваше да ги докосва, само леко отместваше клонките им, за да мине.

Не се интересуваше от растения, иначе може би щеше да оцени прекрасните цветове в парника: богатото рубиненочервено, оранжево с отсенки на залязващо слънце, весело жълто и сериозното зелено на джунглата. Вместо това беше съсредоточен върху едно-единствено нещо — целта му. След като стигна края на втория ред, огледа внимателно третия и най-сетне ги видя — незабележими растения в края на редицата. Едното имаше тесни тъмозелени листа с бледозелени нишки. Другото беше късо и дебело и се издигаше от голяма луковица само отчасти заровена в пръстта.

Той отвори металната кутия, извади от джоба си ножица, отрязва първото растение и го пусна в кутията, като сгъна листата му, за да се поберат. Спря се пред второто и пак срязва стъблата и сгъна клонките. Затвори капака и щракна ключалките.

На вратата се ослуша за гласове отвън, отвори я внимателно и се измъкна в коридора. Пое надолу по стълбището, като мина небрежно край приемната на входа. Излезе в горещата нощ, под блясъка на фаровете по Майл Енд Роуд.

10.

Степни, неделя, 5 юни, 6:20 сутринта

— Изглеждаш доволен от себе си — отбеляза Джак Пендрагън, който току-що се беше върнал на бюрото си с голяма чаша от любимото си боливийско кафе, черно и без захар.

— Наистина съм — отговори Джес Търнър, като стрелкаше очи към чашата. — Дисковете от камерите за видеонаблюдение пристигнаха в два сутринта, но не можах да устоя на изкушението.

— Обслужи се — отговори Пендрагън и кимна към кафемашината.

— Наздраве, шефе.

— И така, какво откри?

— По-добре да видиш сам.

Медийната стая беше през три врати надолу по коридора. Беше претъпкана с електронно оборудване: два големи плазмени монитора, пулт за миксиране на видеофилми и метален рафт, пълен с плейъри, хард дискове и цифрови усилватели. Търнър седна зад пулта, а Пендрагън се наведе към мониторите.

— Както предположи, по Майл Енд Роуд наистина има няколко камери. След като приех работната хипотеза, че нашият човек е обезвредил всички камери на площадката веднага щом е стигнал там, прегледах записите на камерите в района, направени между един и четирийсет и пет и два и петнайсет. — Докато говореше, Търнър прехвърляше седемте различни позиции на камерите по протежение на Майл Енд Роуд, Глоуб Роуд и Уайт Хорс Лейн — трите главни артерии около строителната площадка.

Колите, които влизаха и излизаха от района, засичани от едната камера, можеха да бъдат проследени с една или повече от останалите, преди да излязат от кадър. На пет камери се виждаше бял микробус, който се движеше по Уайт Хорс Лейн, след това наляво по Майл Енд Роуд и после надясно по Глоуб Роуд. След това изчезна вдясно от наблюдавана зона. Те искаха да видят дали някой ще се доближи до

Алдърни Роуд, пряката на Глоуб Роуд, защото оттам щеше да завие надясно, в малка странична улица, която лъкатушеше до Фримли Уей. На Алдърни Роуд и Фримли Уей нямаше камери, но всеки, който завиваше от Глоуб Роуд, се виждаше на комплекта камери близо до кръчмата „Фокс Хед“, която се намираше на двајсетина метра от кръстовището.

Търнър плъзна пръсти по пулта и превъртя записа на една от камерите. Времето се втурна напред и пред очите им се мярна червена кола, последвана след миг от такси. В кадър се появи пешеходец, който крачеше енергично към затворената кръчма и след това изчезна от кадър.

В 2:07:14 една самотна фигура с черни панталони и отворена на врата риза се появи в обектива на първата камера на Уайт Хорс Лейн. Крачеше бързо към Майл Енд Роуд. Търнър превключи камерите, когато човекът стигна до главната улица и зави вляво. Превключи отново и видяха как човекът се приближава към камерата, пресича улицата и завива по Глоуб Роуд. Прехвърляйки се на камерата пред „Фокс Хед“, получиша най-ясното изображение на заснетия досега. Докато се приближаваше към кръчмата, той леко вдигна глава нагоре, оглеждайки улицата.

Търнър натисна бутона за пауза.

— Познаваш ли го? — попита той и погледна шефа си.

— Можеш ли да изчистиш изображението?

— Точно щях да го направя — кимна Търнър, наведе се към шкафа с оборудване до стената, завъртя някакъв циферблат и натисна няколко черни бутона на клавиатурата.

— Хайде да се приближим... — Натисна още клавиши и образът се промени. В центъра на екрана се виждаше ниска тромава фигура. Чертите на мъжа станаха лесни за разпознаване.

— Приберете го — монотонно нареди Пендрагън.

11.

Главен инспектор Пендрагън и сержант Търнър гледаха през еднопосочното огледало как Тони Кетъридж се върти на стола в стая за разпити № 1. Потеше се обилно, а разкопчаната шарена риза разкриваше космите на гърдите му и златна верижка. Под мишниците му и на корема имаше тъмни петна. Беше чорлав и брадясал. Пендрагън реши, че прилича на Саддам Хюсеин, след като американските войници го измъкнаха от скривалището му.

— Преди половин час изглеждаше по-зле — подметна Търнър, сякаш беше прочел мислите му. — Трябваша му десет минути, за да отвори вратата. Изглежда жена му е на черква.

Пендрагън тръгна пръв към стаята за разпити.

— За какво, по дяволите, е всичко това? — протестира незабавно Кетъридж.

Главният инспектор носеше голяма чаша кафе. Без да отговори, той се настани на стола и включи цифровия диктофон в края на металната маса между него и Кетъридж. Обяви и записа времето, часа и други подробности за разговора, след това извади купчина лъскави снимки от един прозрачен джоб и плъзна една към Тони Кетъридж.

— Добре сте излезли, нали?

Кетъридж пребледня, отклони поглед и въздъхна тежко.

— Не е това, което си мислите...

— О? И какво точно е, господин Кетъридж?

Кетъридж изкриви уста.

— Не отивах към строежа.

— Били сте много близо, и то по много странно време.

Кетъридж прехапа устни и затвори очи. Пендрагън започна да изучава тлъстото му лице. Човекът изглеждаше крайно изтощен.

— Предполагам, че няма възможност онова, което кажа, да не стане известно на госпожата, нали? — попита той накрая.

Пендрагън стрелна поглед към Търнър, който стоеше до стената.

— Зависи от онова, което имате да казвате.

— Да, точно така.

— Господин Кетъридж... Смятам, че не е нужно да ви напомням сериозността на положението. Амал Керим е умрял вчера сутринта, някъде между един и половина и два и половина. Камерите за наблюдение на строежа са били извадени от строя около два и четиринайсет същата сутрин, а ние ви виждаме на стотина метра от мястото в два и седем минути. Вие какви заключения щяхте да си извадите от подобно съвпадение?

Кетъридж беше отпуснал длани на масата, а главата му бе леко наклонена встрани.

— Отивах към апартамента на Хана — изстреля той. В очите му проблесна предизвикателство, но след миг опря лакти на масата и отпусна глава в дланите си. — С шибания ми брак е свършено!

— Хана има ли си фамилия?

— Хана Джеймс, Мичъл Лейн номер шестнайсет, апартамент номер две. Това е малка пресечка на Фримли Уей. Хана проституира. Виждаме се повече от година.

Пендрагън беше в кабинета си, когато Търнър се обади от колата.

— Жената потвърждава думите му.

— По дяволите! — изсъска Пендрагън. — Добре, сержант, благодаря.

Той остави слушалката на място и се загледа с празен поглед в компютърния екран. Хана Джеймс може би лъжеше, но нямаше как да го докажат. Бяха се върнали отново в началото.

Снимките на скелета лежаха на бюрото до чашата му с кафе. Толкова трогателни останки, помисли си той. Но някога тези кости са били обгърнати от човешка плът. Едно човешко същество е живяло, дишало и крачило по земята. Човек с приятели и семейство, любовници, може би и деца. Сега всички те отдавна са мъртви, както и техните деца и децата на техните деца.

Той взе телефона и звънна на Търнър.

— Хрумна ми нещо. Освен видеозаписи можеш ли да увеличаваш и снимки?

— Разбира се.

— Добре. Вземи симкартата от мобилния телефон на Тим Мидълтън. Там има снимка на скелета, на която пръстенът се вижда ясно. Направи каквото можеш с нея.

12.

Париж, февруари 1589 г.

В началото съзнанието ми се връщаше твърде за кратко. Спомням си, че виждах променящи се светлини и сенки на тавана, чувствах, че ми е горещо, след това студено, остра болка, после облекчение. Първото отчетливо нещо, което се появи пред очите ми, беше лицето на красива млада жена. Нямам представа колко време съм бил в безсъзнание или какво е причинило това състояние, но завръщането ми в будния свят беше смекчено от чертите на онази, която взех за ангел. Тя имаше големи кафяви очи, деликатен нос и пълни червени устни. Носеше синя забрадка, но успях да видя няколко къдрици лъскава черна коса, които падаха по съвършената ѝ кожа. Когато се усмихваше, приличаше на Мадоната от Кима да Конеляно, която видях веднъж в Рим.

Обаче тогава тя изчезна и имам чувството, че минаха много часове, преди да видя нещо друго. Една ръка обърна главата ми настрана и обратно. Пред очите ми се появи лицето на възрастен мъж. Почувствах страх, но не можех да помръдна. Той постави пръст на устните ми и заобиколи, за да седне на крайчеца на моя нар.

— Моето момче, съжалявам, че ти причиних болка — каза той. — Обаче за съжаление беше необходимо. — Сега вече го виждах ясно. Той беше много стар, кожата му приличаше на пергамент, но очите му бяха като на много по-млад мъж, тъмносини и ясни. Устните му бяха бледи и тънки, носът — леко извит. Косата му беше бяла като облак.

Още не можех да помръдна, но успях да си възвърна гласа, макар че приличаше повече на грак.

— Къде?

— Вие сте у дома. Тук сте в безопасност.

— Себастиан?

— Приятелят ти е добре.

— Какво е това?

— Скоро всичко ще стане по-ясно. Сега трябва да си почиваш. — Той докосна челото ми и аз изведнъж се почувствах много уморен, не исках нищо друго, освен да спя.

Следващия път, когато се събудих, красивото момиче се беше върнало. Открих, че мога да мърдам малко. Когато се приближи, аз я хванах за китката. Очите ѝ се изпълниха със страх. Някакъв инстинкт ми помогна да осъзная, че това момиче не е замесено, а също е потърпевша, затова я пуснах. Тя се изправи и наклони леко глава.

— Изглеждаш много по-добре — отбеляза тя, сякаш ме закачаше. Гласът ѝ беше приятен и нежен. Говореше английски, но със силен френски акцент. — Ето, пий.

Наклони една чаша към устните ми и аз оставих студената вода да се стече в гърлото ми. Тя сякаш събуди моите сетива и изведнъж се почувствах гладен и жаден. Крайниците ми се събуждаха за живот, зрението ми се проясни. Вече виждах стаята както трябва, усещах завивката и собствената си голота.

И тогава момичето отново изчезна. Аз се повдигнах малко нагоре в леглото и отпуснах глава на стената. Стаята беше гола. Студена сива светлина влизаше през малък прозорец, закрит с капак.

Не можех да видя нищо отвън. Не се чуваха шумове. Стените бяха варосани и голи. В единия край на стаята имаше дървена маса, а на нея стоеше леген, от който се вдигаше пара. Точно зад него на стената беше облегло малко огледало в обикновена сребърна рамка.

Отметнах завивката и погледнах към тялото си. Бях по-слаб от обикновено, но можех да се движа нормално и нямах видими рани. Седнах, прекарах длан по главата си и се стреснах, защото усетих коса — нещо, което не познавах от началото на моето учение в Рим. Беше едва набола, но все пак я имаше. Изправих се несигурно и стаята започна да се върти. Бързо седнах отново и отпуснах глава между коленете си.

Изправих се, но този път по-бавно, и останах неподвижен, приспособявайки се към промяната. Тогава забелязах дрехите, сложени на леглото — туника, панталони, ботуши. Облякох ги, отидох бавно до прозореца и надникнах изпод капака. Беше ранна сутрин, слаба сумрачна светлина се бореше с мрака. Срещу прозореца имаше сива каменна стена. Погледнах надолу и установих, че съм на втория етаж на някаква сграда. Точно под прозореца имаше неравен и мръсен

паваж. На приземния етаж на отсрещната сграда имаше прозорец с кепенци. Погледнах наляво и надясно, но не видях нищо повече. По стените на сградите имаше фина влага, която бавно се стопяваше от нищожната топлина на утрото. Долових слаб тропот на копита по паважа и глас, който окуражаваше коня. Чух гласа и на бакалин, който викаше от своята сергия.

Обърнах се към голата стая. Завивките на леглото ми бяха нашарени с ивици светлина. Бяха чисти, очевидно сменени скоро. Пристъпих към малката маса с легена и докоснах водата с пръст. Беше приятно топла. Потопих ръце и напльсках лицето си, облекчавайки щипането на кожата. След това протегнах ръка и взех огледалото.

Шокът от видяното ме съкруши. Почувствах как коленете ми омекват, вкопчих се в масата и повалих и нея, и легена върху себе си. Легенът ме удари по рамото и водата се разплиска по гърдите ми. Все още стисках огледалото в лявата си ръка. Не можах да устоя. Трябваше да се погледна още веднъж.

Лицето, което ме гледаше оттам, не беше моето. Или по-точно, не беше лицето, което имах някога. Бузите ми бяха с напълно различна форма. Сега лицето ми беше по-широко, носът ми малко по-дълъг и с твърде различна форма. Веждите ми бяха по-дебели и имах брада и мустаци. Преди бях рус, сега косата ми беше черна, а устните ми — по-пълни и бледи.

Обърнах се, когато чух вратата да се отваря. Момичето стоеше със стиснати пред себе си ръце. Изглеждаше предпазлива.

— Господине, би ли дошъл с мен?

Бях бесен, но знаех, че нищо не мога да направя. Имах усещането, че тази млада жена е безсилна като мен и няма да ми помогне, дори да я заплаша. Беше ясно, че със Себастиан сме в ръцете на магьосник с голяма сила.

Докато момичето ме извеждаше от стаята, стиснах кръста и започнах да се моля. Казах Господнята молитва и умолявах Бог да ме спаси, да запази Своя скромен слуга в този най-черен час. Ако има нужда от мен, ако иска да изпълня задачата, която ми постави, не бива да позволи да падна при първото препятствие. Бях толкова погълнат от молитвата, че едва забелязах влизането ни в друго помещение.

Там беше тъмно, като се изключи светлината от един мангал, поставен в центъра на пода. В сумрака различих лавици по стените. Те бяха натежали от стъклени съдини и странни извити стъклени тръби. Вляво и по-близо до мен се издигаха още лавици. На бледата трепкаща светлина видях буркан, пълен с бледожълта течност, в която плуваше някакъв предмет. Подскочих, като осъзнах, че предметът е човешки плод.

Имаше три стола, разположени на равно разстояние от огъня. Момичето ме отведе до единия и настоя да седна. Едва тогава осъзнах, че друг мъж се е разположил до мен. Погледнах го с празен поглед.

— Това е твоят приятел Себастиан Маунтджой — каза ми момичето.

Вторачих се в него с недоверие. Преди няколко часа той беше гологлав, светлокож, с дълги мигли над очи с цвета на маслини, благороден римски нос и широка уста — с една дума, красив мъж. Сега цветът на кожата му беше червеникав, носът му беше деформиран, устните — бледи и тесни. По едната му буза се спускаше белег.

Не можах да потисна едно ридание, докато го гледах, но се взех в ръце, дори само заради него. Точно се готвех да заговоря, когато пред нас се появи възрастният мъж. Той седна на свободния стол и се вторачи в огъня. Усещах как кипя от горчивина и разбрах, че молитвите ми са останали нечути.

— Каква магия е това? — възкликнах аз. — Какво си направил с нас?

Старият мъж продължаваше да гледа втренчено в огъня, но вдигна ръка в знак, че е чул въпросите ми. След това се вторачи в нас с бездънните си черни очи.

— Това не е магия — отговори той, а гласът му прозвуча изненадващо младежки. — Аз съм надарен с много магически умения, но промяната във външния ви вид е дреболия и не е завинаги. Познавам растения, които оцветяват кожата и косата, и вещества, които, поставени под кожата, могат да променят формата на лицето.

Себастиан мълчеше и аз предположих, че е бил събуден по-късно от мен и още е сънлив от магиите или странните вещества, за които този мъж говореше. Въпреки това едва сдържах гнева си.

— Твоята ярост и усещане за безсилие са разбираеми — каза възрастният мъж, сякаш можеше да чете мислите ми. — Още веднъж ви казвам, моите умения не са плод на магия. Нормално е да се чувстваш така. Аз мога да чета по изражението ти и по позата на тялото. Тези неща ми разкриват твоето душевно състояние. Това е изкуство, което всеки може да научи, стига да има време и търпение.

— Защо ни причини това? — попитах, налагайки си да остана колкото може по-спокоен. Себастиан се размърда на стола и прекара ръка по челото си.

— Подчинявам се на волята на Светия отец.

Аз се изправих и се вторачих във възрастния човек.

— Ти не ми вярваш — отбеляза той. — Това също е разбираемо. Но какво друго можех да направя? Можех ли да попитам дали ще ми разрешите да променя вашата външност?

— Ти си измамник — обади се Себастиан. — Защо да вярваме на нещо, казано от теб? — Гласът му наподобяваше грачене. Той ме погледна за миг, запаметявайки новия ми външен вид.

— Защото казвам истината, моето момче. Аз зная всичко за теб. Ти си Себастиан Маунтджой. Отец Себастиан Маунтджой. А ти... — добави старецът, като се обърна към мен, — си отец Уилям Алън. Дошли сте в Париж от йезуитския колеж в Рим по нареждане лично на Роберто Белармино. А той, от своя страна, действа по заповед на Светия отец. Вие сте на път за Лондон, за да изпълните много спешна и твърде просрочена задача.

Бях потресен, но направих каквото можах, за да не го покажа.

— Това, че знаеш подобни неща, не може да ме убеди, че намеренията ти са почтени.

Старецът кимна и се усмихна.

— Да. Добър отговор. Тогава може би това ще те убеди.

Той ми подаде един пергамент. Аз го развих и прочетох: „По заповед на Негово Светейшество Сикст V ти се нарежда да спомогнеш по всички възможни начини преминаването на моите двама слуги, изпратени при теб от уважавания «Инглиш Колидж» на десетия ден от януари от лето Господне хиляда петстотин осемдесет и девето. Тяхната цел е от крайна важност за Нас и Ние ти даваме разрешение да използваш всички средства, които сметнеш за подходящи, за да

ускориш успеха на тяхната Най-свята Мисия“. Под тези слова стоеше светият папски печат.

Подадох пергамента на Себастиан и се обърнах към възрастния мъж.

— Кой си ти?

— Понякога сам не знам това — отговори той, като ме наблюдаваше внимателно. Светлината от догарящите въглища сякаш подпалваше тъмносините му очи. Той се вторачи напрегнато в огъня, преди да продължи: — Някога се казвах Корнелий Агрипа.

Себастиан издаде странен звук и се обърна към мен.

— Лъже, Агрипа е умрял преди много години.

— Да, в известна степен — отговори старецът. — Личността, която бях, сега е само част от мен, но аз съм този, който казвам, че съм Корнелий Агрипа, алхимик, приятел с благородници и царски особи, философ, търсач на истината, вярващ католик... на сто и три години.

Аз изсумтях и той се усмихна леко, отново вторачвайки в мен ясните си младежки очи. Почувствах как ме побиват тръпки и погледнах Себастиан, но той се беше втренчил във възрастния човек.

— Няма значение дали ще ми повярвате — подхвърли старецът със странно младежкия си глас. — Няма нужда да вярвате, че съм тук, за да ви помогна, дори и че Светият отец ми е наредил да направя всичко възможно, за да ускоря вашия успех. Но аз няма да проваля своя господар.

— Но каква помощ е това? — възкликнах аз накрая. Скочих и загледах яростно възрастния човек, който твърдеше, че е прочутият алхимик и маг Корнелий Агрипа. — Ти ни обезобрази! Защо?

— Смятах, че е очевидно — отговори той, без да обръща внимание на моя гняв, като дори не си направи труда да ме погледне. — Навсякъде има шпиони. Всъщност сме по средата на една война на шпионите. Сър Франсис Уолсингъм, главният секретар на кралица Елизабет и началник на шпионите, има дузини слуги в този град, много мъже и жени са на заплата при него и биха ви предали начаса, за да получат няколко сребърника.

— А откъде да знаем, че не си един от тях? — попита Себастиан. Седеше много изправен на стола си.

— Не можете. Може би не трябва да ми се доверявате. Но все на някого трябва да имате доверие. Досега направихте доста глупости.

— Какви?

— Кръчмарят. Той е от хората на Уолсингъм.

— Но на нас ни казаха да отидем в тази странноприемница, защото на ханджията може да се вярва.

— Но той се отметна. Аз успях да ви измъкна на безопасно място преди другите да се намесят. Но в известен смисъл закъснях. Лицата ви вече са известни. Единственият начин, по който можех да ви помогна, беше да използвам уменията си, за да променя външния ви вид.

Въздъгнах дълбоко, защото още не бях способен да му повярвам.

— Отец Белармино на кого още каза, че може да имате доверие?

— продължи той.

— На човек на име Гапиар.

— Гапиар? — Той се изсмя. — Ха! Анаграма моето момче... на Агрипа.

Себастиан се отпусна с облекчение на своя стол и аз също почувствах как тежко бреме се вдига от раменете ми.

Старецът стана от мястото си и се приближи към нас.

— А сега може би трябва да спрем да губим скъпоценно време — каза той. — Трябва да се научите какво да правите с това. — Той вдигна пръстена, който Белармино ни беше дал.

13.

Степни, неделя, 5 юни, на обяд

„Ла Долче Вита“, италианският ресторант на Майл Енд Роуд беше във всяко отношение клишетото, което името му внушаваше. Собственост на Джовани Контадино, бивш търговски директор от Милано, преселил се в Лондон преди десетилетие, той беше украсен с много шарени тапети и също толкова крециящ килим. Голям, но евтин на вид полилей висеше от тавана, хвърляйки изненадващо бледа светлина. Храната обаче беше добра, а обслужването — на ниво.

В този потискащо горещ следобед всички прозорци на ресторанта бяха отворени и няколко преносими вентилатора правеха всичко възможно, за да обуздаят задушаващата жега. Задаваше се буря.

В 12:45 служителите от „Рейнър и партньор“ се бяха събрали на бара. Това беше годишното им събиране и собственикът на компанията, Макс Рейнър, черпеше всички. Бурята се разрази внезапно и дъждът заплющя като из ведро. Келнерите хукнаха да затварят прозорците.

Тим Мидълтън закъсняваше с петнайсет минути. Той вкара в паркинга червената си кола „Морис Геръдж“, излезе, отвори огромен чадър „Ралф Лорен“ и хукна към ресторанта. Изглеждаше елегантен с красиво ушития костюм „Озвалд Ботенг“, тъмносивите мокасини от телешка кожа и ризата с цветни шарки. Точно се готвеше да отвори вратата, когато забеляза една двойка в коридора към трапезарията. Жената беше слаба, с чуплива кестенява коса. Бялата ѝ рокля в стила на 50-те подчертаваше големите гърди и тънката ѝ талия. Партньорът ѝ беше висок мъж, поне двайсет години по-възрастен от нея. Челюстта му беше масивна, а слепоочията му бяха почнали да посивяват. Младата жена го беше хванала под ръка. Мидълтън спря рязко и точно се готвеше да се обърне, когато жената го забеляза.

— Ей, Тим — каза тя и се притисна към партньора си.

— Софи — отговори той спокойно.

Настъпи неловко мълчание и Тим Мидълтън каза:

— Моля да ме извините.

Софи му препречи пътя и Мидълтън я погледна презрително.

— Винаги си бил бързак, нали, Тим?

Мъжът до Софи се засмя и каза:

— Ах, този Тим.

Мидълтън не му обърна внимание.

— Не познаваш Маркърс, нали? — бързо каза Софи. Очите ѝ проблясваха и се стрелкаха между двамата мъже.

Мидълтън удостои Маркърс с едно от най-недоловимите кимвания.

— Очарован съм, но закъснявам и трябва да бързам.

— Жалък кретен — подхвърли Софи, поклащайки глава.

Тим я изгледа яростно.

— Класна както винаги, а, Софи?

Маркърс направи крачка към него, но Софи го задържа. Мидълтън се усмихна презрително, помахаша им, оправи предницата на сакото си и тръгна към масата на Рейнър. Неколцина от служителите на фирмата вече бяха насядали по местата си и наблюдаваха сцената с интерес. Мидълтън направи всичко възможно да не обръща внимание на Джовани Контадино, който също беше наблюдавал спречкването. Ресторантьорът отведе Софи и Маркърс по тесен коридор в малко частно сепаре, а Мидълтън започна да разказва виц на една от секретарките.

В два часа по-голямата част от компанията беше развеселена от изобилните количества фраскати, а гладът им беше задоволен с най-добрата пица, паста и чеснови хлебчета в цял Лондон.

След като преди четири години стана партньор, Мидълтън произнасяше кратка реч на тези ежегодни срещи. Припомняше с чувство за хумор върховете и спадовете през годината, шегуваше се с началника и смущаваше младшите служители. Сега се чувстваше малко зле, след като беше изпил повече от своя дял фраскати, както и три уискита, преди да излезе от апартамента си, но се изправи и прекара пръсти през светлокестенявата си коса. Макс Рейнър направи едно шеговито въведение, потупа Мидълтън по гърба и се върна на мястото си.

— Винаги е удоволствие — започна той — да се говори за възходящия път на „Рейнър и партньор“. И аз наистина трябва да бъда

откровен и да кажа, че това до голяма степен е така, благодарение на споменатия по-горе „партньор“. — Той замълча и огледа принудените усмивки на своите колеги. — Това движение нагоре продължи въпреки определени... нека кажем... гафове, извършени през последните дванайсет... — Той спря, затвори очи и леко се олюля.

— Някой май е прекалил — прошепна един от младшите архитекти на секретарката до него. Тя се изкикоти. Очите на Мидълтън рязко се отвориха и той огледа масата, но очевидно не можеше да фокусира. Разхлаби вратовръзката си и се опита да събере мислите си.

Гръмотевица избоботи басово над главите им и една светкавица разцепи небето толкова наблизко, сякаш някоя крушка се беше пръснала над масата.

— Гаф номер едно — продължи Мидълтън, като леко заваляше думите. — Гаф номер едно трябва да се припише на... — Той спря отново и онези, които не отместиха поглед от неудобство, забелязаха струйки пот по слепоочията му. Очите му изглеждаха кървясали. Той отвори уста, за да каже нещо, но челюстите му само се отваряха и затваряха леко, сякаш управлявани от скрити върви. Той се преви и се хвана за стомаха. Олюля се и сграбчи масата, за да запази равновесие. Един от чертожниците, който седеше вдясно от него, скочи и се опита да го подкрепи.

Мидълтън направи крачка назад, а на лицето му беше изписан ужас. Хвана се за гърлото и очите му изскочиха. В ъгълчетата на устата му се появи бяла пяна. За миг погледна надолу, докато се клатушкаше, сякаш беше ослепял, и когато вдигна отново глава, всички видяха, че лявото му око се е превърнало в червен кръг. Струйка кръв течеше от него по бузата. Мидълтън изрева и от устата му изригна поток кръв и бълвоч. Той опръска масата и улучи двама от събралите се, които отскочиха ужасени.

Мидълтън се стовари на масата и заби лице в няколко бутилки вино и чаши. Една от жените изпищя и скочи. Мидълтън се плъзна назад и докато падаше, от устата му изригна още кръв и бълвоч.

Макс Рейнър се втурна към него. Мидълтън беше престанал да се движи. Едното му око гледаше невидящо тавана, а другото беше напълно червено. Рейнър допря два пръста в шията му и се обърна към останалите, които се бяха струпали около тях.

14.

Бяха докарали вещите на Пендрагън от Оксфорд и през нощта ги бяха оставили в склада на фирмата. Отне му само дваайсет минути, за да ги натовари в колата си. По-трудно беше да ги качи до апартамента си на третия етаж. След шест курса вече беше изтощен. Докато чакаше чайника да заври, разглеждаше сбирката от кашони и един самотен найлонов чувал за отпадъци, пълен с дрехи. Не за първи път си помисли колко малко може да покаже за отличник от Оксфорд и четвърт век в полицията.

Наля вряща вода върху пакетче чай, добави малко мляко, разбърка тъмнокафявата течност и седна в едно от креслата, които вървяха с апартамента. Докато вдигаше чашата към устните си, огледа твърде силно осветеното помещение. Стените бяха покрити с тапети, боядисани в светлокафяво. Цветът не беше лош, но избелял, антика от 70-те години.

Килимът беше нов, но твърде шарен за неговия вкус. Пердетата... е, те трябваше да се махнат. Веднага щом му остане време.

Отиде до големия издаден прозорец и погледна към улицата — малка пряка на Степни Уей. Беше се смрачило, въпреки че бе ранен следобед. Натезали от дъжд буреносни облаци се блъскаха злокобно. В края на улицата се виждаше джамия. Срещу нея имаше денонощна бензиностанция, осветена в червено и синьо. Тя приличаше на някакво екзотично морско създание, извадено от Марианската падина.

Сградата, в която беше жилището на Пендрагън, бе мърлява кооперация с половин дузина апартаменти, но той забеляза, че три или четири от къщите на улицата бяха облагородени и модернизирани, за да станат желани жилища за новобогаташи. Сигурно имаше и по-лоши места за живеене, предположи той.

На път към креслото придърпа един кашон и бавно извади съдържанието му. Купчина плочи: Джон Колтрейн, Хърби Хенкок, Чик Къриа. Комплект от сешъните на Майлс Дейвис в края на 50-те. До тях

лежеше здрава метална кутия, която съхраняваше най-ценното му притежание: грамофон „Ауди Техника“, високоговорители „Гуарнери Омидж“ и усилвател „Пайъниър“ от 70-те. Всеки уред беше грижливо увит в найлон с мехурчета. Той ги извади внимателно от кутията и сложи усилвателя и грамофона върху ниска пластмасова масичка, свърза кабелите на високоговорителите и ги включи. Обърна се към кутията с плочи, извади „Върховна любов“, почисти я внимателно със специална кърпа, съхранявана в малка пластмасова калъфка, сложи я на грамофона и нагласи иглата в началото на плочата. Звукът на един безсмъртен саксофон се понесе от високоговорителите.

Колтрейн винаги го караше да обръща поглед към себе си, но не беше сигурен дали това е нещо хубаво. Никаква интроспекция не можеше да направи нищо, за да промени миналото, нито да хвърли светлина на сегашните му проблеми. Той се върна при кашона и извади друг албум, класически запис на „Стан Геџ Секстет“ от 1958 г. В прозрачния найлонов калъф беше бележката, която Саймън, неговият син, беше пъхнал там няколко дни по-рано, когато даде албума на баща си като подарък по случай заминаването му: „Тате, зная, че той е един от любимците ти. Наслаждавай се и ела скоро“. Саймън беше в Оксфордския университет. Дете чудо, той беше взел дипломата си по математика на петнайсет, а сега, месец преди 20-ия си рожден ден, беше изследователски асистент и скоро му предстоеше да завърши своя докторат. По отношение на социалните контакти Саймън беше несръчен, плах и неспособен да води обикновен разговор за нещо ежедневно, защото съзнанието му непрестанно беше изпълнено с мистериозни чудеса, символи и числови съотношения. Джак беше единственият, който можеше да общува нормално със своя син, и между тях имаше много специална връзка.

Последният предмет в кашона беше рамкирана снимка, загърната в найлон. Той махна обвивката и остави найлона да падне на пода. Избърса стъклото с ръкав и се загледа във фотографията. Неговата дъщеря Аманда на девет години. Снимката беше направена преди пет години в Оксфорд, месец преди тя да изчезне. Стоеше до черешово дърво пред черквата „Сейнт Мери“ на Хай стрийт, клоните му бяха отрупани с цветове, а слънцето блестеше по златистата ѝ коса. Тя се усмихваше.

Денят, когато Аманда изчезна, започна като всеки друг. Тя беше яхнала колелото си, за да отиде на училище, което беше само на няколко преки. Но никога не пристигна там. Полицията не можа да открие нищо: никакви следи от борба, никакви доказателства за насилствено отвличане. С времето скръбта и болката на семейството ѝ ни най-малко не избледняха. Гневът и горчивината само нарастваха. Пендрагън се чувстваше напълно безсилен. Беше главен инспектор, неговата собствена дъщеря бе изчезнала посред бял ден, а той не можеше да направи нищо.

Изчезването на Аманда разруши семейството на Джак. Не беше внезапно опустошително рухване, а стана постепенно, с минаването на годините, докато Аманда беше изгубена за тях. Джак откри, че предишните му амбиции са се изпарили. Вече не го интересуваха повишенията и напредъкът в кариерата. Както винаги вършеше работата си добре, може би дори по-добре, но бе изгубил всякаква амбиция. Той и съпругата му Джийн започнаха да се отчуждават. Между тях се издигаше стена от взаимни обвинения. Никой не го изрече и не повдигнаха въпроса, но тя беше там — постоянно зловредно присъствие.

— Достатъчно — каза той на глас, докато поставяше снимката на перваза над газовата камина. Вдигна иглата от плочата и изключи стереото. Грабна сакото си, заключи вратата и заслиза по стълбището, взимайки по две стъпала наведнъж. Едва не се блъсна в жената, която влизаше през входната врата. Тя носеше две издути пазарски чанти.

— Толкова съжалявам — започна той.

Тя се усмихна.

— Мога ли да ви помогна?

— Благодаря, но аз съм дотам — отговори тя и кимна към коридора. — Номер две. — Остави чантите на пода и му подаде ръка. — Сюзън Латимър, или Сю.

— Джак Пендрагън.

Здрависаха се и той мълчаливо започна да я преценява. Беше висока и стройна, кестенявата ѝ коса се спускаше до раменете. Имаше хубаво, макар и уморено лице, нежни кафяви очи, фини вежди и преобразяваща усмивка. Вероятно беше в началото на четирийсетте.

— Предполагам, главен инспектор Джак Пендрагън.

Той ѝ се усмихна леко и погледна към чантите.

— Изглеждат тежки.

— И с всяка стъпка стават все по-тежки. Трябва да е някакъв странен природен феномен.

— Като този за филийката, която винаги пада откъм намазаната страна?

— Нещо подобно — засмя се жената.

Той вдигна чантите и я последва по коридора.

— Някой ден трябва да се отбиете на чаша чай — каза тя, отключи и взе от него чантите.

— Би ми било приятно.

Когато излезе от сградата, започна да вали — големи капки, които оставяха тъмни петна по изсъхналата настилка. Небето беше черно, но прошарено с почти свръхестественото сияние, което придружава електрическите бури. Въздухът бе някак по-разреден, сякаш кислородът беше всмукан от високите слоеве на атмосферата. Пендрагън се криеше под тентите на магазините, избягвайки колкото може пороя. Дени, бангладешкият бакалин, му пожела „добра вечер“ и се опита да му продаде няколко връзки репички. На следващия ъгъл един от местните „образи“, шивач, бляскаво отражение на стереотипа — с раиран костюм и шивашки метър на врата — се опита за втори път днес да го убеди да му вземе мерки за „нова дрешка“.

Кръчмата вече беше наполовина пълна и още вонеше на цигари, макар че забраната за пушене на публични места беше в сила от години. От джубокса се носеше пресен хит от класациите, а големият плазмен телевизор показваше футболния мач „Арсенал“ срещу „Нюкасъл“. В долния край на картината вървеше синя лента с последните новини. След като си поръча халба бира, Пендрагън се огледа и видя групата от управлението. Джес Търнър го зърна, изправи се и му махна да иде при тях.

— Добър ден, сър. Началничката каза, че си оправяте жилището.

— Ожаднях.

Пендрагън огледа масата. Неговите двама инспектори, Роб Грант и Кен Тауърс, му кимнаха. Между тях се бяха настанили двама от сержантите — Розалинд Маклиби и Джими Тачър. В този момент третият сержант, Тери Викърс, се върна с поднос с напитки. Когато забеляза главния инспектор, той кимна към халбата му, но Пендрагън поклати глава.

— Благодаря, сержант, но няма нужда. — Тогава се сети, че Викърс и Тачър цяла сутрин бяха търсили кости около Фримли Уей. — Изскочи ли нещо? — попита той.

— Не, шефе. Претърсихме целия район. Кофите за боклук, контейнерите за строителни отпадъци... нищо.

— Ще седнеш ли? — попита Търнър.

Пендрагън си свали сакото и седна до Търнър, поставяйки халбата си върху покритата с разхлопан гетинакс маса, вече отрупана с чаши и празни пакетчета от чипс.

— Джес, смятам, че е твой ред — подвикна Роб Грант със закачлива усмивка. — И гледай да го направиш малко по-вкусно. Последното ти усилие си беше направо отврат.

Търнър стрелна Грант с презрителен поглед.

— Каква е играта? — попита Пендрагън.

— Главоблъсканици. Аз представям сцената, а те ми задават въпроси, на които трябва да отговарям. Опитват се да открият как е извършено престъплението.

Пендрагън се усмихна.

— Боже, това ме връща в младините. Играл съм го в Ок...

За момент около масата настана тишина. След малко Кен Тауърс я наруши:

— Всичко е наред, сър. Няма нужда да се извинявате за образованието си. Аз съм доволен да спомена и гимназията „Кенингтън Модърн“.

Около масата избухна смях.

Пендрагън кимна и по устните му заигра усмивка, а Джес Търнър каза:

— Добре. Готови ли сте? Чудесно. Джон и Саманта лежат мъртви на пода. До телата има мокро петно, а наблизо — парчета стъкло. Какво се е случило?

Пендрагън се отпусна назад с халбата си. Знаеше тази главоблъсканица, но нямаше намерение да им развали удоволствието.

— Има ли някой друг в помещението?

— Не.

— Вратите и прозорците са затворени или отворени.

— Всички са затворени.

— Джон и Саманта... женени ли са?

— Може би.

— Какво искаш да кажеш с „може би“? — озъби се Роб Грант. — Или са женени, или не са.

Търнър вдигна рамене.

— Живеят заедно.

— Млади ли са, или стари? — попита Маклиби.

— На средна възраст.

— Как са умрели?

— Задушили са се.

— Удушени ли са?

— Не.

Грант се обърна към инспектор Тауърс.

— Кен, какво ще кажеш за стъклата и водата? Някой трябва да е нахлул в къщата.

— Да — кимна Тауърс. — Има ли строшени прозорци?

— Не.

Джими Тачър отпи голяма глътка от светлата си бира и лицето му просветна.

— Ох! — каза той и остави чашата на масата. — Джон и Саманта... не са хора, нали?

Търнър се опита да остане безразличен, но от него нямаше да излезе добър покерджия.

— Става дума за риби. — Тачър отпи още една глътка, докато другите го гледаха, а Търнър въздъхна.

— Това са златни рибки. Котката е бутнала аквариума от шкафа. Той се е строшил... всичко е в стъкла. Джон и Саманта са се задушили.

Маклиби плесна с ръце и се засмя.

— Блестящо!

Тачър се поклонил театрално, а Джес Търнър поклати глава.

— Знаеше я.

— Не — каза Тачър със самодоволна усмивка. — Просто съм гениален. Това е всичко. — И се почука с пръст по главата, за да подчертае думите си.

— Добра работа, умнико — отвърна Търнър. — Мисля, че е твой ред да почерпиш. — Усмивката изчезна от лицето на Тачър, който стана и закрачи покорно към бара.

— Ако това може да те утеши — тихо каза Пендрагън на Търнър, — на цяла маса студенти в Оксфорд им трябваше много повече време, за да стигнат до отговора.

— Да, това е много утешително, сър — отговори Търнър и изпразни чашата си.

— И така, успя ли да вземеш симкартата от Мидълтън?

— Цяла сутрин се опитвах да се свържа по мобилния с него. Изключил го е. Преди около час успях да го хвана. Обеща днес следобед да се отбие в управлението. Каза, че отива на някакво фирмено празненство.

Пендрагън се готвеше да отговори, когато телефонът му започна да звъни.

— Да? — Той се вторачи безизразно в пространството. — Кога?... Да, зная го. Ще бъда там след пет минути. — Стана и си облече самото.

— Още едно произшествие — съобщи той на полицаите около масата. След това се обърна към Маклиби и Грант. — Ще имам нужда от вас. Имаме труп в ресторант „Ла Долче Вита“. Съвсем близо до „Джангълс“.

15.

Париж, февруари 1589 г.

— Вие се усъмнихте в моите намерения — каза Агрипа, — но едва когато видях този пръстен, аз разбрах със сигурност, че сте онези, за които се представяте.

— Защо?

— Защото съм го виждал и преди. Познавах човека, който го притежаваше, и знаех, че се съхранява от почти век в канцеларията на Светия престол. Аз бях младеж в двора на папата от Борджиите, Александър VI. Бях нает като личен алхимик на неговата дъщеря Лукреция Борджия. Това ви изненадва, нали? — добави Агрипа с бледа усмивка. — Не би трябвало. Когато бях млад, се нуждаех от покровители, за да оцелея, а по онова време Лукреция Борджия беше най-могъщата жена в света. Освен това беше покварена и според някои толкова зла, че за нея няма изкупление. Но такава беше цялото й семейство. Тя не беше по-лоша от тях, но може би нейното поведение изглежда по-стряскащо, защото беше от нежния пол.

— Не разбирам — казах аз, — какво общо има това с нашата мисия?

Той въздъхна и ни погледна отегчено.

— Вие май наистина не разбирате?

Аз настръхнах от тези думи и усетих гнева на Себастиан, но Агрипа само пусна една от многозначителните си усмивки.

— Елате с мен — покани ни той. — Ще ви обясня.

Поведе ни по тесен коридор със затворени врати отляво и отдясно. Докато крачеше пред нас, държеше високо факла, за да осветява пътя. Когато стигна края на коридора, започна да се спуска по тясно спираловидно стълбище. По стените играеха сенки, а човешките форми излизаха преувеличени от пламъка на факлата. Стъпките ни кънтяха по каменните стъпала. Сигурно направихме дузина завои по пътя надолу, преди Агрипа да спре пред тежка дървена врата.

— Не се страхувайте от онова, което ще видите зад нея — предупреди ни той с осветено от полюшващия се пламък лице, — защото аз съм господарят на това място.

Помещението вонеше — носеше се страшна животинска смрад. Първоначално не можах да разбера откъде идва вонята, а Себастиан изглеждаше също толкова объркан. Но след това очите ни привикнаха към сумрачната светлина и в същия момент чух ниско ръмжене и драскане на нокти по камъка. Една висока поне два метра мечка се изправи на задните си крака, сплесквайки купчина лайна. Беше завързана с вериги за всеки крак и имаше дебела желязна яка на врата, закачена за здрава верига, която стигаше до скоба на стената. Ние със Себастиан отскочихме назад. Мечката беше тъмнокафява с ивица по-светла козина, която се спускаше по торса ѝ. Беше с намордник, но аз можах да видя провисналия между счупените зъби червен език. Тя представляваше ужасна гледка и аз бях изпълнен с объркани чувства. Най-отгоре лежеше страхът, но имаше също и съжаление, и недоумение.

Агрипа стоеше напълно неподвижно, държеше факлата на височината на главата си и мълчаливо съзерцаваше клетото животно.

— Не се страхувайте — повтори алхимикът. — Звярът се страхува от огъня и знае, че мога да го нараня смъртоносно, преди да успее да ни стори зло.

— За какво е всичко това? — възкликнах аз. — Защо това благородно създание е държано тук в мрака, за да се трови в собствената си мръсотия?

— Скоро ще научите — отговори Агрипа. Преди да разбера какво прави, той пристъпи напред, вдигна тънка дървена цев и духна силно в нея. Нещо излетя от предния край на цевта, отразявайки светлината от факлата. Мечката изръмжа. Някаква стреличка, като онези, с които си играех в детството, стърчеше от косматия ѝ корем. Животното гледаше учудено към него. Заклатушка се насам-натам, преди да се залюлее напред. Озъби се и замахна с голямата си лапа право към мен. Аз паднах назад точно навреме, защото силната лапа разсече въздуха на сантиметри от лицето ми. Но веригите ограничаваха създанието и то залитна назад. Стовари се върху стената с пламтящи очи и издаде ужасно стенание. Потрепери и се плъзна по стената с разперени крайници и празен поглед.

Стоях като парализиран, вторачен в нещастния звяр. Агрипа пристъпи към него и извади изпод плаща си малка стъкленница.

Създанието трепереше неудържимо. Очите му се въртяха, а бялото им беше с цвета на дъгата на трепкащата светлина от факлата. Агрипа не показваше никакви признаци на страх. Той сграбчи главата на мечката за козината и я дръпна назад. Нефокусираните очи на горкото създание се въртяха в орбитите си. Магът прекара стъкленницата по муцуната на звяра, събирайки пяната и слюнката в нея, запуши я и я прибра под плаща си.

— Свършихме — обяви той и пое към вратата. Ужасени да не ни заключи вътре, ние го последвахме бързо навън. Тръгнахме объркани нагоре по стъпалата, към лабораторията.

— Какво направи там долу, за бога? — избухна Себастиан. Лицето му беше мокро от напрежение, целият трепереше.

— Изпратих ви по вашия път, млади човече. Ето какво направих.

Себастиан се вторачи в алхимика, не можеше да намери думи.

Агрипа се наведе да стъкне огъня.

— Отче Маунтджой, аз съм алхимик. Работя със странни вещества и необикновени сили, както ти работиш с молитвите и библейските текстове. Роберто Белармино ви е дал средството за вашата задача, а аз ще предоставя веществото, за да може то да работи.

Ние се вторачихме безмълвно в алхимика. Той сложи стъкленницата в нещо като метална ръка и я постави в средата на огъня.

— През дългите си години на тази земя научих доста — каза той. — Срецнах много изтъкнати мъже и жени. Научиха ме на много неща. Великият Леонардо да Винчи първи откри силата на кантарела.

— Кантарела? — повторих аз. — Зная това име.

— Така ли? — попита Агрипа и се обърна да ме погледне. — Малцина са го чували, млади човече. То беше пазено като голяма тайна. Но вероятно са останали сенки от миналото, които витаят из Рим. Кантарела е отрова, най-смъртоносната, съществувала някога. Няма нужда да знаете нейните съставки, а и аз не бих ви разкрил формулата. Достатъчно е да кажа, че Леонардо, а по-късно и моята господарка Лукреция Борджия, познаваха много търговци и пътешественици, които бяха посетили странни части на света и се бяха върнали в Италия с необикновени вещества. Между другите неща те донесоха растителни смоли от страни, за които се говори, че са пълни с

гъста растителност, огромни змии и хора, чиято кожа е с цвета на катран.

Ненадминатият експериментатор Леонардо откри формулата за кантарела, когато аз бях дете. Не е имал намерение да произведе отрова. Тя е страничен продукт от неговите изследвания. Търсел е средство за запазване на плът, което да му помогне в анатомичните му експерименти. По-късно, когато през 1499 г. е работил за семейство Борджия, той бил прелъстен от Лукреция, за да ѝ разкрие тайната. По това време тя е деветнайсетгодишна, все още нова в черните изкуства. Тя веднага осъзнала възможностите на това вещество и била още по-очарована, когато Леонардо предположил, че отровата може да се усили хилядократно, когато премине през тялото на животно и се пречисти от неговите естествени течности.

Агрипа замълча, извади стъкленицата от пламъците и погледна в нея на светлината от огъня. Изглежда, остана доволен, защото я остави в една стойка на масата.

— Леонардо решително отказал да провери своята теория и напуснал службата при семейство Борджия. Това е проява на смелост, за която друг по-незначителен човек не би посмял и да помисли. Но по това време Лукреция вече научила всичко, което ѝ трябвало. Аз бях още момче, но бях привлечен в нейния кръг, защото имах дарба за естествената философия. Ще ми се да вярвам, че дадох много на Лукреция Борджия. Бях неин секретар и помагах при първите опити за рафиниране на кантарела. Аз ѝ дадох философската непреклонност, която ѝ липсваше. Използвахме котки, кучета и два пъти мечки, преди да усъвършенстваме техниката. — Това — завърши той, като вдигна стъкленицата от стойката — е пречистена кантарела. Една капка убива на мига.

— А пръстенът? — попитах аз.

— Както казах, той е средството. Това... — той огледа течността в стъкленицата — е веществото. Това е моят дар, моят принос за вашата мисия. Вие ще използвате пръстена и отровата, за да убиете английската курва Елизабет Тюдор.

— Но защо да стигаме чак дотам? Какво ѝ е лошото на една проста сабя? И жената кърви като всички останали.

— Сабята е ненадеждна, млади човече. Със сабя може да раниш, но да не убиеш. Трябва да знаеш, че Елизабет има много врагове и

други преди теб са опитвали с груби оръжия. Този пръстен и отровата могат лесно да се скрият и са непогрешими. Една драскотина и еретичната кралица на Англия ще умре за секунди.

16.

Степни, неделя, 5 юни, 2:45 следобед

Пендрагън беше виждал толкова дъжд само веднъж. Тогава беше на деветнайсет. Родителите му очакваха, че ще прекара ваканцията в къщата им точно до Уайтчапъл Роуд, но той току-що беше изкарал първата си година в Оксфорд и замина за Париж с група приятели. Бяха се разделили в Боа дю Булон, като се разбраха да се срещнат в Екс и заложиха по десет франка за онзи, който стигне пръв.

Пендрагън седя цял час до пътя и чете „Игра на стъклени перли“, преди един шофьор на камион, който пътуваше на юг, да го качи. Оказа се, че шофьорът е за Лион, и Джак бе зарязан в края на града в три сутринта. Точно беше тръгнал по лентата между двете платна, когато започна потопът. Той се скри под някакви дървета и загледа как бурята се приближава през реката. Светкавиците пронизваха водата като дяволски пръсти, а басовото боботене на гръмотевиците го блъскаше в гърдите.

Сега Майл Енд Роуд, или онова, което можеше да се види през предното стъкло, приличаше на тясна река, излязла от коритото си. Водата преливаше над бордюрите и покриваше тротоарите. Дори с пуснати на максимална скорост чистачки, предното стъкло приличаше на водопад.

Телефонът на Търнър иззвъня и той прочете съобщението от управлението.

— Шефе, обаждането е дошло в два и единайсет минути. Собственикът, някой си... — той погледна по-внимателно дисплея — ... господин Конта... дино бил там. Има доста свидетели. Мъжът рухнал на една от масите.

— Защо ни забъркват?

Търнър погледна отново към дисплея, защото пристигна още информация.

— Определено не прилича на естествена смърт. — Направи пауза за драматичен ефект. — Мъртвият е Тим Мидълтън.

Пред ресторанта имаше две полицейски коли и линейка, а тротоарът беше заграден. Двамата полицаи, които опъваха лентата, бяха напълно подгизнали. Пендрагън и Търнър хукнаха, след като слязоха от колата, но когато изминаха десетте метра до заведението, сивият костюм на Пендрагън беше с няколко оттенъка по-тъмен, а скъпото яке на Търнър стана матово като стара гюдерия.

— Не е за вярване! — възкликна той, когато го свали, дощя му се да го беше оставил в колата. Пендрагън избърса лицето си и видя как двамата фелдшери от линейката минаха покрай тях и се гмурнаха в пороя. Не можеха да направят нищо за мъртвия.

Пендрагън виждаше десетина души в ресторанта. Една жена плачеше, но риданието ѝ потъваше в плющенето на дъжда. Той бутна Търнър да минат покрай рецепцията и да влязат в главната зала. Плътните черни облаци отвън хвърляха печална светлина в помещението.

Мястото беше почти недокоснато. Тим Мидълтън лежеше по гръб. Кръв и бълвоч покриваха лицето му и предницата на ризата. В косата му имаше късчета полусмляно чесново хлебче. Д-р Джоунс беше пристигнал само минути преди тях и провеждаше предварителен оглед на трупа. Около починалия вече беше очертана тебеширена линия, а един полицаи заснемаше сцената. Колегите на Мидълтън и двама-трима от останалите гости на заведението стояха на групичка в другата страна на помещението. Инспектор Грант и сержант Маклиби бяха пристигнали няколко минути по-рано и разговаряха със собственика. Пендрагън се обърна, когато един висок набит мъж дойде откъм тоалетните.

— Вие ли командвате тук? — попита той дрезгаво. Изглеждаше в средата на петдесетте, с измъчено лице, високо чело и рядка, пригладена с гел коса. Носеше свободни кремави панталони, синьо поло и сако от туид.

— Макс Рейнър — представи се той.

— Главен инспектор Пендрагън. Моите съболезнования.

Рейнър въздъхна.

— Често казано, не мога да повярвам.

Изглеждаше самоуверен човек, но очевидно беше потресен от случилото се.

— Ще ми разкажете ли?

Рейнър описа сцената, дори преразказа речта на Мидълтън и шокиращия ѝ финал.

— Аз стигнах пръв до него, след като... след като рухна. Беше ужасно. Но дори тогава не очаквах да... умре.

— Благодаря — кимна Пендрагън. — Ще ни трябват пълните ви показания. — Пендрагън се приближи към Грант, който разговаряше с Джовани Контадино. Изчака го да запише едно последно изречение в бележника, преди да се намеси.

— Напускал ли е някой заведението след произшествието? — попита той.

— Не, никой.

— Кои са присъстващите?

— Хората от празненството на „Рейнър и партньор“ и две двойки. — Контадино ги посочи. — Едната двойка беше в другото помещение. — Той кимна към жена с бяла рокля и по-възрастен мъж. — Другата двойка седеше на онази маса. — Той посочи противоположния край на помещението, в което беше умрял Мидълтън.

— Помните ли какво е яла жертвата?

Контадино отговори незабавно:

— Точно казах на вашия колега — пица с пилешко. Пийна си порядъчно.

— Някакви морски дарове?

Очите на мъжа се отвориха широко.

— Да не би да мислите...

— Господин Контадино, трябва да вземем всичко под внимание.

— Но ние никога не сме имали проблеми. Искам да кажа... всъщност никой от празненството не си поръча морски дарове.

— Добре, благодаря ви — спокойно каза Пендрагън. Прекоси помещението до д-р Джоунс, който беше коленичил до трупа на Мидълтън.

— Определено е отровен — каза патологът, без да вдигне поглед. — Забелязваш ли жълтевината на кожата? Освен ако... Ял ли е миди?

— Не, никой на масата не е ял морски дарове.

— Добре. Ако не е нещо, което е ял по-рано, не може да е хранително отравяне. На стафилококите им трябва поне час, за да се проявят. На е-коли бактериите — поне осем. Най-малко.

— Няма ли нещо, което действа по-бързо?

— Да, токсини. Алергична реакция може да обясни станалото, но те са твърде редки. Не мога да си представя, че би ял или пил нещо, за което знае, че ще предизвика алергична реакция.

— Но аз никога не съм виждал подобно нещо. Според свидетелите секунди преди това бил относително добре, а после започнал да бълва кръв. А и окото.

— Точно това казвам — потвърди Джоунс. — Не може да е хранително отравяне. — Обаче — погледна Пендрагън, — ако е отровен, дозата трябва да е била огромна, за да причини такъв бърз и жесток край. Или това, или става дума за невероятно силна отрова, каквато никога не съм виждал.

17.

В помещението за инструктаж се носеше слаба миризма на влага. Пендрагън я усети скоро след като влязоха с Търнър. Голямо влажно петно на тавана беше единственият останал знак, че един улук се беше предал под налягането на дъждовната вода по време на бурята, предизвиквайки малко наводнение в тази част на управлението. Маклиби и Грант вече бяха там. Сержантът закачаше с пънчета комплект снимки на Тим Мидълтън на корковата дъска. Грант работеше с лаптопа, вперил очи в екрана.

— И така, какво имаме? — попита Пендрагън, когато Маклиби се обърна и закрачи към най-близкото бюро.

На плота пред нея лежаха бележник и химикалка.

— Собственикът на ресторанта много искаше да помогне.

— Тревожи се, че може да му пратим проверка от санитарните власти.

— Да, шефе, но за да сме честни, той се справи добре. Не позволи на никого да си тръгне и веднага ни извика.

Пендрагън кимна.

— Научи ли нещо от него?

— Господин Контадино бил в кухнята, когато положението на Мидълтън започнало да се влошава. Чул женски писък и хукнал, но само видял жертвата да пада на пода.

— А другите от фирмата?

— Сержант Маклиби говори с жените. Аз взех показанията на мъжете — отговори инспектор Грант, без да вдигне поглед от екрана. Натисна един клавиш, стана и заобиколи бюрото. — Разказите съвпадат. Всички твърдят, че Мидълтън пийнал доста. Точно произнасял някаква реч, изглежда, че това е традиция във фирмата. Започнал да заваля думите и изглеждал объркан. Първо си помислили, че е пиян, но тогава повърнал кръв и рухнал.

— Нещо различно от жените? — попита Пендрагън.

— Има нещо, което може да е важно. Две жени видели Мидълтън на идване. Бил закъснял и казват, че се е спречкал с двойка, която пристигнала в ресторанта горе-долу по същото време. Когато отишъл при колегите си на масата, бил в лошо настроение.

— Имаш ли имената на двойката?

— Сигурно си ги видял там. Пристигнали по-рано. Говорих с Контадино. Той също видял спречкването и ми каза, че едва не се е стигнало до бой. След като Мидълтън паднал върху масата, жената...

— Маклиби замълча, за да провери в тефтерчето — ... Софи Темплър била разстроена. Нейният приятел, Маркърс Кембъл, поискал да я изведе от ресторанта, но господин Контадино не позволил. Той...

— Ние веднага ги разделихме и си поговорихме — прекъсна я Грант. — Кембъл не отрече, че е имало сцена на входа, но настоя, че не било нищо сериозно. Очевидно до съвсем скоро госпожица Темплър и Мидълтън са били гаджета.

Пендрагън вдигна вежди.

— Показанията им съвпадат ли? — обърна се той към Маклиби.

— Да, шефе. Седели са в друга част от ресторанта, далеч от купона на Рейнър. Никой от двамата не е виждал Мидълтън между спора и момента на смъртта му. Чули суматоха от масата в главния салон и видели Контадино да бърза натам. Кембъл отишъл да види какво става, а Софи Темплър го последвала няколко минути по-късно. Видяла Мидълтън на пода и направо рухнала. Когато пристигнах на мястото, се беше поуспокоила, но още беше в шок.

Пендрагън кимна и се смръщи.

— Научихте ли нещо за мъртвия от колегите му?

— Разбира се, всички са в шок — отговори Грант. — Но знаеш ли, шефе, стори ми се, че не са го харесвали.

Пендрагън кимна на Маклиби.

— И ти ли така мислиш?

Тя кимна.

— Не мисля, че е бил любимец в „Рейнър и партньор“.

— Добре. Всичко може да се окаже полезно. Доктор Джоунс се жалва, че бил „затрупан от мъртъвци“, но е сигурен, че Мидълтън не е умрял от хранително отравяне, освен ако не е ял нещо друго по-рано през деня. Само токсините от морските дарове могат да предизвикат това, но никой на масата не си е поръчвал от тях.

— Колко време ще трябва на доктор Джоунс, за да открие отровата?

— Каза, че ще звънне, когато... — започна Търнър, но телефонът на Пендрагън иззвъня.

— Да, докторе — каза главният инспектор, беше познал номера. — Да, разбирам. Да... разбирам. Колко време... Не, напълно осъзнавам. — За секунда дръпна телефона от ухото си и направи физиономия. Останалите се ухилиха. — Не, това е... да, направо прекрасно. Благодаря.

Той затвори телефона и въздъхна.

— Предварителните тестове показват, че кръвта на Мидълтън е пълна с арсеник. Джоунс смята, че количеството е достатъчно да убие отбор по ръгби. Ще получи пълен токсикологичен доклад от Скотланд Ярд, но това ще отнеме двайсет и четири часа.

Два часа по-късно ресторантът изглеждаше съвсем различно. Разстроеният собственик си беше тръгнал. Там бяха останали само д-р Колет Нюман и двама от нейните хора. Тя тъкмо пъхаше влакно от килима в малко шишенце, когато Пендрагън клекна до нея.

— Джоунс смята, че става дума за отравяне.

— Това е работа на токсикологичната лаборатория. Тя трябва да докаже или отхвърли тази идея — отговори Нюман, без да го погледне. — Тук няма много работа.

— Така ли?

— Както изглежда, било е нормален обяд. Прибрахме в пликчета всичко, което беше на масата, а един от моите сътрудници прави същото с кухненските съдове. Ако Мидълтън е бил отровен по обичайния начин, не се съмнявай, че ще намерим доказателства.

— Сигурен съм — отвърна Пендрагън, докато се изправяше. След това тръгна към кухнята. Там един криминолог внимателно изливаше в цедка течност от сосиерата. Входът към кухнята беше далеч от мястото, където Мидълтън бе умрял. Трудно бе да си представиш как някой от компанията край фирмената маса се е промъкнал в кухнята, без да го забележат, и е сложил арсеник в храната. И дори да го е направил, как би могъл да знае, че ще я поднесат точно на Мидълтън? Оставаше възможността някой от

служителите на ресторанта да е виновен. Но това беше твърде невероятно.

— А и къде, по дяволите, е мотивът? — каза на глас Пендрагън.

Пендрагън се промъкна под полицейската лента, която заграждаше тротоара отвън, и кимна на полицаия до входа на ресторанта. Реши, че няма повече работа тук. Поигра си с мисълта да се върне в управлението и да помогне на Търнър, но изведнъж почувства съкрушителна умора. Пресече главната улица и тръгна пеша към новия си апартамент. Нямахше нищо против една разходка, макар че беше много горещо. Движението не беше натоварено. Продавачите на сергиите от другата страна на улицата, срещу Лондонската болница, бяха прибрали стоката си по-рано заради потопа. Знаеха, че малко хора биха се разхождали край подгизналите и вдигащи пара сергии.

Платното и тротоарите още блестяха, канавките, от толкова време сухи, се бяха справили добре с пороя. От бетона и асфалта се вдигаше пара и Пендрагън усещаше как влагата прониква в костите му. Скоро потъна в мисли, опитваше се да подреди парчетата на пъзела, които не пасваха. Вече имаше две тайнствени смърти, свързани със строителната площадка. Жертвите се познаваха бегло, но какви възможни връзки имаше помежду им? Доколкото знаеше — никакви. Никакви, освен че работеха по същия проект. Но единият беше работник, а другият — архитект. Единият беше пребит до смърт, а другият... какво точно се беше случило на Тим Мидълтън? Можеше да е просто нещастен случай. Просто странно съвпадение. Но не му се струваше вероятно.

А скелетът? Той също беше свързан със строителната площадка на Фримли Уей. Не можеше да се пренебрегне фактът, че хората започнаха да умират, след като го бяха разкопали.

Пендрагън беше толкова потънал в мисли, че едва различи сградата, в която живееше. След малко видя, че входната врата е отворена. Прекрачи прага и чу приглушен писък от коридора, където се намираще апартаментът на Сюзън Латимър.

Стигна дотам точно в мига, когато един мъж изхвъркна от жилището. Беше едър, с качулка и маска на Обама, и изненада

Пендрагън неподготвен. Заби рамо в гърдите му, запрати го назад към касата на вратата и избяга.

Пендрагън понечи да го последва, когато чу стенание. Сю се надигаше от пода и притискаше лицето си. Той се втурна към нея и ѝ помогна да стане. Тя имаше голямо натъртване и драскотина под дясното око.

— Грабна ми чантата — каза тя и избухна в сълзи. Пендрагън я прегърна през рамо и тя се разхлипа на гърдите му.

18.

Лондон, понеделник, 6 юни

Сержант Джес Търнър спря пред жилищната кооперация и си погледна часовника. Беше 8:30 и червеникавокафявите тухли на преустроения склад на Източноиндийската компания бяха залети от ярката слънчева светлина на утрото. Зад него се къдреше черната вода на пристанището, където някога бяха стояли на котва търговските кораби, пренасящи екзотични стоки от далечни места. В далечината се издигаха пламтящите кули на Докландс, над които властваше Канари Уорф, свидетелство за социалната революция, преобработила този район.

— И е много хубаво — тихичко каза Търнър, докато гледаше към прозорците. Беше проучил досието на Софи Темплър. Двайсет и шест годишна, завършила бизнес администрация в колежа „Голдсмит“. Сега работеше за „Удруф & Холм“ — най-голямата компания за връзки с обществеността в Британия. Софи отвори вратата на апартамента. Носеше тясна черна пола с цепка, кремава копринена блуза и обувки с високи токчета. Дългата ѝ до раменете кестенява коса миришеше на тропически плодове. С мимолетна усмивка и едно „здраси“ тя пусна сержанта в широкото пространство със сводест таван, бели стени и полиран бетонен под. Вътре имаше огромен бял каменен кухненски плот, мека светлина от невидими лампи и чифт големи сиви дивани от чортова кожа. Сводест коридор водеше до спалнята. До нея имаше малък кабинет, в който се забелязваше големият екран на един „Макинтош“ върху стъклена маса. Търнър усети аромата на кафе.

Тя посочи един стол до кухненския плот.

— Еспресо?

— Благодаря.

Търнър извади бележника си и се загледа в стегнатия задник на жената, докато тя наливаше кафето.

— Открихте ли нещо за... за това как е умрял Тед? — попита Софи, без да се обръща. Търнър реши, че акцентът ѝ на жена от средната класа е заучен, защото долови някои от есекските гласни, с

които беше израснала. И въпреки привидната ѝ изисканост, не беше трудно да си представиш как с нейните приятелки пицят с фалшиво вълнение на голото мъжко шоу в „Чипъндейл“ или псуват като войници след няколко водки с тоник.

— Прекалено рано е — отговори той. — Очакваме доклада от токсикологията.

— Значи не е било хранително отравяне?

— Ние го смятаме за убийство.

Тя ахна тихо и му подаде кафето — гъста кафява течност в мъничка чашка.

— С господин Мидълтън сте били... гаджета до скоро?

— Да. — Тя го погледна право в очите. Разстроената млада жена от вчерашния следобед вече я нямаше. — Скъсахме преди няколко месеца.

— Дълго ли бяхте заедно?

— Две години.

— Значи е било сериозна връзка.

Тя се върна при кафеварката, за да я изключи.

— Аз нямам случайни връзки.

— Мога ли да попитам защо не се получи?

Тя се изненада, но добре го прикри. Облегна се на кухненския плот и отпи глътка кафе.

— О, обичайното. Просто се отчуждихме. Искахме различни неща.

— Разбирам. Раздялата груба ли беше?

— Какво целите?

— Вие и вашият... приятел, Маркърс Кембъл, сте имали кавга с Мидълтън в ресторанта.

Тя вдигна рамене, гледаше го с леко наклонена глава.

— Да, това не е тайна. Отговорих още вчера.

— Вчера за пръв път ли видяхте господин Мидълтън след скъсването?

— Всъщност да. Нарочно се избягвахме — отговори Софи. — Не е трудно. Градът е голям.

— А господин Кембъл? Откога се познавате?

— За бога, какво общо има това?

Той не ѝ обърна внимание. Тя въздъхна и изпи кафето си.

— Маркър е мой клиент.

Търнър погледна в бележника си.

— Административен директор на холдинг „Тревелиън“?

— Да. Те са една от най-големите фирми в моя портфейл.

— Господин Кембъл беше ли причина вие с Тим Мидълтън да се отчуждите?

— Не! — Тя се разгневи, хладното лустро беше зарязано. — Тим има... имаше някои добри качества, но с него се живееше много трудно... О, за бога!

Очите ѝ пламнаха и Търнър реши, че не е от жените, които изглеждат красиви, когато се ядосат. Усещаше, че крие доста, и вероятно беше сгрешил, като я настрои срещу себе си.

— Госпожице Темплър, съжалявам, ако приемате тези въпроси твърде лично — отговори сержантът, опитвайки се да смекчи гласа си, — но съм сигурен, че искате да открием убиеца на господин Мидълтън.

Тя сякаш се смали, когато чу това.

— Да, съжалявам. Още не съм свикнала. Изглежда толкова нереално. Вижте, Тим и аз... няколко месеца беше страхотно, но после... е, предполагам, че с всички е така, нали? Първоначалната тръпка изчезва.

— Какъв човек беше той?

— О, много умен. Творческа натура. Забавлявахме се, но както казах, движехме се в различни посоки.

Тя изглеждаше много уморена и започна да си поглежда часовника.

— Вижте, съжалявам... трябва да хвана влака.

— Разбира се. — Търнър слезе от столчето до кухненския плот. Софи Темплър взе кремава кожена чанта от пода и го поведе към входната врата, като пътъом си облече якето.

Тръгна по стълбите пред него и излязоха на кея, където тя измъкна чифт големи слънчеви очила „Шанел“.

— Сержант Търнър, съжалявам, ако не съм била от голяма полза. — Беше прегърнала кожената чанта с две ръце и го гледаше с наклонена глава.

Всичко, което прави, е внимателно нагласено, помисли си Търнър.

— Станцията на метрото е в тази посока. — Тя посочи зад гърба му и му протегна ръка.

— Госпожице Темплър — започна той, пренебрегвайки очевидното ѝ желание да се отърве от него, — имате ли представа защо господин Кембъл е искал да си тръгне от ресторанта след смъртта на Тим Мидълтън? Знаели сте, че полицията ще дойде.

Очилата скриваха лицето ѝ и беше трудно да се каже какво въздействие имаше неговият въпрос.

— Предполагам, че е мислил за мен. Маркърс е крайно внимателен човек. И — добави тя с лека усмивка — аз бях много разстроена, ако си спомняте.

— Да, така и предположих — отговори той и се загледа след нея, докато тя се отдалечаваше.

Търнър точно стигна до колата си, когато телефонът му иззвъня.

— Нещо полезно? — попита Пендрагън.

— Само че крие нещо.

— Добре, засега я остави на мира. Няма смисъл да я притискаме твърде силно. Върни се в управлението и изрови всичко за Мидълтън. Искам пълна картина на миналото му. Говори с всеки, който може да помогне. Отбий се и в централния архив.

— Няма проблеми, шефе. А ти къде си?

— Извадих малко късмет — отговори главният инспектор. — Джоунс успя да намери връзки и получи по-рано токсикологичния доклад.

19.

Джак Пендрагън излезе от полицейския участък и светкавиците заплюяха. За миг бе напълно объркан. Едва тогава видя групата журналисти в горния край на стълбището, което водеше към паркинга. Дватама фотографи продължаваха да щракат. Реши да не им обръща внимание. Преди години „Оксфорд Таймс“ пусна най-неудобните негови снимки, които можаха да намерят само защото беше вдигнал шум.

— Главен инспектор Пендрагън — подвикна един журналист — Фред Тейлър от „Газет“. Ще ни кажете ли нещо повече? Вярно ли е, че на една строителна площадка са изкопали труп? На същия строеж, където Амал Керим беше пребит до смърт?

Пендрагън направо изгуби дар слово. Забави крачка и останалите журналисти се спуснаха отгоре му.

— Мисля, че сте разбрали погрешно фактите — отговори той презрително. Веднага осъзна, че звучи страшно надутото.

— Защо мислите така, инспекторе?

— Главен инспектор — отвърна Пендрагън, сваляйки още гарда и веднага се ядоса на себе си. В този момент трябваше да направи пауза, да си поеме дълбоко дъх и да бъде отзивчив. Вместо това стрелна новинаря с леден поглед.

— Извинете — каза саркастично Фред Тейлър, — главен инспектор Пендрагън. Нима искате да кажете, че в петък следобед на строителната площадка на Фримли Уей не е бил открит труп? Няколко часа преди работникът да бъде убит?

— Нямам какво да добавя — отговори Пендрагън и понечи да продължи. Без да бъдат преднамерено заплашителни, журналистите успяха някак да му препречат пътя.

— Хайде, Джак — обади се друг репортер. — Само се опитваме да си вършим работата. Дай ни нещо!

С широка усмивка той беше пъхнал диктофона точно под носа му. Пендрагън го погледна гневно и усмивката се стопи.

— Казах ви, няма какво да кажа по въпроса. Когато му дойде времето, ще има пресконференция. Тогава ще разполагаме с нещо конкретно.

Проби си път между тях и тръгна по стъпалата към дежурните автомобили.

— Вие сте нов тук, нали, главен инспектор Пендрагън? — подвикна Тейлър след него.

Той не му обърна внимание и се отпусна на шофьорското място в най-близката патрулка.

Тялото на Тим Мидълтън лежеше на дисекционната маса. Разрезът започваше от раменете му и се спускаше до пъпа. Ребрата му бяха срязани и разтворени. Белите им краища стърчаха като невиждащи очи в супа от червени и сиви вътрешности. Малко пониско се виждаха странно бледи черва. Парчета от скалпа закриваха очите му. На Пендрагън му хрумна нелепата мисъл, че така мъртвецът прилича на клепоух заек.

— А, Пендрагън — каза Джоунс и вдигна очи от клавиатурата на компютъра. Дописа изречението, като печаташе неуверено с два пръста и се взираше напрегнато в екрана, след това отместа поглед към него. — Трябва да ти сложим едно походно легло тук.

— Какво откри? — попита Пендрагън.

— Както ти казах по телефона, мой стар приятел успя да вземе доклада на токсикологията, но първо искам да ти покажа нещо друго. — Той махна на Пендрагън да заобиколи масата. След като се наведе над трупа, Джоунс посочи едно месесто място на хълбока му. Пендрагън едва успя да различи червената точица от убождане.

— Мястото на проникване — каза патологът, — това обяснява как е вкарана отровата.

Пендрагън доби изненадан вид.

— Искаш да кажеш подкожна инжекция? В пълен ресторант?

Джоунс вдигна рамене.

— Ти си детективът.

— Това е малко а ла Джеймс Бонд.

— Е, убождането е прясно, или по-скоро е било, и открих следи от химикали на мястото на проникването. Мидълтън със сигурност не

е поел отровата орално. Ето, погледни това. — Той подаде на Пендрагън разпечатка и продължи да говори, докато главният инспектор опитваше да дешифрира данните. — Определено става дума за отравяне. — Джоунс се наведе и посочи цветната графика. — В отровата има четири съставки. Голямо количество арсен триоксид. — Той посочи една дебела крива от графиката. — Но също така кантаридин, абрикова киселина^[1]. Плюс олеандър. Много любопитно съчетание.

— На местопрестъплението каза, че никога не си виждал подобна отрова.

— Не съм. Първо, концентрацията на арсеник е необикновена. За да убиеш човек с размерите на Мидълтън толкова бързо, ще ти е нужен половин грам триоксид. Или количеството е огромно, или е по-малко, но със засилена по някакъв начин токсичност.

— Може би затова са добавени останалите три вещества? Кантаридинът и така нататък — предположи Пендрагън.

— Със сигурност те сами по себе си са смъртоносни, но не можем да избягаме от факта, че отровителят трябва да даде голяма доза арсеник, без да го видят и без жертвата да забележи. Не бива да забравяме, че макар да наричат арсеника „любимеца на убийците“, защото преди е можело да се сдобиеш с него чрез различни стоки за домакинството, днес е почти невъзможно да се снабдиш с арсеник. Контролът на отровните вещества си върши добре работата.

— Добре — кимна Пендрагън, — разкажи ми за останалите три съставки.

— Както може би знаеш, другото наименование на кантаридина е „испанска муха“.

— Афродизиакът?

— Мит — поклати Джоунс глава. — Всъщност е свръхтоксично и малко количество може да те убие почти веднага.

— И човек може лесно да се сдобие с нея.

— И да, и не. Преди се намираше в сексшоповете или се поръчваше по пощата, но строгите нови наредби промениха това. Обаче има хиляди сайтове, които продават веществото незаконно.

— Добре — каза Пендрагън и погледна разпечатката. — Абрикова киселина.

— Никога не съм попадал на нея, но една бърза проверка в „Гугъл“ ме снабди с богата информация. Идва от женското биле с научно име *Abrys precatorius*. Известно е и като „щастливото зърно“. Но за горкия човечец не се оказа твърде щастливо. — Джоунс стрелна с поглед дисекционната маса и се усмихна кръвожадно на Пендрагън.

— Значи можеш просто да си я купиш?

— Не, и това е голямата въпросителна. Трудно можеш да се сдобиеш с нея. Произхожда от Африка и Азия, извлича се от пълзящо растение. Абриковата киселина се дестилира от абрин, който се съдържа в семената му.

— А олеандърът? — попита главният инспектор.

— Още една мистерия. Много токсичен. Вечно зелен храст с тесни листа и червени цветове. Понякога го наричат „йерихонска роза“. Произхожда от Азия, рядко се среща в Британия, но изглежда в Щатите е много популярен като градинско растение. Отровата се дестилира от всички части на растението. Според „Гугъл“ често се използва като отрова за плъхове в Индия, Бангладеш и части от Бирма.

Пендрагън не беше виждал патологът така оживен.

— Ти се наслаждаваш на това, нали?

Джоунс засия срещу него.

— Разбира се. Раните от ножове и разбитите черепа могат да станат много досадни.

— Значи този доклад съвпада с твоите данни?

— Да, разбира се — отговори патологът с безгрижно свиване на раменете. — Първите данни отговарят напълно. Мисля, че може да ми бъде простено, че пропуснах абриковата киселина и олеандъра.

Пендрагън го погледна със съмнение.

— Какво, още ли не си убеден? Нека ти покажа нещо.

Редица епруветки за проби стояха на стойка зад гърба на полицая. Джоунс използва пипета, за да извади малко безцветна течност от една от тях.

— Както си спомняш, аз бях почти сигурен, че Мидълтън не е умрял от хранително отравяне. От онова, което разказаха свидетелите, беше ясно, че смъртта е настъпила много бързо. Казаха, че е стиснал гърлото си и след това е повърнал кръв. Това веднага ми подсказа арсеник. Единственият проблем бе, че е доста старомоден метод. Преди век — може би, но не и днес.

— Това е проба от урината на Мидълтън — продължи патологът и вдигна пипетата към светлината. След това взе парче пластмаса с размерите на кредитна карта. В центъра ѝ имаше леко повдигнат диск. Джоунс пусна една капка от пипетата върху диска и той веднага стана кафяв. Патологът постави пластмасовата карта до ивица хартия, по която имаше поредица цветни дискове. Този най-вляво беше почти безцветен, следващият с цвета на охра, след това жълтеникав, оранжев и най-десният беше кафяв.

— Това е тест за съединения на арсеника. Резултатът показва, че в урината на мъртвеца има три единици на милион.

— Смъртоносна доза?

— И то каква! Арсеникът се среща в незначителни количества в човешкото тяло. Фактически ни е нужен като катализатор за важни биохимически процеси в тялото. Обаче три единици на милион е около сто хиляди пъти повече от равнището, което може да откриеш в жив човек.

Отидоха до масата за дисекции. На количка до нея имаше съд от неръждаема стомана, който съдържащо нещо като купчина боровинково желе.

— Черният дроб на нашата жертва — делово обясни д-р Джоунс. — Толкова тежка некроза, че почти се е втечил. Точно това може да се очаква от кантаридина. Същото се отнася и за другите вътрешни органи. — Джоунс посочи подобна количка от другата страна на масата. — Бъбреците и панкреасът са почти унищожени.

Джоунс докосна рамото на Пендрагън и посочи с химикалка тялото.

— Гениталиите са подути и пълни със съсирена кръв. Това също е дело на кантаридина. Освен това той е отрова, която причинява повръщане на кръв.

Пендрагън не можа да скрие отвращението си. Малко неща вече можеха да го шокират и ужасят, но почувства известна утеха, че още може да сметне някои форми на смърт за неописуеми.

— Значи всяка от трите отрови би могла да убие Мидълтън на място? — провери той отново.

— Меко казано, инспекторе. Някой е искал Мидълтън *много* мъртъв.

[1] Съдържа се в плодовете на индийското женско биле, които са много отровни. — Б.пр. ↑

20.

Париж, март 1589 г.

Останахме у алхимика още два дни и две нощи. Той искаше да се увери, че неговата помощ за нашата физическа промяна е била резултатна и че извлечите, които ни беше дал, и химикалите, използвани, за да променят косите и кожата ни, няма да изчезнат бързо. Трябва да добавим и факта, че времето пак се влоши.

Жената, която бях видял, когато се свестих, се грижеше добре за нас. Казваше се Катрин и беше пра праплеменница на Корнелий Агрипа. Тя беше дружелюбно и нежно момиче, само на седемнайсет лета. Когато за пръв път я видях, сметнах нейното лице за много привлекателно, макар че бях болен и в унизително състояние. Красотата ѝ обаче нарасна, когато я видях с напълно възстановено зрение. За мен Катрин имаше лице на Мадона. Походката ѝ, гласът ѝ, интеллигентното ѝ поведение — тя наистина имаше вид на излязла от картина. Но не можех да примиря това с факта, че бе помощник на своя чичо и му помага в онова, което смятах за дяволско изкуство.

През нашата последна вечер в дома на Агрипа не можах да устоя и повдигнах този въпрос. Себастиан беше заспал в съседната стая и Катрин беше дошла да донесе извлека на някакво лекарство, което трябваше да взема.

— Не се ли страхуваш за душата си? — попитах аз направо.

Тя изглеждаше учудена и понечи да си тръгне, но нещо я накара да остане. Поканих я с ръка да седне до мен на леглото.

— Отче, ти не разбираш — отговори тя след миг колебание. — Моят чичо не е злодей.

— Катрин, не можеш да кажеш, че онова, което върши, е дело на добър християнин, нали?

— Моят чичо е добър и вярващ католик.

— Черното изкуство и Божият път са непримирими. Знаеш това.

— Моят чичо не е магьосник.

Аз я погледнах невярващо.

Тя се изправи.

— Моят чичо вярва, че търсенето на познания и разбирането на природата не трябва да бъде ограничавано от тесния човешки кръгозор.

— Църквата смята алхимията за ерес.

— В Библията не се казва, че е грешно да вариш химикали или да изучаваш естествената философия, търсейки познания за света, който Господ е сътворил.

— Библията не е книга с неограничена дължина, макар да съдържа безкрайна мъдрост — отвърнах аз, започвах да се дразня. — Затова са ни дадени църковни водачи и Бог говори чрез устата на Светия отец в Рим. Има много неща, които ние трябва да тълкуваме и за които трябва да вадим наши собствени заключения. Не всичко е изяснено за нас, нито пък щеше да ни е от полза, ако беше така.

— Тогава един алхимик е еретик или не, в зависимост от това дали вярва истински. Просто въпрос на подбуди. Доброто е в основата на всичко, което чичо прави.

— Ти смяташ, че варенето на отрови и извършването на убийство са... — Замълчах, защото осъзнах какво казвам.

Катрин ме гледаше със странна смесица от съжаление и съчувствие.

— По този въпрос нашият отец Белармино изясни кое е добро и кое — зло, отче Джон. Въвеждането на еретиците в Едната Истинска Вярa, независимо дали чрез убеждаване или смърт, когато на изгубената душа може би ще бъде дадена последна възможност за изкупление, е наш дълг. Убийството на еретик не е убийство, а добрина.

— Да — кимнах аз след дълго мълчание. — Сам Белармино ни насочи към теб и твоя чичо. Извинявам се. Беше погрешно да хвърлям обвинения върху чичо ти и да поставям вярата му под съмнение. Твоят чичо е Божи служител, каквито сме и ние, той трябва да използва талантите си за напредъка на Божието дело, както и аз. А ако на страхливците им се струва, че извършваме смъртни грехове, за да ускорим едно по-голямо добро, така да бъде. В деня на Страшния съд Всемогъщият Бог ще разбере... и ще прости.

Спомням си малко за пътуването от дома на Корнелий Агрипа до пристанище Кале и съм изтрил напълно спомените за пътуването по море, което започнахме оттам. Винаги съм се страхувал и отвращавал от морето. Още като дете, когато си играех на брега в Съфолк, не се доверявах на присъщата на вълните необузданост, на яростта на водата.

Когато наближихме Дувър, до нашия кораб се залепи митнически съд и ни съпроводи в пристанището. Пристигането ме изпълни с тревога, но не мога да отрека, че пристанището на Дувър беше впечатляваща гледка. Районът около пристанището беше много стар, но строителството на пристанището беше завършило само преди десетина години. Два големи вълнолома се простираха откъм страната на кея като големи челюсти. Когато пристигнахме, вече се беше стъмнило. От града, който лежеше на североизток от нас, се виждаха само няколко светлини, а в края на кея имаше огън, който никога не оставяха да загасне.

Четирима митничари се качиха на кораба ни. Претърсиха целия съд и провериха товара: подправки и коприна от Генуа, клетки с екзотични птици, за които капитанът твърдеше, че произхождат от Китай. Митничарите много харесаха създаванията, защото имаха най-красивото оперение с цветовете на дъгата. Птиците бяха шумни, крякаха и пищяха и дори наподобяваха човешките думи, сякаш бяха обсебени от дявола.

Таях напразна надежда, че митничарите ще бъдат толкова заинтересовани от екзотичните птици, че няма да ни забележат. Сред екипажа от двайсет души имаше само неколцина пътници, включително Себастиан и аз самият. Разбира се, всички бяхме подложени на продължителен разпит и поискаха от всеки да покаже своите документи.

Ние бяхме заминали за Париж под маскировката на обикновени търговци на коприна, отиващи на панаира в Монмартър. Обаче както ни даде нови лица, маестро Агрипа беше съчинил цяла нова история за нас. Той ни превърна в английски търговци, които са ходили в Европа, за да проверят възможността за внос на вещество, което се нарича каламин. Този материал е важен за производството на месинг — търговски интерес, който точно сега беше започнал да нараства в Европа. Алхимикът беше избрал тази история, защото беше сигурен,

че е подходящо неразбираема и ще ни спести необходимостта да се разпростираме върху подробностите на търговията с коприна или вноса на подправки.

Получи се. Когато единият от митничарите взе да ни разпитва за нашата търговия, не беше трудно да го отегчим с ентузиазма си относно техническите свойства на каламина. Колкото до пръстена и отровата, която Агрипа дестилира, страхувах се, че те ще ни причинят бъдещи проблеми. Съветът на алхимика по въпроса беше доста прост: „да е на показ“, каза той с хитра усмивка. Затова носех пръстена. Неговият огромен кръгъл смарагд биеше на очи, но аз изиграх измамата. Отровата беше по-тревожеща. Себастиан я носеше под наметалото си, но бяхме подложени на унижението на обиска и намериха стъкленницата. Себастиан обаче се беше подготвил с подходяща история. В малката стъкленница имало италианско лекарство за подагра с много остра и отвратителна миризма, обясни той и митничарите се задоволиха с това.

Те бяха щателни, това не може да се отрече, и ние много добре осъзнавахме, че мнозина от служителите в Дувър работят и като шпиони за Уолсингъм. Привидно на лов за контрабанда, те бяха в пряка връзка с шпионската мрежа на Главния секретар и горяха от желание да вкарат в примката симпатизанти на Филип Испански и католически мисионери като Себастиан и мен. Тази бдителност на англичаните се беше увеличила много през последните няколко месеца, откакто испанците видяха гордата си армада унижена от военния флот на Елизабет в английски води.

Стана полунощ, докато нашият кораб бъде освободен да продължи пътя си, и над Лондон вече се съвваше, когато се носехме по протежение на десния бряг на Темза. Прехвърлихме се на една ладия, която заплава на запад по реката и под Лондонския мост.

Живял съм няколко години в Лондон, преди да замина за Рим, но през сравнително късото ми отсъствие градът се беше променил. От реката виждах новите строежи, а старите сгради бяха променени и разширени. Самият Лондонски мост гъмжеше от живот. Големи къщи се издигаха от двете му страни, а някои сгради бяха построени направо над водата. Не малко от тях изглеждаха опасни. На брега на Темза също бяха построени сгради, и то толкова близо до водата, че горните им етажи се издаваха над течението.

Ладията пресече водите към южния бряг и района, известен като Саутуарк. Там къщите бяха струпани толкова близо една до друга, че беше трудно да си представиш как хората се разминават между тях. Едва когато нашият малък съд пристана, можахме да различим тесните тъмни улици между дъсчените къщи.

Аз погледнах назад към северния бряг и видях, че оранжевата светлина на утрото носи нов ден над този голям град. Пред мен лежеше Лондон. На запад реката извиваше, за да мине покрай Уестминстър, на изток Лондонската кула се издигаше над бедняшки покриви. Точно напред имаше огромно струпване от различни сгради: ковачници, кръчми, пекарници, свещоливници, бояджийници, обществени и публични домове — всяка, свързана с елемент от живота на хората, струпани на няколко квадратни километра. Над тях се извисяваше огромната катедрала „Сейнт Пол“, която някога беше в центъра на католическия живот в града. Сега тя бе собственост на новата религия, узурпирана от еретици, които наричаха себе си вярващи. Сградата още внушаваше страхопочитание — квадратната ѝ кула бе по-висока от всяка друга сграда в цял Лондон. Тя ще пребъде, помислих си аз, докато слизах от ладията. Това ще е последната издигаща се сграда в тази страна и с Божията благословия аз ще я върна към нейното истинско предназначение — място за богослужение на Единствената Истинска Вяра.

Когато със Себастиан слязохме на сушата, изпитах голямо облекчение. Зная, че мъжете трябва да пътуват по море, но това не е за мен. Двама прислужници намериха нашите чанти в купчината на носа на ладията и ги свалиха на кея. Аз им дадох един фартинг и видях млада жена да се приближава към нас. Изглежда беше от простолудието, защото носеше раздърпани одежди от груби тъкани — смесица от сив и кафяв вълнен плат. Черната ѝ коса беше почти изцяло скрита под мръсно тъмнокафяво боне. Единствената ѝ впечатляваща особеност бяха интелгентните зелени очи. Беше се задъхала леко.

— Моля за вашето извинение, господа — започна тя с нежен глас и лек ирландски акцент. — Бях задържана от домашни въпроси. — Като видя нашите учудени изражения, жената се огледа набързо и каза: — Вие ме очаквахте, нали? Господин Гапиар ми изпрати бележка, че имате нужда от подслон. Или сте променили плановете си?

— Не, не — побърза да каже Себастиан. — Разбира се, че не сме.
— Той ми хвърли чантата и едва не ми изкара въздуха.

Момичето се засмя, но бързо се овладя.

— Извинете, господине.

— Няма защо да се извиняваш — усмихнах ѝ се аз.

— Как се казваш?

— Ан, господине. Ан Дохърти.

— Е, Ан, хайде, води ни.

Саутуарк беше започнал да се събужда. От реката до платното на Кент стрийт се простираше пазар. Сергиите, наредени по протежение на улицата, бяха пълни със зеленчуци, риба и хляб. Зад мен се чу вик и аз едва не се сблъсках с момче, което буташе количка, пълна с картофи. То зави и изчезна в един тесен пасаж.

Този лондонски квартал имаше най-лошата слава в целия град. Въпреки че преди бях живял в относително бедния квартал Чипсайд, на север от реката, моите съседи и аз смятахме хората, принудени да живеят в Саутуарк, за най-нещастните души. Основната причина за лошата слава на района беше изобилието от вертепи, бирарии и дупките, където се играеше комар. Това беше място, което лицемерите, наричащи себе си пуритани, естествено презираха. Те бяха най-лошата порода, родена от новата религия. Докато крачехме по започващите да просветват улици, аз си спомних памфлета, публикуван от един такъв невежа, който беше толкова глух за радостите на живота, че се почувствал обиден от най-простите удоволствия на онези, които живееха и работеха в Саутуарк. Ако не ме лъже паметта, беше изсипал цяла тирада срещу злините на един от новите театри в квартала: „Там имаше танци, музика, шегички и веселие — всички неща, на които подведеното паство се наслаждава, но пастирът осъжда“. Аз също вярвам в приличието и умереността, но нямах време за заблуди като неговите.

Трябва да кажа, че със сигурност не бих избрал да стоя там, ако зависеше от мен. Това беше опасно и пълно с насилие място, където човек трябва да бъде непрекъснато нащрек за джебчийски и където бройката на скитниците надвишава тази на хората, работещи честно, за да си плащат наема. Разбира се, имаше важна причина, помислих си аз със скрита усмивка, толкова малко лондончани да живеят от тази

страна на Темза и тя беше, че в района имаше не по-малко от четири затвора.

Ан вървеше бързо и очевидно познаваше живота на улицата. Въпреки че беше само една крехка жена, изглеждаше съобразителна и достатъчно наблюдателна, за да отблъсква онези с лоши намерения. Завихме по тясна улица и поехме в южна посока по лъкатушещи улици. Много от къщите тук бяха в лошо състояние. Деца в дрипи играеха в сенките на тези бордеи, като избягваха лайната и старите кучешки кокали.

След известно време изгубих представа за посоките и вече не знаех дали се отдалечаваме от реката, или сме завили обратно. Обаче Ан вървеше уверено, като поглеждаше през рамо, за да се увери, че не изоставаме. Ако я бяхме изгубили от поглед, не съм сигурен, че щяхме да намерим обратния път до реката, и още по-несигурно беше дали ще успеем да се измъкнем, без да ни прережат гърлата в някой тъмен пасаж.

Чухме шума, преди да видим неговия източник. Ан реагира първа. Тя очевидно разпозна гласовете и се втурна към тях надолу по тясна улица. Ние хукнахме след нея и влязохме в малък двор, където бяхме посрещнати от много объркваща гледка.

Двама мъже с униформи на Кралската гвардия, единият от които с извадена сабя, влачеха някакъв младеж към една от къщите. Момчето пицеше и викаше, но беше невъзможно да се разбере какво казва.

Бързо стана ясно, че е идиот или обладан от демони.

Ан стигна до момчето и започна да ругае единия от пазачите, като го удряше по гърдите. Пазачът се изненада и изпусна момчето. То се опита да избяга, но другият пазач беше твърде бърз, препъна го и то падна по лице в една локва. Докато се изправяше, пак занарежда. Аз чух няколко думи: „Бог ще ме защити... дяволи такива... Светата майка ме пази“.

Пазачът, който отблъскваше юмруците на Ан Дохърти, спечели надмощие. Хвана китката ѝ, когато тя стрелна юмрук към лицето му, изви я назад и я накара да изпищи. Аз понечих да ида да ѝ помогна, но Себастиан ме задържа с желязна хватка. Погледнах го в очите, усещайки се пламнал от гняв, но неговото изражение беше не по-малко бясно. Това ме накара да спра.

Пазачът, който беше извил назад ръката на момчето, най-неочаквано го блъсна отново в калната локва.

— Хайде — изръмжа той на своя другар. — Малкото лайно не си заслужава. — Ритна момчето в корема, а другият стовари юмрук в лицето на Ан и тя политна назад, препъна се в момчето и се стовари тежко в калната локва.

— Друг път не позволявай на това разядено от шарка копеле да вдига шум — каза първият пазач и се изплю. След това се обърна и двамата си тръгнаха.

Аз се втурнах към тях и помогнах на Ан да стане, докато момчето само се надигна.

— Какво стана? — попитах. — Защо тези мъже бяха тук?

Ан беше цялата в кал и мръсотия, от устата ѝ течеше струйка кръв, но беше несломена. Очите ѝ пламтяха от безсилие и гняв. Тя измъкна ръката си от моята и рязко се завъртя.

Аз я дръпнах да се обърне към мен.

— За какво беше това?

Очите ѝ се насълзиха.

— Бяха дошли за Антъни — обясни тя, ридаейки. — По-скоро бих умряла, отколкото да позволя да го вземат.

21.

Степни, вторник, 7 юни, 12:30 на обяд

Главният инспектор Джак Пендрагън изучаваше екрана на своя компютър и предпазливо почукваше по клавиатурата.

— По дяволите, проклетото нещо пак заби! — изсъска той.

Джес Търнър заобиколи бюрото си.

— Опитваш се да запазиш този документ, нали?

— „Опитвам“ се е точната дума.

Пръстите на Търнър пробягаха по клавишите.

— Ето... готово — каза той. — Като жена е... има нужда от нежно докосване.

— О, ти откъде знаеш?

Сержантът се усмихна криво.

— Имам малко информация за Мидълтън, която може да се окаже интересна.

— Да?

— Реших, че първо трябва да проверя финансите му. Естествено в банката се сблъсках с обичайните затруднения, но след няколко телефонни разговора получих достъп до сметката му. Или по-точно до сметките... има поне десетина.

— Десетина?

Търнър извади куп листа от една папка и ги подаде през бюрото.

— На пръв поглед нищо необичайно. Доста малки суми във всяка, редовно движение на парите — заплатата и обичайните плащания: ипотеката, лизинговите вноски за колата, но тогава забелязах схема.

Пендрагън сложи извлеченията на бюрото и започна да ги прелиства.

— Да... еднакви суми всеки месец от различни сметки, всеки път около хилядарка.

— А парите са разпределяни произволно от шест Мидълтънови сметки до три сметки на други хора. В началото си помислих, че може

да е нещо законно.

— Не, ако бяха редовни плащания, като сумите по ипотечен кредит, щяха да отиват по една сметка или най-много две. Това трябва да е някаква частна уговорка, организирана така, че да остане незабелязана. Нещо друго?

— Да, всъщност има и друго. Свързах се с Централния архив и се оказва, че нашият Мидълтън има досие.

Пендрагън вдигна вежди.

— Лежал е в Шотландия. Детско порно и сексуално нападение срещу малолетна.

Лицето на Пендрагън остана безизразно.

— Явно са го изнудвали.

— Да, и е достатъчна причина да разруши една връзка, когато истината излезе наяве.

— Ти имаше усещането, че Софи Темплър крие нещо.

Пендрагън стана и закрачи пред бюрото си.

— Роб Грант беше останал с чувството, че служителите на „Рейнър и партньор“ не си падат много по Мидълтън. Вярно, че не беше мистър Обаятелност, но може и да са чули нещо от някое пиленце.

Търнър вдигна рамене.

— Да, неговото минало може да се окаже мотив, но няма да ни помогне много, когато се стигне до въпроса кой го е извършил... може да е всеки.

— Съгласен съм, но това е начало. Мисля, че е време да се отбием при Макс Рейнър. Може би ще хвърли малко светлина върху неясното минало на Тим Мидълтън. В края на краищата той е приятел на семейството.

Излязоха от кабинета на Пендрагън и тръгнаха към изхода, когато началник Хюз показа глава от кабинета си и попита:

— Джак, може ли за секунда?

— Ще те чакам в колата — каза Търнър и продължи сам.

Пендрагън разбра, че нещо се е случило, защото Джил не му предложи стол. Тя се върна зад бюрото си и остана права, подпряна на юмруците си. Едва тогава Пендрагън забеляза вестника пред нея.

— Предполагам, че не си видял това? — каза Хюз и почти запрата броя по него.

Той почувства как преbledнява. Беше местният парцал „Газет“. Имаше негова снимка, а заглавието крещеше: „Напуснат... заради жена“. Под него започваше статията: „Главен инспектор Джак Пендрагън, който пристигна само преди няколко дни в полицейското управление на Брик Лейн, има толкова скелети в гардероба си, че може да се присъедини към някой цирк и да управлява влакчето на ужасите. Наскоро изгонен от полицията в Темз Вали, бившето оксфордско ченге е зарязано от съпругата си след петнайсет години брак. Джийн Пендрагън го напуснала миналия януари и сега живее със своята любовница, директорката на училището в Кидлингтън, Сара Милигън. Щастливата двойка не беше на разположение за коментар, но източници, близки до Пендрагън, обясниха, че бракът им се пропукал преди пет години, когато деветгодишната им дъщеря Аманда изчезнала на път за училище в оксфордския район Хедингтън. Момичето не е намерено. Според данните...“

Пендрагън свали вестника и погледна Хюз в очите.

— Това е възмутително — започна той. — Как се осмеляват...

Джил Хюз едва се владееше.

— Джак, пропускаш основното.

— И то е?

— Сериозно ли говориш? Основното е, че ножовете са извадени. Какво, по дяволите, си направил, за да настроиш така пресата?

— Нищо не съм... — И тогава си спомни срещата на стъпалата пред управлението. — О, мамка му!

— Какво?

— Вчера налетях на някакви журналисти.

— Налетях? — Тя седна зад бюрото и преплете пръсти.

— Когато излязох от сградата, натикаха камери и диктофони под носа ми. Може би не съм бил достатъчно учтив.

— Очевидно!

— Но това е смешно. Това е клевета. Не съм уволнен...

— Джак, не ме е грижа за това. Не искам да дразня местната преса. Главен инспектор Пендрагън, те са наши съюзници!

Той я погледна въпросително.

— Съюзници? В Оксфорд ние...

— Това също не ме интересува — прекъсна го тя, като повиши глас. — Това не е Оксфорд. Тук ще работиш по моите правила, а аз

искам да правим мили очи на пресата. Разбрано?

Джак не отговори.

— Разбра ли, главен инспектор Пендрагън?

— Да, госпожо — отговори той. — Как са разбрали за Джийн?

Тя въздъхна и поклати глава.

— Трудно ми е да повярвам, че някой тук се е раздрънкарал.

— Какво искаш да кажеш? Кой тук може да знае?

— Джак — изражението ѝ леко се смекчи, — такова нещо не може да остане дълго скрито.

— Очевидно не — отговори той през зъби. — Много мило, че са споменали и дъщеря ми.

— Да, това очевидно е удар под кръста.

— Но няма значение, нали? Трябва да съм мил с пресата.

Началник Хюз погледна стиснатите си ръце. Пендрагън забеляза, че връхчетата на пръстите ѝ са побелели. Когато вдигна очи, изражението ѝ беше подчертано безизразно.

— Искам да информираш пресата — нареди тя. — Оставям на теб да организираш пресконференцията, но искам да го направиш още днес.

Той хвърли вестника на бюрото ѝ и излезе от кабинета.

Един униформен полицаи помагаше на възрастна жена да излезе от управлението. Пендрагън точно беше стигнал до вратата, когато дежурният сержант извика зад гърба му.

— Сър?

Пендрагън спря, пое си дълбоко дъх и погледна през рамо.

— Да?

— Съжалявам, че ви досаждам. Тази възрастна дама — той кимна след нея, — съобщи за изчезването на нейното куче. Шпаньол.

Пендрагън го изгледа недоумяващо.

Сержант Скратън побърза да продължи:

— Обикновено не бих... само че... тя е третата тази седмица.

Главният инспектор се облегна на плота на приемната и притисна основата на носа си. Внезапно се почувства ужасно уморен.

— Добре, сержант, но сега трябва да бързам. Предай подробностите на инспектор Тауърс.

Излезе на следобедното слънце и забеляза Търнър в най-близката кола на паркинга. Въздухът отново беше лепкав и миришеше на канали.

— Значи имаме и фантом крадец на кучета — измърмори Пендрагън под нос. — Май това време влияе на всички.

Пътуването до наскоро ремонтирания жилищен блок от 20-те години на Търнмил стрийт в Барбикан, където Макс Рейнър имаше апартамент на четвъртия етаж, отне пет минути. Покрай белите стени на фоайето бяха подредени палми в черни гранитни саксии. През този шпалир се стигаше до оригинален асансьор „Шиндлер“ с плъзгаща се врата. До него имаше стълбище. Вратата на асансьора се отваряше към широк коридор. Празната канава на стените беше накъсана от две огромни снимки в червеникавокафяво от строежа на оригиналната сграда — работници с каскети носеха тухли и бутаха колички. На всеки етаж имаше по четири апартамента. Този на Рейнър беше номер 402.

Той говореше по телефона и се смееше, когато откряхна вратата. Лицето му се изопна, щом видя полицаите. Завърши разговора набързо и затвори телефона.

— Господин главен инспектор...

— Пендрагън.

— О, да. На какво дължа честта? — Рейнър стрелна Пендрагън с поглед и огледа Търнър.

— Просто минавахме... Чудя се дали можете да ни отделите десетина минутки.

— Ами...

— Прекрасно. — Пендрагън пристъпи напред и Рейнър нямаше какво да направи, освен да ги пусне в апартамента си.

Обзавеждането беше скъпо. Един шезлонг на Льо Корбузие стоеше до големи трикрили прозорци. На тях висяха антикварни пердета от черно кадифе, подът беше от палисандрово дърво, а на стъклени етажерки бяха подредени малко, но скъпи джунджурии. Имаше и износен диван „Честърфийлд“ и стандартна арт деко лампа. Рейнър ги покани да седнат. Търнър се настани на дивана, а Пендрагън започна да се разхожда.

— Господин главен инспектор, за съжаление имам среща след двайсет минути — каза Рейнър. — Както може да се очаква, смъртта на Тим беше шок за всички ни. В резултат имам много делови и лични проблеми, които трябва да разреши. Естествено искам да предложа всякаква възможна подкрепа на вашето разследване, така че можем да си спестим любезностите.

Измъченото лице на Рейнър изглеждаше по-изтерзано от обикновено. Под кафявите му очи имаше тъмни сенки и бяха леко кръвясали. От документите Пендрагън и Търнър знаеха, че тази година е навършил петдесет и шест. Днес изглеждаше по-стар.

Пендрагън махна с ръка.

— Напълно ви разбирам, господин Рейнър. Но смятах, че много искате да намерим убиеца на Тим Мидълтън.

— Убиец? Това официално ли е?

— Да.

— Как мога да помогна? — попита сериозно Рейнър.

— Колко близки бяхте с Тим Мидълтън?

Рейнър малко се изненада от въпроса.

— Ценях неговия принос... уважавах го. Познавам го от много време, но не бих казал, че бяхме близки.

— Обаче е имало семейни връзки, нали така?

— С бащата на Тим, Грег, бяхме състуденти в Кеймбридж. Гребяхме заедно. Аз бях кум на сватбата на Мидълтън през 76-а.

— И взехте Тим на работа като услуга към семейството?

— Нищо подобно — възрази Рейнър. — Тим е... беше... един много, много добър архитект. Няколко години преди да се присъедини към нас, работеше за уважавана фирма.

Пендрагън сякаш не обърна внимание на това. Настъпи мълчание, докато той оглеждаше предметите върху стъклените рафтове. След известно време Пендрагън подхвърли:

— А какво ще кажете за криминалното досие на господин Мидълтън?

Рейнър доби подходящо изненадан вид.

— О, хайде стига, господин Рейнър — каза Пендрагън и погледна към Джес Търнър. — Сержант, може би ще успееш да раздвижиш паметта на господин Рейнър.

Търнър запрелиства тефтерчето си.

— На шести юни 77-а година господин Тим Мидълтън е арестуван в Единбург. На осемнайсети октомври е осъден на шест години заради две обвинения за сексуални действия с малолетна и три обвинения в притежание и разпространение на детска порнография. Освободен е предсрочно за добро поведение на дванайсети март 2001-ва.

Рейнър прекара длан през рядката си черна коса.

— Добре. Да, Тим е нарушил закона. Някой в „Мийдхамс“, архитектурното бюро, за което работи в Хароу, научил за неговото минало. Той беше „освободен“, както казват. По това време баща му беше неизлечимо болен... рак на черния дроб. Скоро след това почина. Не мога да кажа, че приемам... наклонностите на Тим, но той беше добър архитект. Повярвайте ми, ако знаех, че отново е прекрачил закона... щях да...

— Не за това става дума, господин Рейнър.

— Не, не, разбира се, че не. Но вие очевидно смятате, че има връзка с неговата смърт.

— Твърде рано е да се каже, но трябва да проучим всички възможности. Знаете ли нещо за личния живот на господин Мидълтън?
— Пендрагън придърпа едно кресло, опря лакти на облегалките и сплете пръсти.

— Не, бяхме просто колеги. Нямах почти никакви социални връзки с Тим.

— Познавате ли неговите приятели?

— Не.

— Имахте ли усещането, че се движите в лоша среда? Имаше ли някакви неприятности?

Рейнър стана и започна да крачи наоколо.

— Както вече казах, господин главен инспектор, почти нямах връзки с Тим извън бюрото. Той беше голямо момче, не му бях пазач.

— Естествено. А смятате ли, че някой друг във фирмата е знаел за миналото на господин Мидълтън?

Рейнър се изпъна.

— Много се надявам да не е така! Не съм обелвал и дума. Защо мислите така?

Пендрагън пусна въпроса покрай ушите си.

— Фирмата ви добре ли се справя?

— Да, имаме добър списък с проекти. Защо?

— Включително жилищната сграда на Фримли Уей?

— Да, и разбира се, чух за смъртта на работника. Много жалко.

— Този проект на Тим Мидълтън ли беше? — вметна Търнър.

— Да, той беше ръководител на проекта. Какво искате да кажете с това?

Търнър срещна погледа на Рейнър.

— Просто се опитвам да подреда парчетата от пъзела. Част от длъжността ми характеристика.

— Добре, сержант — отговори Рейнър хладно. — А сега бихте ли ме извинили? Аз също имам длъжностна характеристика. Тя включва и връзка с клиентите. — Той погледна часовника си и се обърна към Пендрагън. — Господин главен инспектор, съжалявам, но имам среща.

— Защо се държи така? — попита Търнър в асансьора.

— О, не бих си вадил твърде големи заключения от тази среща. Рейнър ми се струва от хората, които са доста напрегнати. Между другото, всеки скърби различно.

Когато стигнаха Брик Лейн, Търнър спря на паркинга с дежурните коли и забеляза групата журналисти, които чакаха на стъпалата на управлението, преди Пендрагън да ги види.

— Почна се — подхвърли той.

Пендрагън слезе от колата и тръгна целеустремено към стъпалата. Проби си път, без да обръща внимание на микрофоните. Стигна до площадката, обърна се и огледа медийната глутница.

— Бих искал да ви съобщя последните новини — обяви той и се вторачи в събраните репортери и фотографи. Фотоапаратите защракаха, а неколцина журналисти провериха дали диктофоните им работят. Пендрагън забеляза Фред Тейлър в задната част на групата и впери тежък поглед в него.

— Наскоро имаше два смъртни случая, свързани със строеж на фирма „Бриджпорт“ на Фримли Уей — започна той. — Работник на име Амал Керим беше пребит до смърт в ранните часове в събота. Той е бил нощен пазач на строежа. Трупът му беше намерен на дансинга на близкия клуб. Криминолозите стигнаха до заключението, че

нападението срещу него е било извършено на покрива на клуба, където тялото е пхнато в отдушника на вентилационната система. Вторият смъртен случай е на архитект от архитектурното бюро „Рейнър и партньор“. Мъртвият е Тим Мидълтън, който всъщност е „партньорът“. Господин Мидълтън умря в неделя в местен ресторант. Причината за смъртта му в момента е неизвестна, но патолозите на полицията работят по установяването ѝ. Засега не разполагаме с доказателства, които да свързват тези две смърти, и не можем да кажем със сигурност, че господин Мидълтън е бил убит. — Пендрагън направи пауза и огледа лицата пред него.

— Какво ще ни кажете за тялото, изровено на строителната площадка? — попита Фред Тейлър.

Пендрагън си пое дълбоко дъх, печелейки време, за да събере мислите си.

— Господин Тейлър, смятам, че става дума за някакво недоразумение — отговори той. — Няма тяло.

— Моите източници твърдят друго.

— А, да, вашите източници. Е, страхувам се, че вашите източници ви заблуждават. При огледа на местопрестъплението нашите криминолози изровиха човешка кост, метакарпална кост от дясната ръка. Господин Тейлър, искате ли да ви го кажа буква по буква?

Неколцина от новинарите се засмяха.

— Човешка кост? — попита един от журналистите.

— Да, обаче е твърде стара.

— От друга жертва на убийство на същото място? — настоя Тейлър.

— Нямам представа. Ако има друга жертва на убийство, престъплението е извършено преди много, много време — отвърна Пендрагън. — Костта е поне на сто години.

Журналистите заговориха в хор. След няколко секунди Пендрагън вдигна ръка и те утихнаха.

— Опасявам се, че това е информацията, с която разполагаме в момента. Ще ви държим в течение за всяко ново развитие.

— Инспекторе, имате ли да кажете нещо за скорошното разкриване на вашия личен живот?

— Без коментар — отговори той и се обърна към вратата на полицейското управление.

— Без коментар ли? Нима не искате да отговорите? — притисна го Тейлър.

Пендрагън спря за миг и прекара ръка по челото си. След това бутна вратата и влезе целеустремено в сградата.

* * *

Беше станало почти 7:30, когато Пендрагън се прибра в апартамента си. Чувстваше се изтощен, и то не само от работата. Да съдържа гнева беше много изморително. Винаги беше гледал с подозрение на пресата. Спомените за натрапването на медиите, когато дъщеря му изчезна, бяха горчиви. Местните вестници в Оксфорд подчертаваха иронията във факта, че висш полицай не може да направи нищо, за да защити собствената си дъщеря. Това беше жестоко и нарани дълбоко него и съпругата му. Бракът му щеше да се разпадне и без това допълнително бремене, но не можеше да прости на пресата тази обида и оттогава я държеше настрана.

А сега това лайно, местен журналист, беше излял същата жлъч. Чудесно, беше решил, че е забавно, че Джийн го е напуснала заради жена. Това можеше да преживее. Но Аманда? Още я виждаше съвсем ясно в съзнанието си. Сега щеше да е тийнейджърка. И може би беше. Може би живееше в безопасност с някого и един ден ще се върне в неговия живот. Но преди много време беше решил да не се отдава на тези мисли, защото бяха прекалено болезнени и разрушителни. Не, единственият начин да запази здравия си разум беше да си представи Аманда мъртва. От дълго време. В покой.

Когато Аманда изчезна, той се беше заровил в работата си и това беше другата причина за разпадането на брака му. Макар да му предложи толкова необходимото разсейване, това отдаване на работата не донесе нищо добро. Въпреки че си вършеше добре задълженията и колегите го уважаваха, не получи повишение. Някога бе имал големи амбиции и може би щеше да стане началник на градската или дори на националната полиция, но изведнъж пред него се затвориха всички врати и кариерата му беше сложена на трупчета.

Тогава Джийн най-накрая си събра нещата и се изнесе. Една вечер Пендрагън се прибра много късно и видя, че е извадила дрехите си от гардероба, прибрала е някои дребни лични вещи и му е оставила кратка бележка.

Беше направил всичко възможно да запази станалото в тайна, но то, естествено, се разчу. Внезапно положението му в полицейското управление в Хедингтън стана неудържимо. Дължаха му няколко месеца отпуска и той отиде сам в Ирландия. Там се изгуби в полята на графство Дери, пиеше „Гинес“ в селските кръчми и изминаваше по трийсетина километра дневно.

Когато се върна в Оксфорд, подаде молба за развод, за напускане и отдаде къщата под наем. С помощта на един състудент от Полицейския колеж получи това място в Брик Лейн. В началото беше малко притеснен да го приеме. Беше израснал съвсем наблизко до новата си месторабота, но почти не се беше връщал в Лондон, откакто завърши Оксфорд преди двацет и пет години. Толкова много неща се бяха променили в живота му, откакто за последно беше крачил по тези улици. Много се беше променил и той самият. Вече нямаше нищо общо със сополивото момче, което си играеше на Майл Енд Роуд по къси панталонки, с мръсни и издрани колене от играта на войници из пущинака, сътворен от бомбите на „Луфтвафе“ двацет години преди неговото раждане.

Той огледа мрачното си жилище и въздъхна. Точно си беше пуснал албума на Били Евънс „Неделя във Вилидж Вангард“^[1], когато чу тихо почукване на вратата. Намали музиката и отиде да отвори. В коридора стоеше Сю Латимър с бутилка, закичена със синя панделка.

— Малък израз на благодарност — каза тя и му подаде бутилката.

— За какво?

— Защото беше моят рицар в блестящи доспехи.

Пендрагън се засмя и взе бутилката.

— Наистина не трябваше... — Тогава видя, че Сю наднича в помещението зад него. — Влез. — Той отвори широко вратата и я пусна да мине пред него. — Съжалявам, но с дома си не мога да се похваля. Искаш ли едно питие?

— Имаш ли вино? — попита тя, докато оглеждаше стаята. — Обичам Бил Евънс.

— Наистина ли? — попита Пендрагън, докато отиваше към кухненския бокс.

— Май се изненада.

— О, защото... мисля, че днес мнозина не са чували за него. Джазът вече не е много модерен.

— Аз израснах с тази музика. Някога пеех в малка група.

— Наистина?

— Аматорска работа, стандартни песни, но голямо забавление.

Пендрагън се усмихваше с две чаши в ръцете.

— И двете ли са за теб? — попита Сю.

Той ѝ подаде едната и вдигна своята.

— Наздраве. Не трябваше да купуваш уискито. Мисля, че нямаше голяма полза от мен.

— Глупости! Кой знае какво можеше да се случи, ако не беше дошъл точно навреме. Така поне изгубих само портмонето си.

Пендрагън вдигна рамене.

— Накарах един от моите сержанти да се заеме с това, но не видях лицето на крадеца, така че нещата не са много обнадеждаващи. Блокира ли кредитните карти?

— Разбира се и добре че в портмонето имаше само дребни банкноти. Уискито беше само отчасти за благодарност. Сметнах, че имаш нужда от малко развеселяване.

Той я погледна въпросително.

— Тази сутрин прочетох вестника.

— О!

— Изумявам се колко ниско могат да паднат журналистите в жълтите издания.

— Да, така е, но вече е отпечатано.

Замълчаха и той доля чашата ѝ. След това седнаха на дивана.

— Е, моят личен живот беше омазан из целия вестник, но като оставим настрана, че обичаш джаз и можеш да пееш, не знам нищо за теб — каза той.

— Е, вече чу най-интересното — усмихна се Сю. — Родена съм в Шефилд... преди четирийсет и няколко години. — Тя се усмихна и отпи от виното. — Преподавам психология в колежа „Куин Мери“. Бях омъжена дванайсет години, но от три съм разведена. Нямам деца. Ето ти бляскавата биография на доктор Сю Латимър.

Пендрагън поклати глава и изпразни чашата си.

— Какво?

— Нищо.

Тя задържа погледа му за секунда.

— Направо е срамно да имаш толкова лошо мнение за себе си.

Аз съм същият. Мисля, че е вторично увреждане от развода.

Тя кимна.

— Може би, макар че тогава се почувствах освободена. Както и да е, аз съм психологът. — Тя се засмя и си погледна часовника.

— Някаква работа ли имаш? — попита Пендрагън, когато тя си допи виното.

— За съжаление. Имам вечерна лекция със задочници. Горките душици, трябва да ме слушат след работно време.

— Ето, пак го правиш.

Тя се усмихна.

— Стар навик...

Той я изпрати до вратата и протегна ръка за довиждане, но Сю се наведе към него и лепна целувка на бузата му.

— О, щях да забравя — подхвърли тя, когато излезе в коридора. — Мога ли да те изкуша с една вечеря утре вечер у нас? За съжаление няма да е нещо особено. Не съм Делия Смит^[2].

— Радвам се да го чуя — усмихна се Пендрагън. — За мен ще бъде удоволствие.

— Осем и половина?

— Да, ще дойда.

[1] „Вилидж Вангард“ е известен джаз клуб в Лондон. — Б.р. ↑

[2] Известна английска водеща на кулинарно предаване. — Б.пр.

22.

Степни, вторник, 7 юни, 11:45 вечерта

Денем мястото бе оживено от деца, но сега беше пусто.

Мъжът носеше дълга вееща се дреха от пурпурно кадифе. Полата се спускаше от тесен корсаж с бродерия и беше повдигната с помощта на тънка хартия и памук. Изкуствените нишки на черната перука закачаха корсажа и падаха свободно на раменете. Отзад перуката беше оформена много грижливо — в косите бяха вплетени златни копринени нишки. За да придаде на костюма завършен вид, мъжът беше сложил на главата си златна лента, на която бяха бродирани малки бели рози и тънки стъбла.

На краката си имаше златни копринени пантофки, малко издрани и мръсни от изсъхналата лятна кал по полето. Целият маскарад беше в ужасно противоречие с белите латексови ръкавици, които едва се виждаха изпод набраните дантелени ръкави. В дясната си ръка мъжът носеше клетка. Вътре жално скимтеше един шпаньол с намордник.

В далечината се издигаха домове, ярко осветени в този час на нощта. На изток, на фона на звездното небе се виждаше силуетът на железопътен мост. Мъжът влезе в запустялото място през една ръждясала метална врата под железопътния мост. Беше гореща нощ и кадифеното облекло го караше да се поти обилно. И за да станат нещата още по-гадни, с всяка крачка клетката сякаш натежаваше.

Обаче най-тъмното място не беше много далеч.

На трийсетина метра в полето мъжът потъна в мрака, само бялото му потно лице се различаваше под черните плитки.

Той сложи клетката на земята. Кучето не беше спряло да скимти, откакто го извади от багажника на колата. Клетката беше твърде малка за него и не му позволяваше да се движи. Горкото животно гледеше ужасено и търкаше глава в телената мрежа, когато се опитваше да се обърне.

Мъжът отвори малката кожена чанта, праметната през рамото му, и извади метална кутия. Вътре лежаха две спринцовки за подкожни

инжекции. Той взе по-малката, свали капачето и вдигна капещата игла. Кучето изджавка, когато иглата потъна в задницата му, паникьоса се и започна да драска по решетката, да се блъска в нея и да се опитва да прегризе металната мрежа. След това замръзна и рухна.

Мъжът отвори горната част на клетката, извади внимателно шпаньола и го положи на една страна върху тревата. Кучето го гледаше. То инстинктивно знаеше, че става нещо лошо, но нищо не можеше да направи. Зениците му бяха големи и черни, а погледът му беше на обречен.

Мъжът извади по-голямата спринцовка, в която имаше оранжево-кафява течност. Без да се колебае, той клекна и стисна козината на кучето точно под нашийника. Животното издаде слабо, едва доловимо стенание, когато иглата потъна до края, а мъжът отклони поглед, за да не гледа очите му.

Животното започна да трепери. Краката му се отпуснаха, а лапите потрепваха. Очите му се разшириха и от устата му потече зелена пяна.

Мъжът побутна кучето с върха на златната си пантофка. Беше мъртво — сковано и вторачено невиждащо в звездите. Мъжът извади от тенекиената кутия малка пластмасова съдинка, в която имаше стъклена чинийка, пипета и запушена епруветка. Главата на кучето беше извита така, че отпуснатите му челюсти сочеха към земята. Мъжът грижливо прекара ръба на чинията по месестите му венци, събирайки пяната. След това използва пипетката, за да я прехвърли в епруветката. Когато приключи, зави запушената епруветка в найлон и я върна в тенекиената кутия заедно с останалите неща. След това внимателно я прибра в чантата.

Погледна за последен път към кучето, затвори очите му и се обърна към вратата. Върна се по същия път, но когато стигна до края на полето, от улицата се чу звук. Клекна, защото една кола мина по тясната уличка, а фаровете ѝ пронизаха мрака.

След като се изправи, забърза през последните няколко метра влажна трева и кал. Не усети, че подгъвът на кадифената му рокля се закачи за долната част на металната врата и една ивица се отпра. Когато стъпи на мокрия асфалт, той се затича да пресече улицата и се вмъкна в колата си, прибирайки гънките на полата след себе си.

23.

Лондон, сряда, 8 юни, 8:15 сутринта

Кухнята миришеше на мляко и беше изпълнена с класацията на хитовете по „Радио 2“. Джули Силвър въздъхна тежко, когато отвори вратата на съдомиялната машина и видя, че вечерта е забравила да я пусне. Затвори я, сложи чашите и купите за закуската на децата в мивката и пусна топлата вода. Остави ги да се накиснат и се обърна към пералнята, измъкна един възел от джинси и тениски, отвори вратата на сушилнята и ги напъха вътре.

Откъм вратата за градината се чу драскане. Джули се обърна и видя Рекс, колито на семейството. Имаше нещо в устата. Тя пусна сушилнята и прекоси кухнята да отключи вратата. Отвори я само сантиметър, но Рекс я избута и хукна покрай нея, оставяйки кални следи по прясно измития под.

— О, за бога! — извика тя. — Ти малък...

Рекс застана в средата на кухнята и махайки с опашка, пусна онова, което носеше, на пода. То издрънча на плочките и кучето излая силно. Джули направи няколко крачки към него, а кучето се присви игриво. Опашката му тактуваше бурно по пода, а от устата му капеха слюнки. Джули клекна, за да разгледа по-добре предмета. Той беше бял и почти кръгъл. Тя не можа да си представи как Рекс е успял да го захапне. Побутна го с пръст и той се претърколи. Когато видя горната половина на човешки череп с празните очни орбити, Джули изпищя и скочи. Десет секунди по-късно вече звънеше с трепереща ръка в полицейския участък.

24.

Сержант Джес Търнър живееше в общинско жилище в една пряка на Майл Енд Роуд. Дори на ярката слънчева светлина подобният на кула блок изглеждаше мрачен. Апартаментът на Търнър беше на четвъртия етаж на „Малибу Хаус“ — седеметажна кооперация, построена в средата на 60-те. Докато натискаше бутона за асансьора, Пендрагън се запита дали авторите на градския устройствен план просто са се забавлявали, или това смешно име се е родило от искрената им вяра, че строят един бъдещ рай. Каквато и да беше причината, курешките на гълъбите и пушекът от колите имаха последната дума.

Асансьорът беше повреден от няколко месеца и Пендрагън пое по стълбите. Подобно на останалата част на сградата, и те бяха направени от прости бетонни блокчета. Стълбищната шахта беше покрита с графити и вонеше на бира и урина. Чу се плач на бебе и груб мъжки глас, който изкрепя нещо неразбираемо. Звуците от няколко различни телевизионни станции се сблъскваха ужасяващо. На четвъртия етаж зави по открит коридор. Преброи поне половин дузина сателитни чинии, закрепени с винтове за тавана. Всички стърчаха над паркинга долу. Една изключително дебела жена, лапнала ръчно свита цигара, простираше някакви сиви дрехи на импровизиран простор. Главният инспектор ѝ отпрати дружелюбна усмивка, а тя го изгледа навъсено. След няколко врати стигна до номер 451, почука и се обърна, за да види как жената го изучава подозрително.

Вратата се отвори и Пендрагън с изненада видя жена в инвалидна количка. Беше страшно слаба и облечена с черен анцуг. Очите ѝ бяха бляскави и пълни с живот. Когато се усмихна, лицето ѝ се озари. Пендрагън осъзна, че някога трябва да е била изключително привлекателна.

— Няма нищо, скъпи, позвънил си на точния звънец — каза тя.

Пендрагън зърна Джес Търнър в дъното на коридора.

— Съжалявам, аз...

Жената протегна ръка.

— Айлин Търнър. Вие сигурно сте главен инспектор Пендрагън. Надявам се, че ще влезете за чаша чай.

— Мамо, бърза ме. Главният инспектор се е отклонил от пътя си, за да ме вземе.

Пендрагън се усмихна и погледна Търнър, който имаше притеснен вид. Първоначалното му намерение беше да откаже любезно, но по някаква причина прие поканата.

— Ще вляза, благодаря.

Джес се вторачи учудено в него.

— Тогава ме последвайте в кухнята — усмихна се майка му.

Айлин Търнър забута колелата на инвалидната количка към сина си, който се вмъкна в кухнята преди нея. Пендрагън ги последва, а един черен лабрадор се надигна от кошницата си и зачатка с нокти към него, размахал опашка. Той клекна и погали кучето по главата.

— Това е Бекъм — представи го Джес. — Живот си живее. Кръстих го така, докато беше паленце и Бекъм за пръв път игра за Англия. Отказах се от името заради произшествието на световното през деветдесет и осма, но скоро след това отново си върна благоразположението ми. — Той разчорли игриво козината на кучето и го целуна по главата.

— Моля, седнете — покани ги Айлин Търнър. Джес ѝ помогна за чашите. — Е, инспекторе, как се справя момчето ми?

— Моля, наричайте ме „Джак“. Как се справя? Той е чест за полицията — обяви Пендрагън с безизразно лице.

Айлин Търнър стрелна сина си с поглед и засия.

— Радвам се да го чуя. Животът невинаги беше лесен за нас. Джес работи много здраво. — Тя подаде на Пендрагън чаша от китайски порцелан и чинийка. Той забеляза тревожното изражение на сержанта, отпи глътка и остави чая на масата.

— Прекрасно.

Бекъм седна до Пендрагън и му позволи да го гали. Айлин Търнър стигна до другия край на масата и синът ѝ сложи чаша пред нея, оттегляйки се да изпие своя до кухненския плот.

— Джес ми каза за убийството на строителната площадка. Ужасна работа — подхвърли Айлин между няколко глътки чай. — Не мога да разбера защо хората вършат такива неща.

— Не мисля, че много хора го разбират, госпожо Търнър.

— Смятам, че е справедливо да ми казваш „Айлин“, щом аз ще те наричам „Джак“ — каза тя с усмивка.

— Добре... Айлин. С времето приех факта, че хората изнамират най-невероятни причини да убиват.

— Обикновено са свързани с пари.

— Да, или заради неща, свързани с пари: наркотици, хазарт, борба за надмощие.

— Значи престъпленията от страст са вече в миналото?

— Зависи какво наричате страст, нали? — намеси се Джес. — За много хора парите са страст.

— Джес, мили, нямах това предвид — отговори майка му. — Говорех за престъпленията в старите филми.

— Айлин, в действителния свят няма много романтика в убийствата — обади се Пендрагън. — Винаги са отвратителни и тревожещи, каквито ще да са мотивите или средствата.

— Да, сигурна съм, че си прав. — Тя се обърна към сина си. — Джес, скъпи, донеси бисквитите. Главният инспектор изглежда недохранен.

Пендрагън се засмя.

— Много любезно от твоя страна, но наистина трябва да тръгваме.

Айлин понечи да протестира, но Джес сложи ръка на рамото ѝ.

— Мамо, съжалявам, но не можем да останем. — Целуна я по бузата, а тя го потупа по ръката и подвижна, докато той затваряше входната врата:

— Пази се.

Вече бяха на стълбището, когато Джес се обърна към шефа си:

— Зная какво си мислиш. Ние също мразим това място. Ще се измъкнем оттук до една година. Спестявам за депозит.

— Това е хубаво.

— Сигурно се чудиш какво се е случило.

Пендрагън го погледна.

— Преди шест години. Автомобилна катастрофа. Баща ми загина, а мама остана полупарализирана.

Стигнаха приземния етаж и прекосиха бетонния двор, от който се излизаше на пътя.

— Съжалявам — каза Пендрагън. — Майка ти е мила жена и очевидно е самотна.

— Правя каквото мога, сър. Точно се готвехме да се измъкнем от тази лайняна дупка, когато стана катастрофата. — Търнър махна към сивата грамада на „Малибу Хаус“, без да се обръща. На лицето му имаше болезнено изражение. — Хубавото е, че това ми даде импулса, от който се нуждаех. Бях малко хулиган преди това, а я ме виж сега. — И той пусна една обезоръжаваща усмивка. — Чест за полицията!

Точно бяха потеглили, когато мобилният телефон на Джек иззвъня. Обаждаше се Роб Грант.

— Сър, случи се нещо.

— Какво?

— Като по чудо скелетът се появи отново.

— Къде?

— Близо до Фримли Уей, но историята е дълга.

— Добре, гледай да е хубава. Ще бъда там след пет минути.

Скелетът беше намерен в контейнер за строителни отпадъци на не повече от петдесет метра от строителната площадка на Фримли Уей. Пендрагън паркира колата в края на улицата и тръгна с Търнър към групата хора, събрани около ръждивия жълт контейнер. Бяха криминолози, но от Колет Нюман нямаше следа. На улицата беше простряно голямо правоъгълно парче найлон. Двама криминолози стояха в контейнера върху купчини битови отпадъци и измъкваха парче кабел, увит около ръждив бидон. Положиха второ парче найлон в контейнера и бавно изместиха скелета върху него. След това го вдигнаха внимателно и го прехвърлиха през ръба в ръцете на двама свои колеги. Викърс и Тачър стояха отстрани и гледаха. Застанаха мирно, когато видяха Пендрагън и Търнър.

— Шефе — кимна Викърс. Той и Тачър усърдно не обръщаха внимание на Търнър, който беше застанал малко по-назад от Пендрагън.

— Какво става?

— Обади се жена от Алдърни Роуд номер седем, ето там. — Той посочи наляво. — Семейното коли донесло половин череп в кухнята. Със сержант Тачър току-що бяхме пристигнали в управлението и

веднага дойдохме. Претърсихме улиците и пасажите наоколо. Преди половин час намерихме това. — Той кимна към контейнера.

— И сте претърсили този пасаж преди два дни?

— Да, сър. Контейнерът беше тук, но нямаше скелет.

— Сигурен ли си?

— Напълно — отговори твърдо Тачър. — За бога, Търнър, стига си се хилил така самодоволно...

Пендрагън се обърна, но сержантът беше въплъщение на невинността.

— Добре — каза той на Тачър и Викърс. — Очевидно някой си играе с нас. Върнете се в управлението и напишете докладите си. Ние ще поемем отгук.

Пендрагън и Търнър се приближиха до скелета и клекнаха да го разгледат.

— Няма пръстен — отбеляза главният инспектор.

— Може да го е задигнал някой, който е видял скелета в контейнера — каза Търнър.

— Възможно, но малко вероятно.

Пендрагън се изправи и се обърна към главната улица, защото видя Фред Тейлър и един фотограф.

— О, чудесно! — измърмори Пендрагън под нос.

— Това трябва да е собственикът на метакарпалната кост — обяви Тейлър, когато наближи. Обърна се, за да дари със студена усмивка Пендрагън. — М-е-т-а-к-а-р-п-а-л-на.

Тръгна към мястото, където криминолозите подреждаха костите, но Пендрагън спря устрема му.

— Господин Тейлър, това е местопрестъпление и присъствието на външни лица е строго забранено.

Тейлър се обърна към него.

— Местопрестъпление ли? Е, това ми е достатъчно. — Той кимна на фотографа, който нащрака десетина снимки.

Пламнал от гняв, Пендрагън пристъпи към двамата мъже, но после се стегна. Тачър и Викърс още бяха до контейнера.

— Сержанти, бихте ли изпратили господата до колата им? — помоли той учтиво.

25.

Лондон, сряда, 8 юни, 8:05 вечерта

Тони Кетъридж мина край леглото и стрелна поглед към жена си Пам. По телевизията нямаше нищо, затова стигнаха до съгласие да си легнат рано. Тя се беше облегла на купчина възглавници и четеше списание. Белият кабел на айпода ѝ се спускаше в набраната ѝ нощница, а напъните на един особено шумен Том Джоунс се лееха от слушалките.

Винаги беше мразил този апартамент, мразеше го през всичките седем години, откакто живееха тук. Особено ненавиждаше спалнята, с нейните розови стени и псевдоантикварни мебели — всичко беше избирала Пам. В помещението нямаше нищо от него, помисли си той, докато крачеше към банята. Всъщност нямаше нищо от него в цялото жилище. То беше царството на Пам. Той печелеше парите, тя избираше пердетата. Това беше спогодба, която беше приел преди много време. Но също отдавна беше стигнал до заключението, че да приемеш едно нещо, не значи да му се радваш.

Затвори вратата на банята зад себе си. Тук поне беше хладно. От двете страни на мивката имаше тесни прозорци, които бяха отворени, а щорите — вдигнати. Банята беше прекалено осветена и боядисана в друг оттенък на розовото. В очите на Тони Кетъридж цветовете се биеха ужасно и цялото съчетание напомняше вътрешностите на свиня. Ваната беше от лилава пластмаса и много модна през 70-те. За да я допълни, Пам беше избрала позлатени кранове във викториански стил. Мивката беше бяла, като се изключи шарката от лилави цветя, която обикаляше горния ръб и се спускаше до дъното на чинията. Позлатените, но овехтели сифон и запушалка допълваха избледнялото фалшиво великолепие.

Кетъридж започна да изучава отражението си в огледалото. Изглеждаше ужасяващо, а се чувстваше още по-зле. Допреди няколко дни криво-ляво се справяше. Сега сякаш всичко около него се разпадаше. Не само беше залитнал, това беше нормално, а падаше в

бездната. Доколкото виждаше, пред него се простираше безнадеждност, зинала пропаст, която го всмукваше.

Наведе се към отражението си и се изплези. Тогава осъзна, че е забравил да вземе чаша с вода. Когато влезе в спалнята, видя, че Пам е потънала в статия за любовния живот на Том Круз. Имаше и стара негова снимка, уловила мига, в който скача на студийния диван на Опра. Пам изобщо не обръщаше внимание на своя съпруг.

Той зашляпа бос покрай нея, мина през малката всекидневна с много шарен диван и дръпнати пердета, които се биеха ужасно с дамаската на дивана и прозрачните оранжеви и червени спирали на килима. Светна в кухнята и тръгна по балатума, докато луминесцентните тръби се събуждаха за живот с присветване. Остави водата да потече малко. Беше такава горещина, че тръбите превръщаха студената вода в хладка.

Зад гърба си чу някакъв звук. Обърна се, но нямаше нищо. Видя само собственото си отражение в стъклото на задната врата. Провери водата с пръст и пхна чашата под струята.

Отново същият звук. Идваше откъм вратата към градината. Може би котката Мини искаше да влезе. Тя го правеше от време на време, макар да беше в разрез със строгите правила на Пам. Той послушно беше нахранил котката и я бе извел навън пет минути по-рано, но отключи вратата и я отвори няколко сантиметра.

Беше тихо, като се изключи шумът на колите по главната улица от другата страна на сградата. В далечината се чу писък на момиче, който премина в кикот. Кетъридж тръгна да затваря, когато шумът се чу отново — някакво драскане на метал в метал.

— Мини! — подвикна той. — Може да влезеш за чинийка мляко, но след това отново трябва да излезеш. Мини!

Забеляза някакво цветно проблясване и чу съсък — движението на разкошна тъкан. След това беше запратен назад в кухнята. Изгуби равновесие и се стовари на балатума. Една фигура се стрелна през вратата с удивителна бързина. Тони Кетъридж забеляза неясни пурпурнозлатисти очертания, дълга черна коса и блясъка на червени устни. Но преди да успее да помръдне, почувства стоманено острие на гърлото си. Ужасен, той едва фокусира погледа си върху лицето над него.

То беше бледо, с рубиненочервени устни и черни очи, обточени с черни мигли, бузите бяха обилно намазани с руж. За миг му хрумна, че гледа Жокера от „Батман“. Но въпреки грима разпозна лицето.

— Ти! — изграчи Кетъридж и очите му се стрелнаха от гротескното лице към ръката, която държеше ножа до гърлото му.

Усети остра болка точно под лявата си подмишница. Беше като огън, сякаш горяща игла се заби и потъваше в него. Изви глава, колкото можа, но не успя да види рана. Устата му се раззина. Парализата настъпи секунда по-късно. За негов ужас изобщо не можеше да контролира тялото си. Зрението му се замъгли. Светът започна да се стопява в палитра от бяло, червено и черно. Прииска му се да изкрещи, но вместо това усети как стомахът му се обръща. Повърна кръв, която изригна над гърдите му. Лицето на убиеца отново доплава пред очите му и Кетъридж видя и ръката му. На нея имаше пръстен, чийто голям зелен камък беше вдигнат и отвътре стърчеше кървав шип. Кетъридж отчаяно се опита да изкрещи едно име, но нищо не се чу. Около него светът избледня.

26.

Лондон, март 1589 г.

Къщата на Ан Дохърти беше тясна, висока и уродлива като гърбица. Отвън беше в отчайващо състояние. В мазилката над входната врата имаше нацърбени дупки, а капациите на прозорците спешно се нуждаеха от нова боя. Отвътре обаче Ан беше направила всичко възможно, за да я направи уютна.

Влязохме в главното помещение направо от улицата и почти веднага усетих как мразът напуска костите ми. Помещението беше малко и с нисък таван. По каменния под нямаше постелки. Голямо огнище заемаше почти изцяло една от стените. Над него имаше дървена полица, върху която бяха подредени калаени чинии. Зад решетката гореше хубав силен огън, а един чайник вреше на стойка над пламъците. Пред огнището имаше дървен стол с висока облегалка и резбовани подлакътници с формата на лъвски глави. Два други стола стояха близо до пламъците. Когато влязохме, една млада прислужница вдигна чайника от стойката и започна да излива горещата вода в леген до пламъците, но щом наближихме, бързо избяга.

Помогнах на Ан да се отпусне на един от столовете и огледах отблизо лицето ѝ. Горната ѝ устна беше започнала да посинява. Намокрих една кърпа и се заех да почистя раната. Ан изстена и момчето дотича и клекна до нея.

— Господарке — изломоти Антъни, — какво направиха те? — Посегна да докосне наранената устна и аз го хванах за ръката по-грубо, отколкото възнамерявах. Той се обърна с пламнали очи и аз го пуснах.

— Антъни, не се страхувай — нежно каза Ан. — Тези мъже са приятели.

— Приятели? Приятели? — изкряка той. — Има ли такова нещо в този жесток свят, господарке?

Тя се усмихна и го погали по главата.

— Да, има.

— Тези бяха от гвардията на кралицата — отбелязах аз. — Кое е това момче? — Тогава за пръв път го огледах добре. Беше висок и слаб. Права черна коса се спускаше над очите му, а устните му бяха непропорционално пълни. Едва забележимо окосмяване украсяваше горната му устна. В чертите на лицето му още личеше детската мекота. Очите му имаха необичаен цвят — светлокафяви с тъмнокафяви петна, а миглите му бяха дълги и черни. Предположих, че е на осемнайсет години, но можеше да е и по-малък.

Ан го прегърна през рамо.

— Антъни ми е като брат. Гледам го почти от година, откакто родителите му умряха. Той е сладко момче и е напълно безобиден, но страда от мозъчно заболяване. Той е истински вярващ, но заради страданието му няма страх и не внимава. Вярва, че трябва да проповядва Истинската Вяра на всички, които слушат. Повечето хора не му обръщат внимание. Те знаят, че е безобиден. Или днес някой се е обидил, или гвардейците просто са минавали и са чули нещо, което не им е харесало.

— Това не ми харесва — каза Себастиан, като пристъпи към нас. — Къщата трябваше да е безопасна, а момчето привлича внимание.

Видях стреснатото изражение на Ан.

— Господа, много съжалявам. Това няма да се повтори. Антъни е добра душа, а сърцето му е чисто.

— Малко ме интересува характерът на момчето — озъби се Себастиан. — Не мисля, че осъзнаваш опасността, на която сме изложени.

Ан стана. Беше висока почти колкото Себастиан.

— Сър, аз се извиних. Какво повече искате да направя?

Той се изненада от прямотата ѝ, но после се разгневи. Направи крачка към нея и бях почти сигурен, че ще я удари, но тя се оказа учудващо пъргава. Себастиан едва беше помръднал, когато Ан сграбчи вдигнатия му юмрук и го избута към стената, другата ѝ ръка стисна гърлото му.

— Не ми казвай каква опасност ни грози, сър — изсъска тя. — Ние всеки ден се изправяме срещу смъртта. Не е за нас луксът в килиите на Ватикана, отче Себастиан. Тук трябва да оцеляваме благодарение на собствената си съобразителност.

Тя го пусна. Лицето му беше зачервено от неудобство и той прекара пръсти по шията си, където силните пръсти на Ан бяха оставили червени отпечатыци.

Аз се засмях, за да разсея облаците, което не зарадва особено моя приятел.

— Хайде, Себастиан — казах аз и го прегърнах през раменете, — нека не започваме това гостуване така. — След това се обърнах към Ан. — Може би и двамата реагирахте твърде остро. Не искате ли да бъдем приятели?

— Да, приятели, приятели! — възторжено се съгласи Антъни и започна малък танц.

Лицето на Себастиан още беше буреносно. Той оправи туниката си и прекара пръст под яката ѝ.

— Бих искал да ми бъде показана моята стая... ако може, госпожо — каза той студено. Аз го погледнах укорително, но той се направи, че не забелязва.

— С удоволствие, отче — отговори Ан. — Сигурна съм, че сте изтощени след дългото пътуване. Но преди това трябва да бъде свършена още една работа. Моля да ме извините. — Тя мина между нас и тръгна към дъбовото писалище в ъгъла. Отвори чекмеджето и за моя изненада го извади напълно. Взе нещо от задния му край и отново го пхна на място. Подаде ми парче хартия, сгънато и запечатано с восък. Аз счупих печата, разгънах листа и зачетох: „Нашият общ приятел Ричард скоро ще ви потърси. Той ще ви посочи пътя към братята по престъпление. Може да се доверите на Ричард и братята и да взимате под внимание техните съвети. Те са верни люде. Братята ще ви очакват. Унищожи това веднага, след като го прочетеш“. Под тези редове стоеше папският печат. Себастиан взе бележката от ръката ми и бързо я прочете. Аз я прочетох още веднъж, след това се приближих към огъня и я хвърлих в пламъците. Тя лумна.

— Казаха ни, че ще се срещнем с отец Ричард — започнах аз. — Но кои са тези „братя по престъпление“? — Погледнах към Себастиан и после към Ан. Антъни мърдаше ръце и хвърляше сенки върху стената в далечния край на стаята.

— Братя по престъпление? Не знам... — започна тя, но после се усмихна. — Разбира се! Едмънд и Едуард Пърч. Не може да са други.

Изгледахме я слисано.

— Това са местни престъпници. Главатари са на банда, най-силната в района, и търгуват със забранени стоки. Те са умели изнудвачи и са убили много хора.

— И ти знаеш къде можем да ги намерим?

— Всички знаят къде са, но малцина имат желание да се доближат до тях. Но писмото беше пределно ясно по този въпрос. Отец Ричард ще ви покаже пътя. А сега елате да ви заведе в стаята. Прислужницата ще ви донесе топла вода, за да измиете нечистотията от дългото пътуване.

Имах чувството, че съм заспал току-що, когато Ан ме събуди. Отворих очи и я видях наведена над мен. Носеше лоена лампа, която хвърляше бледа трепкаща светлина. Постави я на малка маса до моя нар и го заобиколи, за да събуди Себастиан. Той скочи, стреснат от докосването й.

Аз се разсъних бързо и седнах в нара.

— Колко е часът? — попитах, когато видях черното небе през малкия прозорец на отсрещната стена.

— Два часа минаха от залеза, отче — отговори Ан.

— Не трябваше да ни оставяш да спим толкова дълго — измърмори Себастиан. Виждах гневното му изражение дори на трепкащата слаба светлина от лоената лампа.

— Трябваше да си починете — отвърна тя. — Освен това имате достатъчно време, за да се пригответе за литургията.

— Уговорила си събиране?

— Да. Не се тревожи, няма да е тук.

— А къде?

— В този район имаме няколко места за редовни събирания. Никога не се срещаме на едно и също място два пъти последователно. Тази вечер литургията ще се отслужи на Суон Лейн. Не е далече. А сега се пригответе, аз ще ви покажа пътя.

— Почакай — казах аз и я хванах за ръката. — Сигурна ли си, че е безопасно?

— Не знам, отче. Живеем в опасни времена. Решението да отслужите литургията тази вечер не е мое, а на вашия началник.

— Отец Ричард ще бъде ли там?

— Да, той ще ви помага в службата.

Ан беше сменила водата в легена и аз наплисках лицето си и прекарах мокра кърпа по тила си. В стаята беше леденостудено и аз бързо облякох туниката и панталоните. В торбата намерих палтото и ръкавиците с един пръст. Беше толкова студено, че дъхът ни се виеше пред лицата ни. Надникнах през прозореца, докато Себастиан се обличаше и пухтеше от студа. Отвън беше изненадващо светло. Мръсният лимоненожълт кръг на пълната луна осветяваше скрежа по покривите. Виждах няколко слаби светлини, а в далечината — ивица вода — Темза, сребриста на лунната светлина. Една снежинка направи пирует и се стопи на перваза.

След няколко минути слязохме долу. Антъни чакаше увит с парцалив кафяв вълнен плащ, с филцова шапка и ръкавици. Изкикоти се безсмислено, когато ни видя.

— Приличаме на мечки — подвижна момчето и нададе силен рев.

Не видяхме жив човек, когато излязохме от къщата. Завихме по тъмна павирана улица. Ан ни водеше, стиснала ръката на Антъни. Снеговалежът беше станал силен, покривайки паважа и замръзналата земя. Улицата се разширяваше в площад, където неколцина собственици на сергии още търгуваха в сумрака. В единия край на площада гореше голям огън. Група хора седяха около танцуващите пламъци и си предаваха бутилка с кехлибарена течност. Една беззъба стара вещица се изсмя толкова силно, че площадът заехтя. В средата танцуваше палячо с типичните си одежди: жълто-червени раирани три четвърти гащи, туника с пришити звънчета и огромна многоцветна шапка. Той жонглираше с огнени топки и пламъците очертаваха червени опашки на фона на падащия сняг.

Вмъкнахме се в друга улица, населена със сенки. Тя не беше много по-широка от раменете на мъж и трябваше да вървим един след друг. Първият етаж на една порутена къща стърчеше над уличката и почти се допираше в отсрещната сграда. След няколко минути бърз ход изгубих напълно представа къде се намирам. Това място беше истински лабиринт. Хората, които живееха в Саутуарк, знаеха много преки пътища и пасажи, знаеха как да избягват просяците и крадците, но за мен това беше непрогледна бъркотия. Ако случайно се откъснем от Ан, никога нямаше да намеря пътя до нейната къща.

Точно бях започнал да се отчайвам, защото вече не усещах пръстите си, когато Ан и Антъни спряха до една врата. Ан почука по вратата някакъв таен сигнал и една млада прислужница отвори и ни пусна в помещение, подобно на гостната в къщата на Ан.

След като ни поведе към дъното на стаята, прислужницата дръпна халка, скрита в единия край на лавица, пълна с книги. Чу се едва доловимо щракване и панелът се плъзна настрани. Едва успях да различа стълбище в мрака, което изчезваше надолу. Момичето взе една обвита в лой запалена тръстика от ниша в скрития проход и започна да слиза.

Аз бях последен и се изненадах, когато се озовах в голямо правоъгълно мазе. Стените бяха покрити с дървена ламперия, а подът беше оставен пръстен. По протежението на двете по-дълги стени имаше плитки ниши, в които горяха свещи. В дъното видях олтар, драпиран с богата пурпурна покривка. В средата му стоеше голям златен кръст. Отстрани беше сложен златен бокал, а до него — чиния. В двата края на олтара ниски дебели свещи в прости златни гнезда хвърляха бледо сияние. Отпуснах се на колене, прекръстих се и казах Божията молитва.

Малка група хора се беше скупчила до олтара. Когато се приближих, те се обърнаха като един. Зад тях стоеше католически свещеник. Широкоплещест и висок, той носеше роба с цвета на бронз, красиво бродирана със златни нишки. На предницата ѝ бе избродиран със сребърни нишки голям кръст, а в центъра му имаше изображение на Христос, вдигнал очи към небето. Веднага познах свещеника. Това беше отец Ричард Гарнит — най-старшият йезуит в Англия. Човек, свършил толкова прекрасна работа за Нашия Господ, че в Рим името му се почита повече от това на всички останали англичани. Той се приближи и ни прегърна.

— Радвам се да те видя отново, братко — прошепна той в ухото ми, след това ни поведе към групата около олтара.

Имаше около двайсетина вярващи. Отец Гарнит ни запозна. Последен беше мъж с тясно лице и буйна сребристая коса. Кафявите му очи бяха с формата на бадем, а брадата му беше прошарена.

— Приятели — каза отец Гарнит, обръщайки се към мен и Себастиан. — Това е нашият почетен гост тази вечер. Уилям Бърд.

Аз се вторачих удивено в усмихнатия и скромен човек пред мен. Той беше може би най-уважаваният музикант в страната, любимец на кралицата и неин дворецов композитор. Знаех, че произхожда от католическо семейство, но предполагах, че е предал вярата си, за да може да служи на монарха.

Поклоних се и казах:

— Голяма чест е за мен, сър.

Бърд се усмихна и ме хвана за ръката.

— Разбирам изненадата ти, младежо. Не трябва да се страхуваш от мен.

Явно беше забележително схватлив човек. Бях чувал толкова ужасни истории за верския сблъсък, превърнал се в голямата разделителна черта на нашия век. Разкази за брат, убил брат си, любовници, които се предават един друг, и родители, осъждащи собствените си деца на мъчения в името на своята вяра. В тези отворителни времена беше трудно да разбереш на кого да се довериш и в кого да се съмняваш.

Отец Гарнит поведе Уилям Бърд да обиколят олтара, а шестима от миряните ги последваха. После се подредиха в две редици. Бърд застана пред тях, вдигна ръце и всички запяха. Аз също паднах на колене.

Химнът беше красив и веднага ме върна в колежа — мой дом през последните пет години. Испитах силна носталгия, но същевременно песнопението повдигна духа ми. Страховете отлетяха, докато се потапах във величественния звук на „Господи помилуй“. И тогава изведнъж... мълчание. Почти неестествена тишина. Отец Ричард отиде при олтара и започна да чете „Меа кулпа“ на латински в пряко нарушение на църковните закони в Англия: *Fratres, agnoscamus peccata nostra, ut apti simus.*

Последва молитва на латински, в която отец Ричард отправи настоятелна молба към Бог да се смили над нас, неговите скромни слуги, и да окаже специално благоволение на нашата специална мисия. Уилям Бърд и неговият хор се изправиха и композиторът започна ново песнопение: *Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae Voluntatis.*

Чувах как Себастиан пее, сякаш бяхме отново в параклиса на йезуитския колеж. От дясната ми страна Ан беше коленичила със

сведена глава, покрита с черна коприна. Тя имаше сладък, почти ангелски глас. Когато вдигнах поглед, с изненада видях Антъни, облечен в белите одежди на олтарен прислужник върху грубата си мръсна блуза, да подава на отец Ричард малък бокал. Изглеждаше много спокоен, сякаш не страдаше от мозъчно заболяване. И наистина, изражението му излъчваше дълбока ведрост, очите му блестяха.

Усетих, че Ан се притиска в мен, и разбрах, че се изправя. Едва тогава чух един неприятен глас да заглушава музиката. Пеенето спря. Аз се обърнах и видях прислужницата, която ни беше довела тук. Стоеше на входа към подземния параклис, а лицето ѝ беше станало пепеляво.

— Войници! — изпищя тя. — Кралските...

Преди да довърши изречението, полетя напред и се просна по корем на пръстения под. Двама мъже с кожени туники и метални нагръдници трополяха надолу по стълбите. Единият вдигна момичето и го блъсна настрана, а още двама мъже се спуснаха в параклиса. Всички бяха извадили мечовете си.

Усетих как ужас стиска стомаха ми. По-скоро почувствах, отколкото видях как Себастиан скочи до мен и се втурна право срещу натрапниците. Аз извиках, но не си спомням какво точно. Това беше нещо несъзнателно, от дълбините на моята душа, вик на ужас. Това бяха последните думи, които казах на своя скъп приятел. Докато той се носеше напред, един от войниците просто протегна меч си и го прониза. Металът потъна в плътта на Себастиан и се показа от гърба му.

Чух женски писък и някой се блъсна в мен. Залитнах напред и се озовах при олтара. Хористите се бяха разпръснали. Зърнах лицето на Уилям Бърд побеляло от ужас. Тогава усетих една силна ръка на рамото си. Опитах да се обърна, за да видя кой ме е стиснал, но отново политнах напред.

Следващите няколко секунди си остават мъгляви — усетих пламъци в стомаха си, когато осъзнах, че много скоро може да умра. Почувствах парливия вкус на жлъчка на езика си и едва не се задуших. Препънах се. Протегнах ръце и докоснах дърво — ламперията по стените на мазето. След това се озовах във влажно тясно пространство, а светлината от параклиса изчезна. Само една тясна ивица се виждаше

на мястото, където парчетата ламперия се съединяваха и дървото леко се беше нацърбило.

— Тук сме в безопасност — каза един глас. Беше Антъни. Той дишаше тежко. Обърнах се и едва успях да различа острите му черти в мрака. За миг той сякаш се вкамени от ужас, след това се усмихна и избухна в сълзи.

27.

Степни, сряда, 8 юни, 8:25 вечерта

Пендрагън спря, за да събере мислите си. Приглади коса назад, изкашля се без нужда и натисна звънеца. Сю Латимър отвори вратата. Носеше светлосиня лятна рокля, а косата ѝ беше стегната на кок, което подчертаваше фините ѝ скули.

— Здравей. Предполагам, че точността е част от обучението ти.

— Съжалявам, може би трябваше да закъснея, както е модерно?

Тя се засмя.

Той ѝ подаде бутилка червено вино и букет лалета. Тя изглеждаше искрено зарадвана.

— Прекрасни са. Благодаря.

Апартаментът ѝ беше толкова различен от неговия, че човек трудно можеше да повярва, че е в същата кооперация. Стените бяха боядисани в топли цветове, шоколадово, кремаво и резеда. Осветлението беше непряко. Цяла стена от лавици беше пълна с книги и дискове. Кухнята беше модерна и лъскави тигани и тавички висяха на куки над скъпия готварски плот. Апетитна миризма се носеше от един тиган. От радио на плота звучеше тиха мелодия, която той разпозна.

— Надявам се, че обичаш индийска храна — каза Сю и му подаде чаша червено вино.

Той се почувства необикновено спокоен. Не беше много общителен и често му трябваше време, за да се сближи с хората, но Сю беше толкова открита и сърдечна, че му се стори естествено да вдигне бариерата.

— Трябва да ти кажа, че ми се стори малко тайнствен, когато се срещнахме за пръв път — подхвърли тя, докато бъркаше кърито.

— О, това е внимателно репетирана роля.

Тя вдигна дървената лъжица и я поднесе към устата му, за да опита. Той закима одобрително.

— Е, ролята има успех. Заинтригувана съм.

Музиката от радиото заглъхна и започнаха новините. Сю точно посягаше да го изключи, когато говорителят каза: „Този следобед разследването на убийствата на двамата мъже, свързани с «Бриджпорт Кънстръкшън», тръгна по нова следа...“

— Една секунда — каза Пендрагън и тя вдигна пръст от копчето за изключване.

„Източници, близки до разследващия екип от полицейското управление на Брик Лейн, разкриха, че малко преди Амал Керим да бъде убит, на строителната площадка в Степни е разкопан човешки скелет, който е на няколкостотин години. Полицията не е съобщила подробности за откритието, но скелетът е изчезнал в нощта на убийството и се е появил отново едва тази сутрин. Намерен е в контейнер за строителни отпадъци само на стотина метра от строителната площадка. В официално изявление на полицейското управление на Брик Лейн началник Джил Хюз каза, че криминолозите изследват костите и подробностите ще бъдат разкрити едва когато разследването завърши. А сега другите...“

— Лоши новини? — попита Сю, когато видя, че Пендрагън се смръщи.

Той се усмихна насила.

— О, не съвсем. Предполагам, че трябваше да се разчуе.

— По този случай ли работиш?

— Да.

— А пристигна едва миналата събота?

— Животът на ченгето рядко е скучен.

— Очевидно! А този скелет — попита Сю, — свързан ли е с убийствата?

— Още не сме сигурни.

— В репортажа споменаха, че е открит точно преди убийството на работника.

— Така е, но това не означава непременно, че са свързани. Може да е просто съвпадение.

— Имате ли заподозрян... или мотив? О, съжалявам. Ти не можеш...

— Няма нищо, но си права, не мога да навлизам в подробности.

Тя напълни чашите и го поведе към всекидневната. Настаниха се на дивана. Сю облегна чашата на коляното си. От кухнята отново

долетя звукът на пиано — една жива мазурка от Шопен.

— Работата е там, че ако откритването на скелета не е съвпадение, цялата история ще се окаже съвсем друга, нали? — Очите ѝ проблясваха, докато се взираше в лицето му.

Правилникът изискваше да не казва и дума повече, особено за подробности от случая, които преднамерено не бяха съобщени на обществеността, но нещо неопределимо му прошепна този път да зареже правилата.

— Мисля, че си напълно права — кимна той. — Аз престанах да мисля, че това е съвпадение, още преди второто убийство.

Тя вдигна вежди.

— Така ли?

— Когато скелетът е бил разкопан, той е носел пръстен. Нямаше го, когато тази сутрин костите бяха намерени в контейнера.

— Не би трябвало да ми казваш това.

— Да, не би трябвало.

— Е, значи имаш някакъв мотив, нали?

— Възможно е. — Той отпи от виното.

— Имаше ли някакъв ритуален момент в убийствата?

— Не, защо? За какво мислиш?

Сю се вторачи в нищото за миг.

— Вестниците писаха, че първата жертва... Каалим?

— Керим.

— Да, Керим... е бил пребит до смърт. Вторият е отровен. Трябва да е пренасочване.

— В смисъл?

— Съжалявам. — Тя отново се вторачи в лицето му. — Пръстенът трябва да е ключът. Убиецът му приписва голяма важност. Няма очевидна ритуална страна в станалото, така че не става дума за култ или нещо религиозно. Това е лично пренасочване или ако повече ти харесва — личен ритуал. Убиецът има нужда от пръстена, за да извършва убийствата. Е, за второто убийство очевидно му е бил нужен.

Пендрагън изглеждаше объркан.

— Чувал съм за тази теория. Но това е много рядко, нали?

Тя сви устни и наклони глава.

— Допреди двацет години не беше разбрана както трябва, така че множество по-стари престъпления бяха обяснени с различни

мотиви. Проведох някои изследвания на криминалната психология за моя докторат. Спомням си един случай, който се вписва отлично в сценария на пренасочването.

Пендрагън направи гримаса.

— Един тип на име Хопър, Джеймс Хопър, убиец от началото на осемдесетте, от Девън. Съпругата му Джина имала любовник и нарочно направила така, че той да разбере. Смятала го за слаб и нерешителен мъж и започнала да го презира. Обличала се пред него, преди да отиде при любовника си, и го дразнела, като му показвала бельото, което само любовникът ѝ можел да оцени.

— Да, май си спомням тази история — обади се Пендрагън. — Той я удушил с чорапите ѝ, нали?

— Това е началото. След това убил три от най-близките ѝ приятелки, забъркани по някакъв начин в историята. Жената, която запознала Джина с любовника ѝ, и две други, които ѝ помагали да се крие, докато тя не решила, че съпругът ѝ трябва да научи и цялата история с дразненето започнала.

— И всеки път е използвал чорап?

— Да, Джеймс Хопър е приписал на найлоновите чорапи специално значение. За него те били свръхважни — средоточие на яростта му.

— Да, разбирам... — започна Пендрагън, но мобилният му телефон звънна. Той разпозна номера.

— Търнър? Да, да. Добре, ще бъда там след пет минути. — И затвори телефона.

— Дългът зове?

Пендрагън въздъхна тежко.

— Да, искрено съжалявам.

28.

Първо забеляза кръстовете. Трудно бе да ги пропусне, защото бяха навсякъде. Една редица от тях вървеше по тесния коридор в жилището на Кетъридж, а на малка странична маса имаше още три. Той мина покрай малка разхвърляна всекидневна, където сержант Маклиби утешаваше жена на средна възраст в розов халат. Друга редица кръстове стоеше на полицата над камината, а едно голямо разпятие висеше на стената отгоре.

Продължи по коридора и стигна до кухнята. Прожектор на стойка беше сложен близо до мивката. Той хвърляше силна бяла светлина върху всичко наоколо. Пендрагън видя един от криминолозите да минава между кухнята и тухлена стена, покрита с дървена решетка с жълти увивни рози. По перваза над мивката и сушилнята имаше още една редица кръстове. Пендрагън преброи седем, като най-големият беше поставен в средата — умалена версия на разпятието във всекидневната.

— Точно пристигнах, Пендрагън. Затова не мога да ти кажа нещо за часа на смъртта или каквото и да било — излая Джоунс, когато главният инспектор влезе в помещението. Патологът стоеше до тялото на Тони Кетъридж. Мъртвецът лежеше на пода, близо до малка маса за закуска. Гърбът му бе опрян на съдомиялна, която още изпълняваше работния си цикъл. Главата му беше извита на една страна, гърдите му бяха изцапани с кръв и бълвоч, а устата му беше широко отворена. Очите му приличаха на червени кръгове.

Пендрагън отмести поглед, когато Търнър влезе през задната врата.

— Сержант, ти ли пристигна пръв?

— Да, шефе. Точно излизах от управлението, когато дойде обаждането. Пристигнахме тук със сержант Маклиби преди около двамайсет минути.

— Предполагам, че госпожа Кетъридж е съобщила за убийството?

— Да, беше изпаднала в истерия, което не е много изненадващо.

— Някой пипал ли е тялото?

— Сигурен съм, че не. Госпожа Кетъридж едва успя да отвори вратата. Роз... сержант Маклиби сега е при нея в гостната.

— Да, видях ги.

— Когато пристигнахме, задната врата беше отворена. Няма следи от много борба. Масата е била избутана встрани и толкова. — След това добави шепнешком: — Каква е тази работа с кръстовете?

Пендрагън сви рамене.

— Нямам представа. Кой е отвън? — Тръгна към задната врата, а Търнър го последва. Един от криминолозите стоеше с гръб към тях и се обърна.

— Доктор Нюман — кимна Пендрагън.

— Господин главен инспектор.

— Първи впечатления? — Той огледа тесния двор. Пътека от павата минаваше покрай къщата към градината, която в мрака приличаше на тъмно петно. Тухлена стена с човешки бой отделяше къщата от съседния имот и се простираше по дължината на алеята, а след това се превръщаше в телена ограда между двете градини. Една котка се отърка в крачолите на Пендрагън и той се наведе да я погали.

— Ако животните можеха да говорят.

Колет Нюман се усмихна.

— По пътеката има малко следи от кал — каза тя. — Изглеждат съвсем пресни. Проследихме ги обратно до тази страна на градинската ограда. Изглежда, нашият убиец е дошъл от ей там и е влязъл през задната врата в кухнята.

Пендрагън забеляза друг криминолог в градината. Беше клекнал до оградата, стиснал четка за прах в дясната си ръка.

— Земята не е ли прекалено вкоравена, за да се пренесе кал дотук? — попита Търнър. Пендрагън и Нюман се обърнаха едновременно към него.

— Първо и аз си помислих това — каза д-р Нюман. — Но изглежда, че някой е полял цветята по-рано тази вечер, като, разбира се, е пренебрегнал забраната да не се полива с питейна вода.

— Май ще трябва да ги обвиним — мрачно подхвърли Пендрагън.

— Така или иначе взехме проби и двама от хората ми проверяват кухнята и останалата част от къщата. Щом узнаем нещо...

— Благодаря — кимна той и се върна в кухнята. — Тони Кетъридж вероятно е познавал убиеца и го е пуснал вътре или убиецът е наблюдавал къщата и е разбрал как може да влезе.

— Или е импровизирал.

Отидоха при трупа на Кетъридж и Пендрагън клекна до д-р Джоунс, който оглеждаше трупа.

— Нямах ли усещане за дежа вю? — попита Джоунс.

— Ако се съди по вида му — пълно копие.

— Точно така. Още не мога да кажа къде е дупката от убождането. Може ли вече да откараме бедното копеле в моргата?

Пендрагън кимна и стана.

— Имаш ли нещо против да прескоча до лабораторията, когато свърша тук?

— Нищо, стига да не започнеш да драйфаш — отговори самодоволно Джоунс.

Пендрагън се върна в преддверието и спря за миг, за да погледне кръстовете на масата и този на стената. Всички бяха различни по форма и размери, някои стари, други изглеждаха сравнително нови. Повечето бяха неукрасени, но на някои се виждаше тялото Христово. Когато влезе в гостната, направи знак на Маклиби, че иска да говори с вдовицата.

Пам Кетъридж беше едра жена, висока и широкоплещеста, с пълни ръце, които изпълваха ръкавите на пеньоара. Лицето ѝ беше широко, с кървясали от плач очи. По бузите ѝ имаше черни вадички от грима.

— Аз съм главен инспектор Пендрагън. Съжалявам за загубата ви.

Тя изсумтя и отвърна, без да го погледне:

— Говорите така, сякаш сте гледали прекалено много скапани американски филми. — Имаше лек северняшки акцент. — Извинете — добави тя бързо и го огледа внимателно. После попи с кърпичка дясното си око. Пендрагън не каза нищо, надяваше се, че тя ще продължи да говори, но жената извърна очи и също млъкна.

— Вие ли намерихте трупа на мъжа си?

Тя кимна и се вторачи в пространството.

— И не, не съм пипала нищо, главен инспектор Пендрагън. Бях толкова шокирана, че помислих, че ще получа сърдечен удар. След това... изглежда съм действала инстинктивно. Не помня как съм отишла в преддверието и съм се обадила в полицията. Следващото, което си спомням, са двамата полицаи на прага. Не съм влизала отново... там.

— Тук ли бяхте цялата вечер?

Тя го погледна с подути очи и поклати глава.

— Точно това е най-лошото — отговори тя. — Ако не бях... си легнала.

— И нищо не сте чули?

Тя пъкна ръка в джоба и извади един айпод.

— Проклетият Том Джоунс. — И избухна в сълзи. Пендрагън я остави да си поплаче и огледа втренчено помещението, докато жената си духаше носа и се опитваше да се съвземе. Домът му напомняше за онзи вид украса, по която си падаха родителите му — никаква изтънченост, прекалено много шарении.

— Ако бях обърнала повече внимание на Тони — въздъхна Пам Кетъридж. — Бяхме решили да си легнем рано. Той беше изтощен... — Тогава сякаш се вкамени. — Нали не мислите, че има нещо общо с другите... — Не можа да произнесе думата „убийства“.

— Прекалено рано е да се каже.

— Вината е моя — каза тя неочаквано с треперещ глас. — Проблемите, които имаше в работата... онзи нещастен човек, работникът, когото убиха. Мъжът ми се чувстваше ужасно заради това. Трябваше да поговоря с него, да го изслушам.

— Каза ли ви нещо за случилото се преди убийството на Амал Керим?

Тя престана да подсмърча и отново се втренчи в нищото.

— Имате предвид скелета? Тази вечер съобщиха в новините за него, точно преди...

— Да — отговори Пендрагън, — всяка информация би била много полезна. — Беше невъзможно да разбере със сигурност колко не казва в това състояние и какво смята, че полицията вече знае. Дали Кетъридж бе споделил с нея, че са го разпитвали в управлението?

Смяташе, че е малко вероятно, защото това щеше да предизвика неудобни въпроси какво е правил в събота през нощта.

— Не. Не че аз... — Тя отново се разплака. Свали ръце от лицето си, вторачи се в нищото и остави сълзите да капят свободно от брадичката ѝ.

— О, Господи, освободи ме от тази болка — изплака жената и, за учудване на Пендрагън, се отпусна на колене на пода и започна да се люлее напред-назад. — О, благословен си ти, Господи. Смили се над нашите окаяни души. Ние съгрешавахме! Ние съгрешавахме! — И тя се хвърли на килима с протегнати към кръстовете на лавицата ръце. Христос, изстрадащ своите собствени мъки, я гледаше смръщено.

Сержант Търнър влезе в стаята точно когато Пам Кетъридж се хвърли по корем на килима. Той дотича и двамата с Пендрагън ѝ помогнаха да стане и да се върне на дивана. Тя не се съпротивляваше, но продължи да повтаря едно и също: „Не трябваше да го прави. Не трябваше да го прави“.

На Пам Кетъридж ѝ трябваша пет минути, за да се успокои достатъчно, да съсредоточи погледа си върху лицето на Пендрагън и да разбере, че той ѝ задава въпрос.

— Госпожо Кетъридж, кого имате предвид? Кой какво не е трябвало да направи?

Тя мълчаливо се вторачи в него, след това сякаш успя да събере сили.

— Скелета. Тони скри скелета. — Тя стрелна поглед към сержант Търнър, който беше седнал в края на креслото срещу нея и си водеше бележки.

Изричането на тези няколко думи, изглежда, я успокои. Сякаш беше признала греховете си пред свещеника.

— Не знаеше какво да го прави. Изостават със седмица от графика, нали разбирате? И той си помисли... да, помисли си, че може да потули работата.

— Той ли ви каза това? — попита Търнър.

Тя се обърна към сержанта, след това отново към Пендрагън.

— Да. В неделя. Знаех, че нещо не е наред с него. Беше много мълчалив, почти не разговаря с мен цялата вечер. Накрая го принудих

да ми каже.

— Така. И какво точно каза? Госпожо Кетъридж, опитайте да си спомните точните му думи.

Тя се смръщи и прекара пръсти по челото си.

— Каза, че е попаднал на скелет... цял скелет. Петък, в късния следобед. Не знаел какво да прави. Неколцина от момчетата му се уплашили. Когато им казал просто да го заровят отново, те се опънали. Затова прекратил работата и им казал, че това може да почака до понеделник.

— А кога е махнал скелета?

— Каза, че се върнал няколко часа по-късно, около девет и трийсет, веднага след като се стъмнило.

— Какво е направил със скелета?

— Не ми каза.

— Разбирам.

— Бях много разстроена и той го знаеше. Казах му, че е постъпил лошо, че е извършил ужасен грях.

— А тази вечер? След репортажа, че скелетът е намерен?

Тя изкриви уста, сякаш искаше да попречи на думите да излязат.

— Скарахме се. Много здраво. Той ме беше излъгал, нали разбирате? В началото си помислих, че е извършил нещо ужасно, като е скрил скелета, след което научавам, че изобщо не го е направил.

— Тази вечер каза ли ви какво е направил с него?

— Скрил го под контейнера на строежа, след това го преместил в багажника на колата си.

— После решил да го накара да се появи отново?

— Да.

— Каза ли защо?

— Не — поклати глава Пам Кетъридж. — Млъкна и това беше. Последните думи, които си разменихме, бяха гневни.

29.

— А, Пендрагън, точно навреме — каза Джоунс, когато главният инспектор влезе в моргата. Пусна електрическия трион за аутопсии и добави: — Удивителен инструмент. Тежи само половин килограм, но дискът се върти с 200 оборота в секунда. Може да среже всяка кост като едното нищо... Фантастично.

Пендрагън знаеше, че Джоунс се опитва да го спласи, така че не му обърна внимание и спокойно отиде до тялото, което лежеше на масата от неръждаема стомана. И може би за десети път тази вечер си зададе въпроса защо трябва да се подлага на това. Както знаеше, отговорът беше двояк. Макар да имаше доверие в познанията на д-р Джоунс, искаше да е сигурен, че нищо не е изпуснато. А втората причина беше лична. Забележката на патолога за неговата гнусливост го беше засегнала. Беше вярно, че трудно се справяше с гледката на разрязани мъртви тела. Беше време да се изправи срещу тази фобия. Това бе част от работата му и никога нямаше да изчезне, поне докато хората продължаваха да се избиват.

Сякаш отгатнал мислите му, Джоунс остави електрическия трион.

— Е, инспекторе, за какво всъщност си тук?

Пендрагън вдигна рамене.

— Или тук, или трябваше да пиша доклад.

Патологът задържа погледа му.

— Нали нямаш намерение да ме проверяваш?

— Не — поклати глава Пендрагън.

— Тогава вероятно искаш да ме използваш като терапевт, но за това взимам допълнителна такса.

Пендрагън изсумтя и поклати глава.

— Поискай си таксата от столичната дирекция. Те много си падат по образователни курсове.

— Предполагам, че трябва да се чувствам поласкан — отговори Джоунс. — Ето, сложи ги. — И той му подаде престилка и маска.

Тони Кетъридж със сигурност не беше красив труп. Под силното осветление в лабораторията кожата му беше синьо-бяла, а изобилните лъскави черни косми по тялото му само подчертаваха тази бледност. Тя придава на израза „смъртно блед“ съвсем ново значение, помисли си Пендрагън. Към всичко това трябваше да бъдат добавени и червените очи.

— Не е особено хубав представител на хомо сапиенс — подхвърли Джоунс, докато вадеше цифровия диктофон от джоба на престилката си. След като го включи, тонът му стана официален: — Пол: мъжки. Антъни Фредерик Кетъридж. Възраст: 54 години. Тегло: 115 кг. Височина: 165 сантиметра. Час на смъртта: приблизително 20:00 ч. в сряда, 8 юни. Външен оглед: поясната област е болезнено затлъстяла. Малка скорошна драскотина на шията и скорошно повърхностно натъртване в областта на гръдния кош. Няма сериозни наранявания. Няма счупвания или ожулвания. И двете роговици са кървави, вероятно поради спукване на кръвоносните съдове в ретината. — Той се наведе над трупа, леко го обърна на дясната му страна и вдигна лявата ръка. — Има малка дупка от убождане на лявата подмишница и околен хематом. Прилича на скорошна рана.

Джоунс остави диктофона на масичката отстрани и покани Пендрагън:

— Хвърли му един поглед.

Главният инспектор заобиколи и взе лупата от патолога. Вгледа се внимателно в малката червена дупчица в меката плът на подмишницата на Кетъридж.

— Точно като при Тим Мидълтън — обади се Джоунс зад гърба му. Взе един скалпел и Пендрагън се върна от другата страна на масата, когато патологът се наведе над трупа.

— Хайде да погледнем отвътре.

Джоунс заби скалпела в плътта на мъртвия. Трябваше да среже дебел слой тлъстини, но инструментът беше изключително остър и срязваше с лекота меката тъкан, тлъстините и кръвоносните съдове. Тъканта се отваряше с жвакане, след като острието минеше през нея. Кръв се стичаше по страните на трупа и се оттичаше в каналите от двете страни на масата. Беше гъста и съсирена и се движеше

единствено под въздействието на земното притегляне. Джоунс прекара острието по гърдите на Кетъридж като спря точно пред гърдната кост. След това повтори разреза от другата страна. За да завърши процедурата, заби дълбоко скалпела и направи вертикален срез до пъпа.

С опитни пръсти той раздели плътта, прегъвайки назад кожата и тъканта, за да оголи ребрата. След това взе триона и срязва костите с диска, правещ 200 оборота в секунда. После зарови ръце дълбоко в гърдния кош и отвори ребрата. Постави гърдна клампа и започна да върти голямото колело от едната страна на уреда. Тялото на Кетъридж бавно започна да се отваря и се видяха сиво-червените вътрешни органи.

След по-малко от минута Джоунс извади черния дроб на Кетъридж и го пусна в металния съд на помощната маса. Той беше черен и разложен и много приличаше на черния дроб на Мидълтън.

— Както очаквах — каза Джоунс и го побутна със скалпела. — Силна некроза. — Той се обърна отново към трупа и надникна в коремната кухина с тясна тръба от неръждаема стомана. — Панкреасът е почти унищожен. Далакът също. Разбира се, ще направя всички тестове, но е очевидно какво го е убило. Пендрагън, изглежда си имаш сериен убиец.

30.

Степни, четвъртък, 9 юни, 7:10 сутринта

Джак Пендрагън се бръснеше, когато чу мобилния телефон да звъни — имаше съобщение. Прекара за последно самобръсначката по шията си, изми и подсуши лицето си, след това отиде до кухненския плот, където беше сложил телефона си да се зарежда. Съобщението беше от Колет Нюман: „Намер. нещо, което може да те заинт. Намини в лаб. Напр. към 10?“. Той изстена при вида на осакатения език. Никога нямаше да се научи да изпраца съкратени съобщения и се зачуди, че д-р Нюман е прибегнала до това. После осъзна, че всъщност не знае как да изпрати отговор, затова просто набра номера ѝ.

Полицейското управление на Брик Лейн бръмчеше като кошер от работа. На Уайт Чапъл Лейн беше станала голяма катастрофа и имаше най-малко една жертва. Сякаш половината от полицаите в управлението бързаха да идат на местопроизшествието. Пендрагън намери Търнър в основния оперативен център пред един компютър.

— Най-накрая ми остана време да потърся нещо за пръстена, шефе. Проблемът обаче е, че не мога да добия добра представа за него от снимките. Успях да намеря симкартата на Тим Мидълтън, но дори след като извадих снимките направо от нея, не мога да видя кой знае колко.

Пендрагън се наведе над рамото му и се вгледа в изображението на екрана.

— Да, разбирам проблема.

— И то след като го прекарах през програмата за изчистване на изображението, най-добрата, която имаме. Всичко, което мога да кажа, е, че горната част е зелена!

— Добре, засега няма да се занимаваме с този въпрос. Искам да отидеш в строителната фирма „Бриджпорт Кънстръкшън“ и да уредиш срещи с преките началници на Том Кетъридж.

Пендрагън пристигна по-рано на Ламбит Роуд, където се намираше криминологичната лаборатория на столичната полиция. Сградата беше впечатляваща, а лабораторията беше известна като най-голямата и най-добрата в света. Сякаш беше вчера, помисли си Пендрагън, когато четеше в „Момчешка книга за модерната наука“ как цялата наука криминология се появява по щастлива случайност. Тя е измислена от един обикновен униформен полицаи на име Сирил Кътбърт, който през 30-те години в свободното си време работил с микроскоп втора употреба, закупен за 3 лири. Началникът на столичната полиция по това време, лорд Тренчард, научил за това и посетил Кътбърт в импровизираната му лаборатория, която създал в килера на управлението. Тренчард бил толкова впечатлен от видяното, че се съгласил да бъде създадена истинска лаборатория в полицейския колеж в Хендън с бюджет 500 лири годишно. Останалото, както казват, е история.

Утринта ставаше все по-топла и според първата страница на един от таблоидите, който Пендрагън беше видял на будката за вестници, днес щеше да е най-горещият летен ден досега: „истинска жега“, пишеше там, и май щяха да се окажат прави.

След като сложи полицейското разрешително за паркиране на арматурното табло, той закрачи към реката. Пикът на движението беше преминал. Служителите вече седяха зад писалищата си, а децата бях в училищата и копнееха за междучасието, за да излязат от задушните класни стаи. Качи се на моста „Ламбит“ и пред него се появиха отблъскващите ъгловати линии на Милбанк. След като се облегна на червено-сивите перила, той се вгледа надолу по течението на Темза и пред погледа му се откри Лондон, проблясващ на безумната горещина. Отляво бяха сградите на Парламента, чиято варовикова облицовка се беше обезцветила от вековете автомобилни пушеци. Точно пред него се беше протегнал Уестминстърският мост с Каунти Хол — бившата сграда на Градския съвет — в южния му край. Над всичко се издигаше „Лондон Ай“ — огромното виенско колело, което приличаше на чуждоземен летателен апарат, кацнал на южния бряг на Темза.

Изведнъж го прободеше чувство, което не можеше да определи. Беше смесица от няколко неща: носталгия, съжаление, усещане за

принадлежност и да, загуба. Знаеше, че постъпи правилно, като се върна в Лондон, но щеше да му трябва време, за да се приспособи. Въпреки че това беше градът, в който бе израснал, Лондон беше чужда страна в много отношения, твърде различна от мястото, което си мислеше, че познава.

Гледката на Темза отвори сандъка със скъпи спомени. Беше гледал към реката от Докландс като дете със своя баща — сякаш в някакъв друг живот. Спомняше си как баща му каза, че реката е артерията на града. Как в старо време, както той се изрази, това бил най-бързият начин да прекосиш града и как през XIV век водата често замръзвала и хората вдигали пазарски сергии на леда.

След това беше времето, когато с Джийн идваха в Лондон и стояха на брега, наслаждавайки се на гледката. По-близки бяха времената, когато водеха децата тук. Обикновено завършваха деня на бреговете на Темза и се възхищаваха на гледката от моста „Ватерло“, на Ситито, на „Сейнт Пол“ — сградата, която някога се е издигала над всички, а сега приличаше на умислена квачка, заобиколена от своите постмодерни пиленца.

Когато се върна при лабораторията, показа картата си на рецепцията и взе асансьора до втория етаж. От охраната се бяха обадили и д-р Нюман се появи в преддверието, за да го посрещне. Носеше безупречно бяла престилка.

— Господин главен инспектор, благодаря, че дойдохте.

— Няма за какво. Съобщението подсказваше добра новина, затова аз трябва да благодаря.

Тя го поведе през летящите врати в дъното към огромно помещение. Високите прозорци гледаха към улицата. Таванът беше висок и покрит с дълги флуоресцентни тръби. Вътре беше пълно с редици метални работни маси, покрити със стъкленици и уреди. В дъното един дълъг плот се простираше под прозорците. На него бяха подредени десетина монитора. Пред тях седяха служители на лабораторията.

Пендрагън последва д-р Нюман през плъзгаща се стъклена врата в по-малко помещение. То приличаше на скъпа модерна кухня. По протежение на стената вървеше плот от неръждаема стомана, в средата имаше правоъгълна работна маса, а до стената вляво стояха две

компютърни маси със съответните машини, купчини хартия и подвижни лампи.

— Още се опитваме да намерим хубава ДНК — проба — каза д-р Нюман, докато прекосяваше безукорно чистия, покрит с плочки под. — Засега още нищо, няма и необичайни отпечатъци. — Тя се отпусна на металния стол пред единия компютър и покани Пендрагън да седне на стола до нея. На лавицата имаше чинийка с три буци изсъхнала кал. До нея лежеше черно-бяла снимка. Нюман я подаде на Пендрагън, който се извъртя леко на стола си, за да я разгледа.

— Това е увеличено изображение на отпечатъка от стъпка, който намерихме на пътеката под кухненския прозорец на Тони Кетъридж — обясни д-р Нюман. — Той е само частичен, може би 75 процента от целия отпечатък, но е достатъчен, за да ни даде ясна представа за обувките, които е носил убиецът.

Пендрагън се вгледа внимателно в снимката.

— Има много странен вид.

— Така е. Ако беше оставена от цяла обувка, щеше да има много по-широк профил и в калта щяха да останат следи от грайфера на подметката. В тази проба няма никакви шарки. Един бос крак щеше да е също толкова издайнически, но и това не е.

— Каква обувка оставя подобна следа? — попита Пендрагън, като вдигна поглед от снимката и го впери в пробите от калта.

— Бих казала, много деликатна обувка.

Пендрагън замълча и отново се вторачи в снимката.

— Значи смяташ, че става дума за пантофи или нещо подобно?

— Да.

— Не може ли следата да е от Пам Кетъридж?

— Твърде голяма е.

— Ами Тони Кетъридж? Докато е поливал градината.

— И на мен ми хрумна, но проверих. Той има изненадващо малки крака за човек с неговите размери — четирийсети номер, а тези отпечатъци са номер четирийсет и четири.

— Чакай да си изясня нещата — каза Пендрагън. — Твърдиш, че който е убил Тони Кетъридж, е носил пантофи номер четирийсет и четири?

Д-р Нюман облегна лакти на плота, отпусна брадичка на преплетените си пръсти и се загледа в безукорната метална

повърхност. След това, накланяйки глава на една страна, каза:

— Не мисли, че не съм обмислила всички възможности. Дори си представих как някой от съседите е прескочил оградата, за да извърши убийството. Може би става дума за любовен триъгълник с прекрасната Пам.

Пендрагън не можа да се сдържи и се засмя.

— Обаче нещата стават още по-необичайни, защото профилът на отпечатъка не е от обикновен пантоф, каквито носиш вкъщи, за да си починат краката ти. Има формата на луксозна пантофка.

— Луксозна пантофка?

— Да, официална пантофка, нещо много изящно. Вероятно за театър и приеми.

Пендрагън я изгледа смаяно.

— Като използвах микроскоп с висока резолюция, открих това. — Тя отведе Пендрагън до една работна маса, върху която стоеше много голям микроскоп с огромни, прилични на бинокъл окуляри. — Хвърли един поглед — покани го тя и му показва как да използва окулярите.

— Ако не бъркам — продължи д-р Нюман, — това е златна нишка. Много е скъпа и не можеш да я намериш при летните разпродажби в кошовите на „Теско“.

Когато се върна в управлението, екипът го очакваше. Джес Търнър беше закачил снимките от последното местопрестъпление заедно с увеличена снимка на усмихващия се Тони Кетъридж, направена това лято.

Пендрагън не се извини за закъснението, а направо се залови за работа.

— Добре — започна той и огледа помещението. Всички бяха тук: Тауърс и Грант, сержантите Тачър, Викърс и Роз Маклиби. Кацнала на крайчеца на едно бюро, началник Хюз изглеждаше безучастна. — Позволете ми да ви въведа набързо. Както знаете, Тони Кетъридж беше строителен техник на проекта на Фримли Уей. Готвел се да си легне рано, когато е убит в кухнята на жилището му. — Той почука по снимката. — Изглежда е имало съвсем малко борба. По гърба на жертвата има натъртвания, но под ноктите няма кожа или косми. На

гърлото му има малка драскотина. Най-интересната особеност обаче е раната от убождане на лявата му подмишница. Същата като онази, която намерихме на тялото на Тим Мидълтън. Според първоначалните резултати на д-р Джоунс, Тони Кетъридж е отровен със същата или много подобна смес от химикали, които убиха архитекта в „Ла Долче Вита“. Изглежда отровата е въведена по същия начин — вероятно с подкожна инжекция.

— Но как убиецът е успял да използва инжекция в ресторанта?
— попита сержант Маклиби.

— Честно казано, на този етап нямам ни най-малка представа — отговори Пендрагън.

— Това е смешно — обади се Тачър. — Никой не може да бъде убоден с игла и да не разбере.

— Да, сержант, съгласен съм. Това е друга от твоите главоблъсканици. Може би трябва да насочиш аналитичните си способности към нейното разгадаване.

Търнър хвърли самодоволен поглед на Викърс.

— Какво откриха съдебните медици? — обади се началник Хюз.
— Нещо полезно?

— Тази сутрин се отбих в лабораторията. Още опитват да намерят добра ДНК — проба, но изглежда убиецът е бил крайно внимателен. Естествено, няма отпечатъци.

— Ясно.

— Обаче са установили нещо много важно.

Двама от офицерите, които дотогава съзерцаваха краката си, вдигнаха едновременно глави. Пендрагън подаде една флашка на Търнър и го помоли да я включи в компютъра на интерактивната дъска, която беше закачена до дъската със снимките на Кетъридж. Търнър пъкна малкото устройство в слота, набра няколко команди на клавиатурата и седна на мястото си. На дъската се появи огромно изображение.

— Това е частичен отпечатък, който д-р Нюман е открила в мократа кал върху пътеката на Кетъридж близо до задната врата — каза Пендрагън. — Тъй като напоследък беше много сухо, наистина става дума за невероятна находка. Очевидно нашият нападател е влязъл в градината през оградата на съседа и без да знае, е стъпил на прясно полятата цветна леха.

— Но нали е забранено използването на питейна вода! — избъбри Джими Тачър.

Неколцина от колегите му се засмяха и Джими се изчерви.

— Глупакът на Степни — измърмори Джес Търнър и мушна сержанта в ребрата.

Тачър направи гримаса и каза тихо:

— Майната ти.

— Да — продължи Пендрагън, без да се обръща конкретно към някого, — с това извадихме късмет.

— Не е ли възможно онзи, който е поливал, да е оставил отпечатъка? — обади се Кен Тауърс.

— И аз зададох същия въпрос на доктор Нюман — отговори Пендрагън. — Но това е отпечатък от обувка 44 номер, а Кетъридж е носил 40. Нещо повече, отпечатъкът не е от ботуш или обикновена обувка, а от пантофка. Формата е издължена, но тясна, подобно на балетна обувка или сандал.

Викърс понечи да каже нещо, но Пендрагън вдигна ръка.

— Има още. Сержант, би ли показал следващото изображение?

Търнър се беше сетил да вземе дистанционното и сега само трябваше да натисне бутончето. На дъската се появи самотна златиста нишка.

— Д-р Нюман откри това в пробата от калта. Това е златна нишка.

Джил Хюз се беше вторачила напрегнато в снимката, опряла брадичка на юмрука си.

— Това е пробив — каза тя на присъстващите. — Тези неща са скъпи. Не може да има твърде много такива обувки. Трябва да проверим производителите, търговците...

— Вече е направено мадам — прекъсна я Търнър. — Главен инспектор Пендрагън ми звънна от колата, когато се връщаше от лабораторията. Аз проведох търсене в интернет. На отпечатъка съответства балетна пантофка. В Лондон има четири производителя и двайсет и шест магазина, като изключим тези, които правят балетни пантофки за начинаещи по пет лири чифта. След обедната почивка ще ги обиколя.

— Добра работа, сержант — кимна Хюз. — Пендрагън, някакви идеи за възможни заподозрени?

Той поклати глава.

— Не разполагаме с нищо конкретно. Нямаме свидетели, само този отпечатък.

— Добре, да се надяваме, че ще изскочи още нещо — отговори Хюз. — А съпругата? Всички познаваме статиката на убийствата, извършени от така наречените „любими хора“.

— Нямаме никакви доказателства. Изглежда бракът им не е бил от най-сполучливите, но това едва ли е мотив. А и Пам е... как да се изразя?

— Луда — прекъсна го Търнър.

Всички се засмяха, освен Пендрагън и Хюз.

— Имаш предвид историята с кръстовете? — попита Хюз. — Бях информирана за това.

— Тя е маниакално религиозна — кимна Пендрагън. — Но както вече казах, това не е...

— Но пък звучи доста уклончиво, не мислиш ли?

— Аз я разпитах в къщата. Не мисля, че е убила съпруга си, но е замесена косвено.

— Какво искаш да кажеш? — попита инспектор Грант.

— Тя знаеше за скелета. Според нея Тони Кетъридж е посетил строителната площадка в девет и половина или десет. Най-малко четири часа преди убийството на Керим. Очевидно е скрил скелета под контейнера, който им служи за барака, а след това го е прибрал в багажника на колата си, за да го изхвърли по-късно в контейнера за строителни отпадъци. Пам Кетъридж беше ужасена, че смъртта на мъжа ѝ може да е свързана с тази на Керим и Мидълтън. Не спря да повтаря, че е съгрешил. Изглежда си мисли, че убийството на Тони Кетъридж е нещо като Божие отмъщение.

— Нали ви казах — луда — отбеляза Търнър.

— Мисля, че трябва да бъде доведена за разпит — обяви Хюз.

Пендрагън вдигна рамене.

— По мое мнение това е загуба на време, но както искаш.

— Нещо ново за скелета? — смени темата началничката, защото искаше да ускори нещата.

— Той е в криминологията. Но там са прекалено заети със скорошните покойници.

— Но очевидно има връзка, нали?

— Да...

— А пръстенът? Още ли няма следа от него?

— Не.

— Ясно.

В помещението настъпи тишина.

— Добре — обади се Пендрагън след няколко неловки мига. — Роб, бих искал ти и сержант Маклиби да разговаряте с госпожа Кетъридж. Идете у тях. Няма защо да я влачим тук. — Стрелна поглед към Хюз, после се обърна към Викърс и Тачър. — Вие проведете още едно подробно претърсване на района около контейнера. Ако пръстенът е там, искам да го намерите. Кен, ти ще идеш в „Бриджпорт Кънстръкшън“. Трябва да има някаква връзка с тях. Всички жертви са свързани с фирмата, а двама са били нейни служители. Джес, ти ще продължиш с пантофките. Ще се съберем тук в шест. Искам отговори, разбрано? — Той се обърна към бялата дъска, за да огледа отново снимките, докато останалите излизаха.

— Джак, аз... — Хюз стоеше на половин метър зад него.

— Не ми харесва да се отнасят така с мен пред екипа ми.

— Съжалих на мига, когато го казах.

Той я изгледа студено.

— Извинението е прието. — Обърна се и отиде в кабинета си, без да погледне назад.

Пендрагън седеше зад бюрото си вторачен в нищото, когато Търнър почука на вратата и влезе.

— Лош момент? — попита той.

— Не, какво става?

— Шефе, нали каза, че Джоунс е открил четири химикала в отровата, която уби Тим Мидълтън, и че отровата, използвана при Кетъридж, е същата или много подобна.

— Да.

— И два от химикалите са арсеник и как беше... камринол?

— Кантаридин.

— Аха... защо им слагат толкова трудни имена? Арсеникът и кантаридинът са много лесни за набавяне. Но останалите два: абрикова киселина и... как беше четвъртият?

— Олеандър.

— Да. „Гугъл“ вероятно ще ни помогне да разберем къде можем да ги намерим.

— Търнър, схващам идеята ти, но те са толкова неизвестни, че не виждам как ще успеем да проследим откъде са дошли. Не е като със златните пантофки. Може някой да е внесъл тези химикали в страната преди десет години и ние няма да можем да го установим.

— Добре де, може да си прав, но другите два?

— Продължавай.

— Ти предположи, че кантаридинът се използва в някакво секс лекарство.

— Испанската муха.

— Е, защо да не потърсим в мрежата за доставчиците?

— Смятам, че ще намериш стотици и дори да стесниш бройката, това вероятно ще са фирми от по един човек, работещ в някой гараж в Стоукс. Но... — Пендрагън замълча за секунда, — всъщност може и да си напипал нещо — призна той.

— Какво, шефе?

— Другата съставка на отровата.

— Арсеникът?

— Да. Сигурен съм, че наскоро четох нещо за него. Той не е просто старомодна отрова.

Търнър заобиколи бюрото на Пендрагън и започна да чука по клавиатурата на компютъра.

— Има лесен начин да разберем.

Главният инспектор въздъхна.

— Разбира се, а аз седя и си мисля, че трябва да отскоча до библиотеката. Никога няма да свикна с тези неща — добави той и кимна към монитора.

— Разбира се, че ще свикнеш, деденце — засмя се Търнър. След няколко секунди „Гугъл“ му съобщи, че има около сто милиона връзки към думата „арсеник“. След това той написа „арсеник + употреба“. Това стесни кръга до малко под четирийсет милиона. Търнър захрехвърля страниците и още на петата попадна на страница, озаглавена „Арсеник, употреба в стъklarската промишленост“.

— Това е! — заяви Пендрагън. — Разбира се! Хайде да проверим дали в района има производители на стъкло.

Търнър набра подходящите думи за търсене и на екрана изскочи дълъг списък с производители на стъкло в Източен Лондон. По-голямата част от тях бяха исторически или на страници без връзка с търсенето, но десетото попадение беше „Мурано Глас, Великобритания“ — фирма, специализирана в производството на стъкло, която се намираше на Къмършъл Роуд.

— Добра работа, сержант — каза Пендрагън, докато вземаше сакото си от облегалката на стола. — Върни се към издирването на златните пантофки. Ще се видим по-късно.

31.

Джак слизаше по стъпалата на управлението, когато мобилният му телефон започна да звъни.

— Главен инспектор Пендрагън?

— Да.

— Обажда се професор Стоукс. Ако не сте забравили, онзи ден идвах при вас.

— О, да, сещам се.

— Инспекторе, може ли да се отбиете при мен? Успях да получа няколко добри снимки на пръстена, за който говорихме. Аз... така да се каже, започнах да съставям хипотеза за него. Може да ви заинтересува.

— Кога да се видим, господин професор?

— Ами... сега съм свободен. Имам лекция в два и половина, но...

— Прекрасно. Ще бъда при вас след десет минути.

Археологическият факултет на колежа „Куин Мери“ заемаше редица панелни сгради в края на студентското градче, затова не беше чудно, че само шепата студенти, които учеха археология, знаеха за неговото съществуване. Пендрагън се справи с картата на студентското градче на входа на колежа, но не успя да намери целта си. Мина през лабиринта от сгради и алеи едва след като потърси помощ на главната рецепция. Дори тогава се загуби два пъти и пристигна с петнайсет минути закъснение.

— Главен инспектор Пендрагън — каза професор Стоукс и му подаде ръка, когато млада жена с бяла престилка въведе инспектора в малкия претъпкан кабинет. Единствената светлина идваше от малък единичен прозорец, който беше наполовина закрит от купища книги. Писалището на Стоукс заемаше цялата стена, а претоварени стелажи с книги покриваха другите две.

— Съжалявам, тук няма много място. Последвайте ме. Лабораторията е по-гостоприемна.

Те минаха по коридор, чиито стени бяха покрити със снимки на изкопаеми вкаменелости и археологически находки, и влязоха в ярко осветено помещение — самата противоположност на професорското стайче.

— Зная, че сме до голяма степен пренебрегнати и трябва да се примиряваме с предвоенни временни сгради, за които останалите в „Куин Мери“ едва ли знаят — призна Стоукс. — Но тук разполагаме с най-модерна екипировка, която няма да намерите другаде, освен в Масачузетския технологичен институт или в Оксбридж^[1]. — Той го поведе към плот, върху който бяха подредени смайващ брой електронни уреди и монитори. Това напомни на инспектора за пулт за управление от „Стар Трек“.

— Както може би знаете, господин главен инспектор, когато не си завираме главите в дупки в земята, използваме подобно оборудване. Разбира се, клеветниците от Комитета за набиране на дарения твърдят, че главите ни през повечето време са заврени на съвсем друго място, но какво разбират те? — Той се усмихна на Пендрагън. — И така, когато не се правим на Индиана Джоунс, седим тук и изучаваме онова, което сме изкопали. — Той посочи към чудесиите по плота. — Това е многостранна система, включваща няколко независими аналитични процесора, които са свързани с много сложна компютърна система. Използваме я, когато изучаваме монети или парчета от глинени съдове. С нея можем да определим химическия състав на артефакта с помощта на спектроскопски анализатор и да изучим свръхфината структура на предмета със сканиращ електронен микроскоп. — Той посочи голяма кутия с два обвити в гума цилиндъра, които стърчаха от горната страна. Приличаше на оборудването, което Пендрагън беше видял в криминалогичната лаборатория. — Очевидно, когато се работи със снимка, тези неща няма да са много полезни. Обаче това... — и професорът потупа друга черна кутия, свързана с плосък монитор — се оказва много полезно.

— Какво е то? — попита Пендрагън.

— Това е система, която може да репикселизира повредени или неясни снимки. Но най-важното — може да превръща двуизмерни в триизмерни изображения.

— Професоре, не съм фен на технологиите, все не успявам да пусна дивиди плейъра, но този вид софтуер не се ли продава с повечето модерни преносими компютри?

— Става въпрос за степенуване. Може да си купите евтина програма за обработка на изображенията, но тази машина е хиляда пъти по-сложна и от най-скъпата домашна система. Ще ви покажа какво имам предвид.

Той седна зад плота и зачука по клавиатурата.

— Това — каза той, когато се облегна в стола, — е снимката на пръстена, която ми дадохте. Фотографиите, направени с мобилни телефони не са качествени, но тази е истински пример колко лоши може да са. Виждате златния обков и големия зелен камък отгоре и толкоз. — Сега ще изчистя изображението и ще използвам филтри — пръстите му полетяха по клавиатурата и снимката се промени. — Така е по-добре — обяви той. Сега пръстенът изпълваше екрана и част от замъглеността беше изчезнала, но все още не беше на фокус, бе преекспониран и пресечен от сянка през горната си част.

— Домашен програмен пакет няма да може да направи повече, но аз ще сложа снимката под сканиращ електронен микроскоп. Тогава пикселите един по един минават през програма, която разработихме сами и кръстихме „Озарение“. Тя изгражда наново снимката, след като е отстранила „шумовете“ и „смуценията“. Когато направим това, ето какво се получава.

На екрана изображението започна да се преобразява с бавно вертикално движение на слоевете, което започна отдолу и продължи нагоре. Накрая пръстенът се виждаше изумително ясно — всяко нацърбено място, драскотина и грапавина, в прекрасни цветове и забележителен контраст.

— Мили боже! — възкликна Пендрагън и се вгледа по-внимателно в екрана. — Това вече е друго.

— Още не сме свършили — хладнокръвно обяви Стоукс. Без дори да погледне снимката, той набра няколко нови команди. Изображението на плоския екран изчезна. На горната му част се появи хоризонтална черта и започна да се движи надолу, за разлика от преди. Зад нея започна да добива форма ново изображение.

— Много по-добре, нали? — гордо каза Стоукс и погледна Пендрагън. На екрана имаше триизмерно изображение на пръстена,

който изглеждаше така истински, че ти се искаше да бръкнеш и да го вземеш.

— Направо не знам какво да кажа — призна главният инспектор. — Чудесата на модерните технологии не спират да ме удивяват.

— Не се тревожете, господин полицай, и аз още намирам подобни неща за вълнуващи, а работя с тях всеки ден.

— И така, какво разбрахте за пръстена?

— Хайде да идем ето там — отговори професорът и се надигна. На масата в другия край на помещението лежеше лъскава разпечатка на изображението. На него бяха изписани няколко номера и букви. През пръстена с черен маркер бяха изтеглени няколко линии.

— Да започнем отначало — започна Стоукс, след като издърпа един стол и махна на Пендрагън да седне. — Пръстенът е направен от злато и смарагд. Камъкът е висококачествен, защото е почти прозрачен. Формата му е съвсем обикновена. Единствената украса е по обкова. Виждате ли златните скоби? Езичетата, които се извиват нагоре към камъка. Разбира се, щеше да е много по-лесно, ако разполагахме със самия пръстен, за да го изследваме, защото може да има печат от вътрешната страна на обкова. Но в случая трябва да се примирим с това, което имаме. Двата най-важни елемента са шлифоването на камъка и направата на обкова. Шлифоването ни подсказва много за възрастта на пръстена.

— Така ли?

— Начинът, по който се оформят скъпоценните камъни, се променя през вековете. Най-старите известни обработки са прости — с две или три фасети, заострени или плоски. В края на четиринайсети век е изобретено осмоъгълното шлифоване. То се отличава с плосък връх, площадка и осем фасети по страните на камъка. Точно по този начин е направен камъкът на пръстена. От средата на шестнайсети век ювелирите изнамират нови техники, които им позволяват да шлифоват скъпоценните камъни с до четирийсет и осем фасети. Това е забележително постижение, като се има предвид с какво оборудване са разполагали.

— Значи пръстенът е изработен между края на четиринайсети и средата на шестнайсети век?

— Да. Но с предупреждението, че може да е било и по-късно. Някой бижутер може да е направил старомоден пръстен. Обаче тук се

намесва моделът на пръстена.

— Защо?

— Защото това е класически пример за епископски пръстен.

— Какво значи това?

— Онова, което подсказва наименованието му. В началото това са пръстени, които се дават на епископите при назначението им. И днес се правят, но вече можеш да си ги купиш по интернет за петдесетина лири. В миналото обаче епископският пръстен е бил нещо скъпо и рядко. Вгледайте се по-внимателно. Виждате ли бледия знак на обкова близо до камъка?

Пендрагън се взря в отпечатъка.

— Едва се вижда.

— Ето, опитайте с това. — Стоукс му подаде голяма лупа. — Дори с програмата за изчистване на изображението знакът се вижда трудно.

Пендрагън местеше лупата насам-натам, докато не се окаже точно над мястото, което Стоукс му беше посочил.

— Бик? — попита той.

— Точно така.

— Бикът е символът на Борджиите. Има го и във фамилия им герб.

— Значи искате да кажете, че пръстенът е бил собственост на папа Александър VI Борджия? — попита Пендрагън.

— Е, това не е ясно и може да не съвпадне с датите. Пръстенът със сигурност е италиански. Това личи по обкова и златните скоби, които ви показах. А що се отнася до датата, вероятно е от късния четиринайсети и началото на петнайсети век. Александър VI е най-известният папа на Борджиите, баща на Чезаре и Лукреция — всички до един отвратителни. Но чичото на Александър, Алфонсо, е избран за папа едно поколение преди него, през 1455 г. А през 1429-а е назначен за епископ.

— Значи според вас пръстенът е даден на Алфонсо, когато са го назначили за епископ?

— Много е възможно. След това е предаван в семейство Борджия и така е попаднал в ръцете на папа Александър или на някое от неговите деца — Чезаре или Лукреция.

— Професоре, всичко това е много интересно, но не мисля, че ще ми помогне особено в разследването.

Професор Стоукс кимна.

— Да, напълно ви разбирам. Както казах, ще ми се да имах нещо по-материално за изучаване. — Той се облегна и потърка брадичката си. — Онази вечер видях по телевизията новината за скелета. Предполагам, че вашите криминолози го изследват?

— Точно така. Защо?

— Помислих си... Много уважавам лабораторията, тя вероятно е най-добрата в света, но сам видяхте какво можем да правим тук. Има ли вероятност да ги убедите да ми дадат назаем пръста, на който е бил пръстенът? Или поне средната фаланга?

Пендрагън повдигна вежди.

— Знам, че прозвуча глупаво — бързо каза Стоукс.

— Е, професоре, знаете ли какво? Аз твърдо вярвам в старата поговорка, че две глави мислят по-добре от една. Ще видя какво мога да направя.

[1] Малко насмешливо наименование на двата университетски колоса във Великобритания — Оксфорд и Кеймбридж — заради жестокото съперничество помежду им. — Б.пр. ↑

32.

Лондон, март 1589 г.

В онази дупка имаше място само за един човек и на мен не ми беше много приятно от близостта с Антъни, който не бе от най-чистите създания. От другата страна на ламперията чувахме гласове, писъци и викове и аз се опитах да не мисля за онова, което се случваше в параклиса. Познавах пълномощията на Последователите, мъже, наети от Уолсингъм да издирват размирници и замърсители на вярата. Те можеха да арестуват и задържат католици, но можеха да използват оръжията си само за самоотбрана. Макар че ме болеше от тази мисъл, Себастиан сам се бе нахвърлил върху тях. Можех само да се надявам, че друг от богомолците не е срещнал подобна съдба и че някои са успели да избягат.

Антъни беше разстроен.

— Моята господарка Ан — изплака той прочувствено, след това се обърна към мен. — Тия дяволи — изсъска той и слюнка започна да се стича по брадичката му.

— Антъни, разбирам страховете ти, но трябва да тръгваме.

— Къде?

— Забрави ли, че със Себастиан трябваше да се срещнем с братята Пърч? Знаеш ли нещо за моята задача?

— Себастиан? Не го обичам. Той е груб към моята господарка, но тя го победи. Ха-ха!

Докато Антъни говореше за моя мъртъв приятел, отново усетих болката от загубата. Бълвоч се надигна в устата ми и за пръв път осъзнах колко задушавашо горещо е в тази дупка.

— Знаеш ли някакъв начин за излизане оттук? — попитах аз, като принудих Антъни да ме погледне в очите. За миг неговите никак се избистриха.

— Знам — отговори той. — Да, знам. Ела.

Промъкна се покрай мен и телесната му миризма отново ме блъсна, предизвиквайки нов пристъп на гадене. Антъни се наведе до

малка пролука в задната стена на скривалището и тя поддаде. След като се промуши през нея, той изчезна в мрака. Аз направих крачка напред и се промъкнах след него.

Озовах се в тесен влажен тунел. Вонеше на студена земя и плесен. Почувствах нечие докосване по рамото ми и подскочих толкова, че си ударих главата в тавана.

— Оттук — чу се гласът на Антъни.

Единствената светлина в тунела идваше от тясна цепнатина, която се намираще право пред нас. Тръгнахме към нея. Нещо хрущеше под краката ни. Не исках да мисля за това и подканих Антъни да вървим. Светлината стана по-силна и скоро се озовахме в края на тунела, пред една стена. Тя беше мокра и хлъзгава, но между камъните имаше малки отвори, достатъчни да поемат вкочанените ни пръсти и носовете на обувките ни. На върха видях падаща врата, вдигната нагоре. Антъни отново поведе, изкачвайки се по стената с пъргавината на маймуна. Аз се изкатерих значително по-бавно и с много повече безпокойство. Когато наближих последните няколко цепнатини, Антъни беше стигнал целта. Наведе се в шахтата и ми подаде ръка, за да ми помогне да изляза.

Падащата врата се отваряше към малко помещение. Един-единствен прозорец високо на стената беше източникът на светлината, която бяхме видели в тунела. Стаята беше празна, като се изключи старият дървен нар в единия ъгъл. Паяжини висяха от тавана, а плесента по стените се издигаше на височината на кръста. Аз се прехвърлих в стаята и видях една затворена врата вдясно. Отидох до нея, залепих ухо на малката цепнатина, където вратата и касата се срещаха, и се заслушах напрегнато. Не можах да чуя нищо, опитах вратата и тя се отвори навън.

Намирахме се в тясна улица. Снежинки започнаха да падат по лицето ми и аз усетих хапещия вятър, който фучеше между сградите като в комин. На две крачки пред нас се издигаше тухлена стена. Погледнах наляво — там уличката изчезваше в мрака. Отдясно видях добре осветено кръстовище. Мина каруца, пълна с хора. Всички бяха весели и си подаваха някакво голямо плоско шише. Една блудница, с дълбоко изрязан корсаж и разпуснати дълги коси, изпищя от смях и падна назад в каруцата, безсрамно вирвайки крака.

Аз се обърнах към Антъни.

— А сега накъде? Можеш ли да ме заведеш при братята Пърч?

— Не ги обичам — отговори той, избягвайки погледа ми.

— Антъни, няма нужда да говориш с тях. Само ме заведи.

— Отче, те ще ти изядат главата.

Аз му се усмихнах мило и поставих ръка на рамото му.

— Антъни, не се страхувай за мен. Трябва да намеря братята. Моята мисия е крайно важна. Божията воля е да намеря братята Пърч и да потърся тяхната помощ. Разбираш ли?

Той кимна бавно.

— Да, отче Джон, разбирам — каза той. — Нашата мисия. — И изпъна гръб. — Аз ще отговоря на призива Господен. Да, ще го направя. Ще го направя. Братята ще са в театъра. Да, сигурно ще бъдат там.

— Театъра?

— „Орелът“. Театър „Орелът“. Всичко това е игра, нали разбираш. Моята господарка Ан ми каза. Хората се преструват, че са други люди. Пеят песни там и се обличат в други дрехи. Много е весело. — Той ме погледна, а очите му бяха бистри от внезапното възбуждане. След това, без да каже нищо повече, пое надолу по уличката.

Аз го спрях.

— Робата ти.

Той погледна голямата бяла одежда и послушно я свали през главата.

На не повече от трийсет метра от подземния параклис и ужасите, на които бяхме станали свидетели там, вече бяхме сред тълпата. Почувствах се в безопасност за първи път, откакто бяхме пристигнали в Лондон. Издърпах шала на лицето си и държах главата си наведена. Бяхме излезли на голям площад. Едната му страна беше заета от пазар, където по сергиите се продаваше смайващо разнообразие от стоки. Имаше сергии с риба и такива, на които се издигаха пирамиди от ябълки и лешници. Отстрани видях сергия, на която бяха подредени дървени играчки: пумпали и ярко боядисани войници. Един търговец хвалеше броениците си с дървени зърна, а на метър и нещо от него друг високо подканваше възможните клиенти да пипнат, за да усетят качеството на коприната, която беше изложил на една паянтова маса.

Минахме бързо покрай сергиите и се вмъкнахме в друг пасаж. Той беше покрит с девствен сняг, който проблясваше на лунната

светлина. Достраша ме и подканих Антъни да побърза, преди някой да изскочи и да ни пререже гърлата.

Скоро стигнахме друго оживено кръстовище.

Тук сякаш всички се движеха в една посока — към реката. Смесихме се с тълпата. По едно време завихме наляво и видях театъра точно пред нас. Той се издигаше над порутените жилищни сгради, които го заобикаляха, а точно зад него се виждаше сребрилата Темза.

Бях виждал театър „Орелът“ от северния бряг на реката, когато живеех в града, но макар тези позорища да бяха много популярни сред лондончаните от всички класи, никога не се изкуших да вляза. Разбира се, пуританите мразят всякакви форми на маскарад. Това беше част от тяхното сурово и ограничително разбиране за живота. Аз също не се чувствах много добре с тази нова лудост по театъра. Струваше ми се, че има по-печеливши пътища, които човек да следва. Вместо да се преструва на някой друг, може да му е от по-голяма полза да подобри онова, което е. Но макар че бях така скептично настроен към театъра, когато го видях от толкова близо, пулсът ми се ускори.

Приличаше на огромен барабан и се издигаше на шест етажа. Червен флаг се вееше на кулата зад района на сцената. Знаех, че това означава, че пиесата е „историческа“. После видях над входа голямо парче плат, на което бе нарисован персийски воин и беше изписано заглавието: „Тамерлан“^[1].

Пиесата вече беше започнала. Чувахме музика, гласове и дори топовен гръм. Около стените на театъра бяха наредени още сергии. Те продаваха храна и напитки, но оживлението преди началото на представлението беше минало и мнозина от продавачите си почиваха преди блъсканицата след края му. Зад сергиите се виждаха канавки, изкопани в твърдата земя. Един клиент си вдигаше панталоните, а прислужникът хвърли пръст върху изпражнението, облегна се на лопатата, избърса се с ръкава на мръсната си туника и въздъхна.

С Антъни се гмурнахме сред закъснелите зрители пред театъра, промъкнахме се вътре и платих входа от едно пени за всеки от нас. Предполагаше се, че ще поемем към задната част на партера, защото моите пенита ни осигуряваха места сред простолюдието, но ние не бяхме тук, за да се забавляваме. Тръгнахме по един извиващ се коридор, който се простираше по обиколката на сградата. Стигнахме

до извита стълба, която се изкачваше до последния етаж на галерията и имаше площадки, които водеха към всеки от етажите преди това.

Не бях сигурен по кой път да поема, но знаех, че трябва да намерим някого, който работеше тук или поне познаваше собственика. След като стигнахме на втория етаж, поведох Антъни покрай задната стена на галерията. Тук беше претъпкано с по-заможни граждани, които си бяха донесли провизии, пиеха вино и се шегуваха, като рядко обръщаха внимание на представлението. Оттук можехме да виждаме сцената. Тя беше осветена от половин дузина факли, като за фон служеха пищни червени и златисти завеси. На сцената се беше струпала малка група артисти, облечени в дрехи от фини тъкани. Между тях стоеше персийски пълководец с изваден извит меч. Той имаше зло лице, заострена брада и почернени очи. Приличаше на въплътения дявол. Аз дръпнах Антъни назад и тръгнахме надолу по тясната пътека зад зрителските места.

След няколко минути се озовахме зад самата сцена. През една цепнатина в декорите се виждаше публиката. Мнозина в дъното на партера бяха погълнати от драмата, която се разиграваше пред тях. Аз се обърнах и забелязах врата вдясно от нас. Бутнах я и пристъпих в малко помещение без прозорци. До една маса с гръб към нас седеше мъж. Успях да зърна блясъка на монети и дървени кутии като онези, които се използваша за събиране на входната такса. Мъжът се обърна рязко и посегна към камата си. Аз вдигнах ръце, а Антъни се сви зад мен.

Мъжът ни гледаше гневно.

— Какво искате? — Той се изправи, а ръката му остана близо до оръжието.

— Съжалявам, че ви обезпокоих — започнах. — Аз... ние... търсим Едмънд и Едуард Пърч. Казаха ми, че тази вечер ще са тук.

Мъжът присви очи.

— Не познавам тези хора.

Знаех, че лъже, но се намирах на хлъзгава почва. Не исках този приятел да вдигне тревога.

Поклоних се и казах:

— Тогава се извинявам, че ви обезпокоих. — Прегърнах Антъни през раменете и го обърнах към вратата.

— Защо търсите братята Пърч? — попита мъжът.

Аз се обърнах и за пръв път разгледах внимателно мъжа. Той беше висок, слаб, темето му беше почти плешиво, но костеливото му лице беше обградено от дълга черна коса.

— Става дума за частен делови въпрос — казах аз след малко.

— Късметлия — отвърна мъжът и впери подозрителен поглед в мен. След малко изражението му омекна. — Братята си свършиха работата тук за тази вечер. Тръгнаха си преди малко със своите... печалби. — Готвеше се да каже още нещо, когато друг мъж се появи на прага. Той ме изгледа от горе до долу, а Антъни бързо пое по коридора.

— О, Уил — каза мъжът, който броеше приходите от представлението. — Тези господа търсят братята.

Новодошлият се вторачи в мен с вдигната вежда. Беше на двайсетина години и имаше вид на актьор — беше с костюма на моряк и носеше купчина листа. Тръшна се на стола до масата и грабна каната с вино, която стоеше до кутиите с парите. Отпи малко, избърса устата си и се оригна.

— Всички ще бъдат в Мечата градина — каза той. Бях изненадан от гласа му. Беше богат и звънлив, провинциален акцент. Предположих, че е от скоро в столицата, вероятно бе дошъл от някой град на север от Лондон. — Техен приятел ли си?

— Искам да обсъдя един делови въпрос с тях.

— Късмет — отговори той и двамата размениха мрачни усмивки.

— Казахте, че ще бъдат в Мечата градина. Аз не съм оттук. Къде се намира тя?

— Ако плюна от покрива, ще я улуча — отговори младият мъж и кимна към сцената. — Просто следвай вонята. Обаче побързай — добави той. — Нашата любима публика се устремява като стадо натам веднага щом представлението свърши... а понякога и преди това. Бог да ги накаже.

С Антъни стигнахме до приземния етаж, без да срещнем жива душа, и се измъкнахме през главния вход в нощта. Снегът вече валеше обилно, на снежинки, едри колкото нокът на палец. Вдигнах глава и ги оставих да падат по лицето ми. Сякаш ме докосваха малки перца, които се разтопяваха при допира с кожата ми.

Младият актьор се оказа прав за миризмата. Когато заобиколихме театъра, се озовахме от подветрената страна на арената и острата животинска воня ни блъсна в лицата.

— Мразя това място — каза Антъни и забави крачка. — Там нараняват животни. Не искам да влизам.

— Антъни, трябва да намеря братята, а не мога да те оставя сам. Последователите сигурно още ни търсят.

— Но те причиняват болка на животните.

— Знам, но дългът преди всичко...

Зад нас настана суматоха. Една жена изпищя и аз се обърнах навреме, за да видя как двама мъже се борят с трети, който носеше безформена кафява туника и черни панталони.

— Бързо! — изсъсках на Антъни и го задърпах към извисяващите се стени на Мечата градина.

Хвърлих още няколко пенита в една дървена кутия, влязохме и се смесихме с тълпата. Елипсовидна арена заемаше по-голямата част от мястото между стените. Около нея беше издигнат паянтов амфитеатър с три реда. Той беше претъпкан с хора, които викаха и пищяха, напълно омаяни от онова, което се случваше. За миг бях пленен от лицето на един зрител. Увисналите му бузи бяха зачервени, очите — разтворени широко, а зениците — огромни. Устните му бяха изтеглени назад, сякаш ръмжеше, а от ъгълчето на зиналата му уста се стичаше слюнка. Оставена без внимание, лигата се полюшваше на дълга бледа нишка, докато той мърдаше главата си и крещеше. Пестниците му бяха стиснати и той забиваше във въздуха несъзнателни удари. Спрях се, загледан в него, и след това се обърнах да видя какво става на арената.

Бикът беше на коленете си и ревеше от болка, докато един мастиф гризеше врата му. Червените зъби на кучето проблеснаха, а кръвта плискаше в очите му. Още две кучета се зъбеха на бика. Едното ухапа крака му, а другото го заръфа за хълбока. Антъни започна да хленчи и скри лице в рамото ми. Обърнах се и го поведох далеч от тази ужасна гледка. Никой не ни обърна внимание, бяха изцяло съсредоточени в зловещото забавление.

Когато стигнахме до района на сергиите, от тълпата се понесе рев. Не спряхме да разберем каква нова гадост е извършена, а закрачихме бързо по елипсовидната галерия, открита за падащия сняг. Завивайки накрая, едва не се блъснах в един огромен мъж, седнал на стол пред голяма врата. Той скочи с изненадваща пъргавина и ни препречи пътя. Главата му не беше много по-малка от тази на бика на арената, но големите му воднисти очи гледаха почти любезно. На пръв

поглед огромното му лице имаше детинско излъчване, но това впечатление се нарушаваше от белег, дълъг най-малко 15 сантиметра, който се спускаше като лъкатушеща червена черта от слепоочието по бузата.

Обърнах се и точно се готвех да отстъпя, когато Антъни направи крачка напред и каза тихо:

— Бенджамин.

Мъжът откъсна втренчения си поглед от мен, погледна Антъни и разцъфна в беззъба усмивка. Отпусна тежката си ръка върху костеливото му рамо и издаде ниско гъргорене. Едва тогава обърнах внимание колко отпусната е устата му, и осъзнах, че езикът на този гигант е отрязан.

— Той не може да говори — бързо обясни Антъни.

— Дяволите отрязаха езика му, защото критикуваше новата църква.

— Кой е той?

— Бенджамин охранява братята — обясни Антъни. — Той е мой приятел.

— А защо не ми каза по-рано — озъбих му се аз. Звярът, който още се усмихваше на Антъни, обърна яростни очи към мен. Свали ръката си от рамото на момчето и пръстите му се свиха в юмрук.

— Не — каза меко Антъни и бутна надолу ръката му, — той е приятел.

— Можеш ли да ни заведеш при братята? — попитах, без да изпускам от очи огромния пестник.

Бенджамин ме огледа подозрително, след това издаде нисък гърлен звук.

— Трябва да говоря с тях. Става дума за нещо много спешно.

Бенджамин се втренчи в мен с големите си като на дете очи, след това вдигна рамене, обърна се и отвори вратата към някакво тъмно помещение. Бутна ме да вляза първи. Аз пристъпих вътре и една силна ръка ме стисна за врата. Почувствах студена стомана на гърлото си и се опитах да говоря, но моят нападател ме стискаше като менгеме. Вдигнах ръце, но това предизвика само засилване на хватката. Бях повдигнат във въздуха и запратен през помещението. Антъни се стовари до мен и започна да хленчи.

Надигнах се и му помогнах да стане. Намирахме се в малко помещение, чиито стени бяха драпирани с ярко оцветена коприна. От тавана висеше голям полилей, на който бяха закрепени бели свещи. Каменният под беше покрит с разкошен шарен килим.

На няколко крачки пред нас, на тапициран с кадифе диван лежеше невероятно тлъст плешив мъж, облечен в пурпурна коприна. Жабото му беше светлолилаво и беше гримиран като артист — с яркочервен руж на бузите и тъмни сенки около малките черни очи. Той се усмихна и цялото му лице смешно се набръчка. От двете му страни лежаха две полуголи момчета с бледа кожа. Но най-необикновеното нещо в тлъстия мъж беше приспособлението, което стърчеше от устата му — дълга тънка тръбичка с нещо като луковица в долния край. Той смучеше от тесния край и дим се дигаше от подобие на луковица. Миризмата не приличаше на нищо, което познавах. Тя задраска по гърлото ми и без да искам, се закашлях.

— Е, какво имаме тук? — попита мъжът, след като извади приспособлението от устата си. Гласът му беше писклив и женствен. Той гледаше зад нас — към двамата мъже, които ни бяха вмъкнали толкова непристойно в помещението. Бенджамин се изстъпи между тях, издаде странен звук от дълбините на гърлото си и мъжът на дивана ни огледа внимателно.

— Приятели ли, Бенджамин? — поклати той глава. — Наистина ли? Ех, какво прекрасно и рядко нещо. — Той махна с ръка, докато говореше, и аз забелязах, че носи твърде много бижута: на всеки пръст имаше голям златен пръстен, а на китката — дебела гривна със скъпоценни камъни. — Как се казваш? — попита ме той.

— Аз съм Джон Алън — отговорих аз.

— И как мога да ти помогна, господин Алън?

Чух как единият от мъжете зад нас се засмя. Антъни се вкопчи в ръката ми.

— Търся Едмънд и Едуард Пърч. Казаха ми, че тази вечер ще са тук.

— Така ли? И каква работа имате с тези господата?

Направих пауза, преди да попитам:

— Ти ли си един от братята?

— Не отговори на въпроса ми... приятелю.

— Аз съм търговец, пристигнах в Лондон по работа тази сутрин, с моя приятел Себастиан Маунтджой. Ако си един от братята, ще си чул за нашето пристигане.

— Може би съм чул — отговори мъжът, лека язвителна усмивка играеше на лицето му. — Каква е вашата търговия?

— Внасяме каламин.

Той кимна.

— А къде е твоят другар? Казаха ни, че ще бъдете двама.

Въздъгнах тежко и изправих рамене.

— Моят приятел беше убит тази вечер — отговорих тихо.

— Колко жалко. А твоята маймуна? — каза тихо мъжът и стрелна поглед към Антъни. Двете момчета на дивана избухнаха в кикот.

— Ако не можеш да ми помогнеш, бих искал да си тръгна — отговорих аз.

— Доведете го по-близо — нареди дебелият мъж и Антъни беше блъснат на една страна, а мен ме завлякоха до дивана. Не можах да сдържа кашлицата си. Дебелият се изправи, доближи се до мен и духна облак синкав дим в лицето ми. Очите ми засмъдяха и гърлото ми пламна, докато се опитвах с кашляне да изхвърля дима. Едно от момчетата се кикотеше силно. Дебелият се наведе още по-близо към мен и започна да ме души. След това, за мое голямо отвращение, изплези език и го плъзна по врата ми. Седна пак на дивана и млясна с устни.

— Ммм, обичам вкуса на страх — каза той и щракна с пръсти на двамата пазачи. Те ме пуснаха и аз отстъпих крачка назад, като бърших врата си с длан.

— Кажи ми, приятелю Джон, какво искаш от нас?

— Казаха ми, че ще ни помогнете в нашето търговско начинание.

— А откъде да зная, че не си шпионин от двора на кралицата, който е дошъл да заложи капан за мен и моя брат?

— Откъде един шпионин може да знае нещата, за които говорих?

— Това не е толкова трудно. Слугите на Уолсингъм са безпощадни в своята работа. Знаеш това много добре.

— Мога да кажа същото за вас, сър — отговорих му с целия кураж, който успях да събера. — Откъде да знам, че ти не си шпионин?

Мъжът се вторачи в мен с безизразно лице. След това слезе от дивана и бавно се приближи, сграбчи лявата ми ръка и я вдигна към светлината.

— Значи това е пръстенът — каза той. — Казаха ми, че е красив, но това... това е... Свали го.

Аз издърпах ръката си и един от пазачите пристъпи напред. Дебелакът го изгледа яростно и той се отдръпна. В следващия миг почувствах докосването на метал до адамовата си ябълка и остра болка. Сведох поглед и видях орнаментирана кама с назъбено острие. То ми беше пуснало кръв, която се стичаше на тясна нишка по него.

— Едмънд. — Гласът беше тих, но по-остър от острието на гърлото ми. Дебелакът мързеливо обърна глава към вратата. Не смеех да помръдна.

— Махни ножа — нареди гласът.

Аз не помръдвах.

— Свали го!

Почувствах как острието изчезна и Едмънд Пърч направи крачка назад. Очите му бяха пълни със злоба. Аз се обърнах и видях на прага един мъж, а до него — Ан Дохърти.

Ангъни се затича да я прегърне и изписка:

— Господарке! Господарке! — Целуна я по бузите, а Ан го прегърна и ми се усмихна тъжно над рамото му.

Мъжът дойде при мен и каза:

— Извинявам се. Едмънд е малко... театрален. Нали, скъпи братко? — Едуард Пърч стрелна брат си с презрителен поглед.

Трябва да съм бил в лек шок, защото няколко минути не можех да подредя мислите си. Бях се вторачил в новодошлия и ми беше трудно да си представя, че с Едмънд Пърч наистина са братя. Едуард беше висок, добре сложен, с гъста черна коса. Може би някога е бил красив, но годините бяха опустошили лицето му. Един от клепачите му беше провиснал и покриваше почти изцяло лявото му око. Носът му беше трошен поне веднъж и бялата линия на един белег вървеше от основата му до горната устна.

— Отче, Ан ми разказа всичко за твоята мисия — продължи Едуард Пърч. — Ако още искаш помощта му, тук съм, за да ти я предложа.

[1] „Тамерлан Велики“ е пиеса от Кристофър Марлоу. — Б.пр. ↑

33.

Степни, четвъртък, 9 юни, 3:30 следобед

— Извинявай, шефе, но това нещо смърди гадно — каза Търнър и отвори прозореца от своята страна на колата, докато завиваха от Майл Енд Роуд към реката.

Пендрагън поклати презрително глава и отхапа още един залък от багетата.

— Повярвай ми, прекрасно е — каза той с пълна уста. Умираще от глад и се зарадва много, когато откри отличен деликатесен магазин само на няколко метра от управлението.

— Какво има вътре? Мирише като устата на куче.

Пендрагън направи гримаса и остави багетата на хартиената салфетка в скута си.

— Прекрасно е. Всъщност е фина шунка от Парма и бри. Намерих си отлично място за обяд.

— Ще качиш седем-осем килограма за един месец, ако си падаш по такива неща.

— Твърде възможно е. Какво откри за пантофките?

— Страхувам се, че не е кой знае колко. Има само две фирми в страната, които използват златни нишки за своите скъпи танцови обувки, и нито една не предлага мъжки размери. След това се заех да проверя производителите на модни мъжки пантофи. Наричат ги официални пантофи. „Версаче“ ги продава за над хиляда лири чифта. Можеш ли да си представиш? Всички места, които открих, ги внасят от Франция или Италия, но когато проверих там, се оказа, че ги правят в Тайланд. Евтина работна ръка. Човек се пита какъв ли процент печалба начисляват тук, в Европа.

— Значи тази посока на разследването удари на камък, така ли?

— Да, шефе. Освен ако не намериш някакъв друг зрителен ъгъл. Който и да е купил тези пантофки, може да го е направил на много места в Лондон по всяко време през последните трийсет години. Може да са донесени и от чужбина. Мисля, че това е задънена улица.

— Да, вероятно си прав — съгласи се Пендрагън. — Между другото, знаеш ли къде отиваме?

Сега беше ред на сержанта да му върне презрителния поглед и Пендрагън се зае отново с багетата. Няколко минути по-късно завиха от Къмършъл Роуд в малък индустриален комплекс със складове и ниски функционални тухлени офис сгради, които се издигаха покрай тесния вътрешен път. „Мурано Глас — Великобритания“ беше подобна сграда близо до края на пътя. На лицевата ѝ част имаше затворени капаци на складове и обикновена червена врата. Пендрагън натисна звънеца. Чу се пукот на интерком и един женски глас обяви:

— „Мурано Глас“.

— Главен инспектор Пендрагън. Тази сутрин са разговаряли с вас от управлението. Дошъл съм да се срещна с изпълнителния директор господин Сидни Грегсън.

Чу се тихо бръмчене и вратата се отвори. Пендрагън влезе пръв и пое по ярко осветения коридор. Една жена надникна от врата в дъното му и им кимна.

— Обадох се на господин Грегсън. Ще дойде след минутка — обясни тя, когато влязоха в стаята. — Моля, седнете.

Търнър точно беше взел едно списание за автомобилизъм от масичката за кафе, когато вратата се отвори и влезе Сидни Грегсън — добре облечен мъж на четирийсет години, с козя брадичка и големи червени очила. На челото му сякаш беше изписано „богат бохем“.

— Господа — поздрави той с усмивка. Пендрагън се представи, здрависаха се и Грегсън се обърна, когато Джес дойде при тях.

— Сержант Търнър.

— Моля, последвайте ме.

Излязоха в коридора. Сержантът беше последен и забеляза, че секретарката стрелна гърба на Грегсън с много мрачен поглед. Влязоха в хубав кабинет и Грегсън затвори вратата след тях. Витрини, пълни с екзотични стъклени скулптури, заемаха едната стена, а в другия край на помещението имаше голямо жълто-зеленикаво дъбово писалище. Вляво от него стоеше луксозен диван, тапициран с чортова кожа. Грегсън се хвърли в един въртящ се стол с кожена тапицерия, но не покани полицаите да седнат. Взе от бюрото стъклено преспание и небрежно започна да го прехвърля от длан в длан.

— Господин Грегсън, благодаря, че ни приехте толкова бързо — започна Пендрагън.

— Човекът, който се обади, за да уреди срещата, спомена, че разследвате убийствата в Степни. Снощи видях репортажа по телевизията. Не мога да си представя какво ще търсите тук, господин главен инспектор.

— Две от жертвите са отровени. Предварителните изследвания показват, че една от главните съставки на използваната отрова е арсеник.

Грегсън сбърчи чело.

— И затова сте се сетили за производителите на стъкло? — В гласа му се долавяха язвителни нотки. Пендрагън бързо реши, че не харесва много Сидни Грегсън.

— Арсеникът и веществата, които го съдържат, са контролирани — отговори главният инспектор. — Както вероятно знаете, не може просто да влезете в магазина и да си го купите.

— Да, инспекторе, така е. Значи смятате, че вашият отровител работи тук?

Пендрагън изгледа Грегсън учудено.

— Не, но арсеникът трябва да е дошъл отнякъде. Да са ви изчезвали химикали от леярната?

— Мога да ви отговоря с едно доста недвусмислено „не“ — каза Грегсън и за миг спря да подхвърля преспапието. — Но може би ще искате да попитам и управителя на складовете, за да сме сигурни?

— Да, това ще бъде от полза.

— Да вървим тогава.

Веднага след кабинета завиха надясно и се спуснаха по няколко стъпала. През една летяща врата влязоха в леярната. Тя беше сравнително малка, но кипеше от работа. Група работници стояха до едната стена и стриваха някакъв прах с големи чукала. До тях се издигаше машина, която приличаше на огромен кухненски комбайн. Една пещ заемаше по-голямата част от центъра на помещението. Пред вратата й стоеше едър мъжага с тежък кожен защитен костюм, ръкавици и визьор, смъкнат пред лицето му. В ръката си държеше дълъг метален прът. Когато Грегсън и двамата полицаи минаха покрай него, стъкларят се наведе и завъртя металния прът. Стопеното стъкло променяше формата си като топъл карамел. Отстрани на пещта мъж

със същия костюм, но с вдигнат над главата визьор въртеше ярко оцветено вещество в една вана.

— Тук правим скъпи чаши — обясни Грегсън. — Най-вече винени. Но приемаме и външни поръчки за фигурки и вази. Ние сме бутиков производител. Годишно правим само няколко хиляди ръчно изработени предмета.

— Колко служители имате? — попита Търнър, когато свърнаха в ограден със стъкла проход, който вървеше по края на леярната, далеч от пещта.

— Четиринайсет — отговори Грегсън. — Включително администрацията и шофьорите. Имаме трима майстори стъклари. Онзи човек там е Том Кенъли, почти звезда в нашия бранш. А мъжът, който върти приличното на меласа вещество, е Франческо Доналти. Един от най-добрите оцветители в този занаят. Работи от десет години за „Мурано“ и сме щастливи, че е при нас.

Стигнаха до врата, на която имаше табела: „Химически склад. Само за служители с разрешение“. Помещението беше малко, квадратно и без прозорци, пресечено нашир и дълж с метални стелажи, а в средата стоеше проста дървена маса. Мъж с бял гащеризон седеше пред екрана на компютър, но стана, когато Грегсън влезе.

— Алек, къде е Даниъл? — попита го Грегсън. — Даниъл Бийти е нашият склададжия — добави той като се обърна към двамата полицаи. — Това е Алек, който ни помага два дни седмично. Това са главен инспектор Пендрагън и сержант Търнър. Мислят, че може би доставяме арсеник на неподходящи хора.

Алек беше на двайсетина години, носеше очила с дебели рамки и имаше мазна коса, сресана на път.

— А-а-арсеник? — заекна той. — Ние не го и-използваме толкова много.

— Няма нужда да е много, за да убие някого — обади се Пендрагън.

Алек се изчерви.

— А, да. Така е, сър.

— Къде е Даниъл? — нетърпеливо повтори Грегсън.

— И-и-излезе за к-к-късен о-о-обяд.

Грегсън си погледна часовника и въздъхна.

— Добре, Алек, можеш ли да потвърдиш пред тези господа, че не е изчезнал нито грам от арсеника?

— Да. И-и-скам да к-к-кажа — н-н-не.

— Погледнете, инспекторе — покани го Грегсън и посочи кутията със закалено стъкло и цифрова ключалка. Вътре имаше сбирка малки кафяви бутилки. На кутията бе залепен етикет: „Опасно — контролирани вещества. Бъдете особено внимателни. Да се използва само от служители с разрешение: Опасни химикали, равнище 2“. — Тук съхраняваме най-опасните химикали. Арсен триоксид не е само отрова, но има и силно канцерогенно действие. Само Даниъл знае комбинацията. Разбира се, и аз.

— Можем ли да хвърлим едно око на инвентарната ви книга? — попита Търнър.

— За бога, човече!

— Трябва да е лесно, нали, господин Грегсън? Сигурно е електронна — настоя Пендрагън.

— Да, добре. Алек, би ли отворил файловете?

Младият склададжия затрака по клавиатурата и отвори нужните документи. Грегсън го избута настрана и зае мястото му пред екрана.

— Ето — кимна той. — През март получихме доставка от петдесет килограма арсен триоксид от Тулуза. Както Алек каза, използваме сравнително малко количество. Висококачественото стъкло не съдържа толкова арсеник, колкото евтиното. Ето ежедневната употреба от април до май. Получихме втора доставка на двайсет и трети май. Погледнете сами. Всичко е заведено.

Известно време Търнър изучава цифрите, после кимна на шефа си.

— Господин Грегсън, благодарим ви. Повече няма да ви безпокоим — обеща Пендрагън.

Грегсън ги изпрати до главния вход на сградата.

— Радвам се, че не можахме да ви помогнем повече. Нали разбирате какво имам предвид — каза той, докато затваряше вратата.

— Мил човек — подхвърли Търнър, докато пресичаха малкия паркинг.

— Главен инспектор Пендрагън?

Двамата полицаи спряха едновременно. Секретарката на стъklarската фирма крачеше към тях и все поглеждаше през рамо.

— Трябва да бързам — изсъска тя. — Зная защо сте тук. Имаше обир. Преди две седмици. Него го нямаше. Беше на една от луксозните си почивки.

— Става дума за господин Грегсън, така ли? — попита Търнър.

— Защо никой не е съобщил в полицията?

— Направихме го. Аз се обадох в полицейския участък на „Лаймхаус“ на двацет и трети май.

— И сметнахте, че не бива да казвате на началника си? — попита Търнър.

— Гений ли се родихте, или трябваше да работите по въпроса? — Сержантът не знаеше какво да каже. — Алек е мой син. Той е... много е умен, но има проблеми. Грегсън смята, че е бавноразвиващ се. Даде му работата само за да ми запуши устата. О, сержант, не ме гледайте толкова стреснато — каза тя и се ухили. — Жени като мен се научават да използват всяко оръжие в арсенала си. — Тя отново погледна през рамо. — Дан ни прикри и всички дадохме по някоя лира, за да поправим ключалката. Тя беше разбита. Вижте, трябва да тръгвам.

Пендрагън я хвана за лакътя.

— Извинете, но как се казвате?

— Лидия. Лидия Дарлингхърст.

— Лидия, малко съм объркан. Влезли са с взлом... кога... на двацет и четвърти?

— Да.

— И са взели само малко арсен триоксид?

— Да.

— Колко горе-долу?

— Едно малко бурканче от сто грама.

— Ще трябва да проверим в „Лаймстоун“.

— Да, инспекторе, проверете. Аз не съм лъжкиня. — Тя отново стрелна поглед през рамо и се вторачи в Пендрагън. — Нали ще си мълчите за това? Вие си получихте информацията. Ако това копеле научи...

Пендрагън кимна и пусна лакътя ѝ. Без да каже дума повече, тя се затича обратно към сградата.

— „О, каква преплетена мрежа плетем“^[1] — каза Пендрагън, отваряйки вратата на патрулката.

Главният инспектор пристигна в стаята за инструктаж десет минути преди останалите. Донесе си прясно кафе от любимата му боливийска смеска и се зае да прочете за семейство Борджия в Уикипедия. Първи от екипа пристигна Джес Търнър.

— Не трябва да сваляш музика през работно време, шефе — каза той, когато видя Пендрагън пред компютъра.

— Ще запомня това, сержант.

— Какво търсиш?

— Взимам пример от теб и търся информация за семейство Борджия. Нали си спомняш, че ги споменах, след като се видях с професор Стоукс? За неговата теория, че някога този епископски пръстен е бил тяхна собственост?

— Да, спомням си. И какво?

Пендрагън въздъхна и се облегна на стола, като държеше чашата с кафе над кръстосаните си крака.

— Той не е бил собственост просто на някое семейство. Борджиите са...

Търнър го гледаше с празен поглед.

— Боже мили, защо си правя труда да плащам данъци? Не е останало нищо от образователната система! Борджиите са една от най-прословутите фамилии в историята и върхът на тяхното влияние е през петнайсети век. Главата на семейството, Родриго Борджия, става папа Александър VI. Негов син е Чезаре Борджия... Нещо просветва ли ти? Не? Естествено! Той е онова, което сега бихме нарекли военачалник, и бил много порочен. Фактически Борджиите са нещо като ренесансова мафия. Много богати и ужасно, ужасно неприятни. А дъщерята на папата, сестрата на Чезаре, Лукреция, е може би най-лошата от тях: разглезена, жестока, нимфоманка и убийца...

Търнър изведнъж доби заинтересуван вид.

— Като ренесансова психарка в стил Парис Хилтън?

— Парис коя?

— Шегуваш ли се? — Търнър го стрелна с невярващ поглед.

Мобилният телефон на Пендрагън започна да звъни.

— Главен инспектор Пендрагън?

— А, добър вечер, доктор Нюман...

— Предавам телефона на професор Стоукс.

— О, да, трябваше да ти се обадя. Съжалявам, забравих.

— Той твърди, че си му казал да вземе проби от скелета?

— Не съм казвал подобно нещо — отговори Пендрагън и направи гримаса на Търнър. Междувременно сержант Маклиби и инспектор Роб Грант влязоха и седнаха.

— Но той...

— Доктор Нюман, професор Стоукс ни беше много полезен и има интересни идеи за скелета. Той попита дали можем да му дадем назаем една от костите. Мисля, че я нарече...

— Проксимална фаланга. Да, знам.

— Има ли някаква особена пречка да не му позволите да хвърли едно око?

От другата страна на линията настъпи тишина.

— Нали имате останалата част от скелета? — добави обнадежден Пендрагън.

— Добре, господин главен инспектор — каза д-р Нюман с най-хладния си официален глас. След това добави с малко по-човешки тон: — Като лична услуга за теб. Този професор Стоукс може да вземе костта за двацет и четири часа. Така добре ли е?

— Благодаря — отговори Пендрагън и се смръщи учудено на телефона, преди да го прибере.

Екипът седеше в полукръг, а Пендрагън се беше настанил пред тях на стола до електронната дъска.

— Роб, искаш ли ти да започнеш? — каза той на инспектор Грант, до когото беше седнала Роз Маклиби.

Грант прочисти гърлото си.

— Не може да се каже, че научихме много, сър. Прекарахме повече от час с Пам Кетърдж и честно да ви кажа, тръгнах си, без да съм научил нещо повече. Не обичам да се съгласявам със сержант Търнър — добави той и стрелна Джес с поглед, — но той е прав. Жената е доста луда.

— Маклиби, съгласна ли си?

— Сър, фактите са следните. Тя е била на втория етаж, когато съпругът ѝ е убит. Както може да се очаква, нейните отпечатьци са из

цялата кухня. Няма ДНК — доказателства, че тя е убила Тони. По него няма нейни отпечатъци. И най-важното — няма го оръжието, с което е извършено убийството. Но трябва да добавя, че е единствената заподозряна, с която разполагаме, и има добър мотив — очевидно става дума за нещастен брак.

— Да, но не бива да забравяме и религиозните глупости — обади се Викърс.

— Вече работихме по това, Тери — въздъхна Маклиби. — Не противоречи на закона да пълниш къщата си с кръстове.

Викърс само поклати глава.

— Ами историята със скелета? — обади се Кен Тауърс.

— Какво за него? — изръмжа Грант.

— Може да се е разстроила толкова от онова, което Тони е направил с останките...

— О, глупости — озъби се Грант. — Не, единственият вероятен мотив би бил, ако е разбрала за любовницата на мъжа си. Проститутката... как ѝ беше името?

— Хана Джеймс — тихо отговори Пендрагън, втренчен в нищото. После се обърна към Маклиби.

— Спомена ли приятелката му?

— Не исках да увеличавам мъката на горката жена. Обаче инспектор Грант намекна за това.

Пендрагън се обърна към него.

— Попитах я дали е подозирала мъжа си в изневяра — каза Грант.

— И тя как реагира?

— Изсмя се.

— Уверена жена.

— По-скоро луда.

— Добре — кимна Пендрагън, — може би трябва да я повикаме тук, за да покопаем по-дълбоко. Вероятно ще се наложи да ѝ кажем за Хана, за да видим как ще реагира. Кен, какво става с „Бриджпорт Кънстръкшън“?

— За жалост нищо особено, сър. Разговарях с началника на Кетъридж и с неговия шеф. И двамата имат алиби. Чисти са. Фирмата има над сто служители и само двацет и осем имат нещо общо с проекта на Фримли Уей: строителство, управление, администрация.

Фирмата си има свой качествен контрол, строителни инженери и хора, които поддържат връзка с общинските власти за строителните предписания и разрешения. Изглежда единствените външни фирми, които наемат, са архитектурни бюра.

— Което ни отвежда до „Рейнър и партньор“. Но те нямат никаква пряка връзка с Керим и Кетъридж, освен че тяхната фирма е проектирала сградата, която ще се издигне на Фримли Уей — отбеляза Пендрагън и се обърна към Викърс и Тачър, които седяха на една от масите в центъра на полукръга. — Моля, кажете ми, че имате нещо положително да докладвате.

— Съжалявам, шефе — отговори сержант Тачър. — Никаква следа от пръстена.

Пендрагън скръсти ръце на гърдите си и впери поглед в пода.

— Добре, вървете си вкъщи — каза той с въздишка. — Утрото е по-мъдро от вечерта.

Пендрагън излезе последен от стаята за инструктаж и зави по коридора, който водеше към приемната и главния вход. Видя началник Хюз да стиска ръката на някакъв голям шеф с униформа. Пендрагън веднага го разпозна като окръжния началник командир Франсис Фергюсън. Хюз се обърна с наведена глава и тръгна към Пендрагън, като го погледна, когато ги деляха само две крачки.

— Точно теб исках да видя — каза тя и кимна към кабинета си. Настани се зад безупречното си бюро, а Пендрагън седна на стола срещу нея, без да чака покана. Изведнъж се почувства ужасно изморен.

— Това беше командирът — каза тя ненужно.

— Забелязах.

— Предстои ми повишение. Дойде да ми даде някои предварителни указания.

— Поздравления — отговори Пендрагън с колкото ентусиазъм можа да събере.

— Благодаря. Обаче има един проблем. Командирът малко се притеснява за онова, което медиите кръстиха „Убийствата на Майл Енд“. Ако не разрешиш този случай бързо, мога да се сбогувам с поста главен началник. А аз наистина не искам да ми се случи това... Джак.

— Правя каквото мога. Всички го правим.

— Е, и какво става?

Той въздъхна и потърка с пръсти челото си.

— Изглежда очевидно, че трите убийства са свързани. Скелетът е свързващата ги брънка, но нямаме представа какво е неговото значение. Мидълтън и Кетъридж определено са убити от един и същи човек или от хора, които са действали много професионално. Криминалозите не успяха да открият почти нищо. Няма го оръжието на убийството, няма отпечатъци, нито ДНК.

— И няма никой в капана?

— Не.

— А Пам Кетъридж?

— Ти май си се фиксирала върху тази жена — отговори хладно Пендрагън. — Тя е леко умопомрачена домакиня. Не мисля, че би могла да пребие Амал Керим до смърт.

— Но може да е отровила последната жертва. Била е на местопрестъплението, когато е убит Тони Кетъридж. Няма алиби. И ако е знаела за аферата на своя съпруг — ето ти и мотив.

— Да, госпожо, но няма никакви доказателства. Никакви. А Керим? Трябва да има връзка между трите убийства...

На вратата се почука и един млад полицай застана на прага.

— Извинете, госпожо. Видях главния инспектор да влиза тук. Има спешен факс за него. — Той направи няколко крачки в стаята и му подаде лист хартия.

— За какво става дума? — попита Хюз, когато униформеният излезе.

— Токсикологичният доклад за Кетъридж. Почти свършено копие на този за Мидълтън. — Той ѝ го подаде.

— Същите четири съставки: арсеник, кантаридин, абрикова киселина и олеандър. Научи ли нещо повече за тях?

— Доктор Джоунс ми обясни, че кантаридин може да се купи лесно в интернет, въпреки че е забранен. Този следобед постигнах напредък с арсеника. Една стограмова бутилка арсен триоксид е открадната от бутиков производител на стъкло, чиято фабрика е на по-малко от километър и половина отук. Отровата е достатъчна за убийството на стотици хора.

— И не са съобщили?

— Не, обадили са се в местния участък на „Лаймхаус“.

— Възможно ли е крадецът да е някой служител или самият работодател?

— Възможно е, макар че работодателят е бил в чужбина, когато е станала кражбата. Търнър проверява това. Собственикът е извънредно противен и не е много популярен сред подчинените си. Те са сплотили редици и не му казали нищо за взлома, за да защитят сина на секретарката, който работи в склада.

— Това е малко странно, нали?

— Не толкова. Ако беше видяла тези хора, щеше да разбереш, че всичко е обяснимо. Собственикът, Грегсън, си мисли, че наистина е нещо специално. Момчето, което щеше да бъде обвинено и без съмнение уволнено, е... уязвимо.

— Уязвимо?

— Лек аутизъм, поне аз така мисля. Ужасно заеква. — Пендрагън се замисли за своя син Саймън. Как неговият невероятен математически талант е уравновесен от неспособността да общува леко с хората.

— Добре, може би няма да е лошо Търнър да надникне по-дълбоко в тази стъкларска фирма. Така, стигаме до двете други съставки на отровата — абриковата киселина и олеандъра. В доклада си беше написал, че произхождат от екзотични растения. Очевидно си проверил в Кралските ботанически градини в Кю?

— След като научих какво е убило Мидълтън, Търнър ходи там, но — нищо. Обади се в Лечебните градини в Челси и в нашата местна ботаническа градина „Куинс Парк“. Всички твърдят, че нищо не е изчезвало, макар че не е много трудно някой да се промъкне вътре и да открадне няколко клонки или семена. Джоунс ми обясни, че за отровата са нужни съвсем малки количества от тези съставки.

— Трябва да сте се отбили и в биологическия факултет на колежа „Куин Мери“, нали?

Пендрагън я погледна изненадано.

— Значи не сте.

— Не знаех, че...

— Е, вече знаете, инспекторе — хладно отвърна Хюз. Пендрагън стана, за да си върви. Когато стигна до вратата, Хюз обяви:

— Имаш четирийсет и осем часа, за да постигнеш резултат. След това ще те сваля от случая.

Джак Пендрагън се чувстваше вцепенен, докато шофираше към апартамента си на Степни Уей. Какъв лош късмет, да си само от една седмица на нова работа и да ти се стовари такъв сложен случай! Докато паркираше, заваля като из ведро. Точно се готвеше да поеме по стълбите, когато му хрумна нещо друго.

— Здравей, чужденецо — усмихна се Сю Латимър, когато отвори вратата и му махна да влезе.

— Съжалявам, че изчезнах така — отговори той. — Но беше... е, нали разбираш...

Тя махна с ръка.

— Не се притеснявай. Нали сега си тук. Искаш ли чаша вино?

— С най-голямо удоволствие.

Той влезе в апартамента, свали си сакото и седна на дивана. Сю му подаде чаша червено вино.

— Наздраве — каза Пендрагън.

— Е, как вървят работите ти?

Той въздъхна.

— Всъщност не много добре. Сю, онази вечер ти говореше за нещо, което нарече „прехвърляне“. Каза, че убиецът се нуждае от пръстена. Но след това трябваше да бягам.

— Друго убийство?

— Да, начинът на действие е същият, но криминолозите не могат нищо да открият.

— Съвсем нищичко?

— Питаш, сякаш вече знаеш отговора.

— Повярвай ми... аз съм психоложка.

Пендрагън се засмя и отпи от виното.

— Сю, имам две молби.

— Така ли?

— Би ли отделила половин час да дойдеш в участъка и разкажеш на екипа своите идеи за прехвърлянето? Така ще получа разрешение да ти осигуря достъп до информацията от разследването, която е извън общественото ползрение. Така ще получиш официална роля.

Тя изглежда се изненада.

— Ами добре, наистина, това не е моята най-силна част, но...

— Звучиш ми като човек, който знае за какво говори. Реших да ти се доверя.

— Добре, ще направя каквото мога, за да ви помогна. А втората молба?

— Ще вечеряш ли с мен в събота?

[1] Цитат от поемата „Мармион“ на сър Уолтър Скот. — Б.пр. ↑

34.

Степни, четвъртък, 9 юни, 9:05 вечерта

Макс Рейнър затвори документа, върху който беше работил, и излезе от мрежата. Стана от бюрото и отиде в другия край на кабинета си, където имаше четириместен светлокафяв кожен диван. Взе преносимия си компютър от него, пхна го в лъскав калъф от неопрен и затвори ципа. След като огледа за последен път кабинета, загаси осветлението и заключи вратата.

В приемната беше спокойно. Другите три кабинета по коридора вече бяха тъмни, бюрото в приемната беше празно. На бледото осветление зад рецепцията се виждаше надписът „Рейнър & партньор“. Буквите бяха високи трийсет сантиметра, направени от изкуствено състарен метал.

Мозаечният под кънтеше под токовете му, докато пресичаше приемната и минаваше през двете големи врати от опушено стъкло. Срещу слабо осветеното фоайе имаше стълба, която водеше до приземния етаж. Той се обърна да заключи вратата и усети остра болка в основата на черепа, която сякаш се разнесе до темето и надолу по гръбнака. Той смътно осъзнаваше нечие присъствие зад себе си, отразено в стъклените врати. Залитна напред, удари главата си в стъклото и се свлече на земята.

35.

Степни, петък, 10 юни, 8:45 сутринта

— О, боже! — възкликна Хана Джеймс. — Какво искаш, по дяволите?

Джес Търнър прибра полицейската си карта.

— Само малко да си поговорим.

— Предполагам, че имаш разрешение?

— За какво? Казах разговор. Разбира се, ако предпочиташ да дойдеш в управлението...

— Добре, добре. Мамка му, ти май си малко ранна птичка? Обзалагам се, че си лягаш грижливо завит в девет, след като си гаврътнал чаша млекце.

— Да, нещо такава — ухили се Търнър. — Добре, ще ме пуснеш ли да вляза, или искаш да си приказваме на стълбището?

Номер шестнайсет на Мичъл Лейн беше ронеца се стара викторианска сграда, преустроена на половин дузина порутени апартаменти. Този на Хана Джеймс се намиреше в задната част на къщата, на приземния етаж. Имаше няколко стаи, в които се влизаше от тъмен коридор. Жената заведе сержант Търнър до хола и той успя да види малката кухничка, чиято мивка беше пълна с мръсни чинии и тенджери, а кофата за боклук преливаше от кутии с надпис „Макдоналдс“ и пластмасови бутилки от кока-кола. До нея беше отворената врата към спалнята. Над леглото бе окачено огледало, а на нощното шкафче стоеше нощна лампа с червен абажур. Едната стена беше покрита със снимки от порносписания, а на една релса висяха прозрачни одежди в червено и черно. Миришеше на цигари и телесни течности. Хана затвори с ритник вратата, когато мина покрай нея.

Стар телевизор стоеше в единия ъгъл на гостната. В другия край имаше камина, около която бяха струпани борови дърва. В отвора беше вградена електрическа печка с два реотана, които бяха леко изместени от центъра. Дървата изглеждаха съвсем не на място около нея. На лавицата над камината имаше сбирка от евтини гипсови животинки:

еднорози, кученца, няколко еуоки от „Междузвездни войни“ и комплект матрйошки, подредени по големина. Над камината висеше картина на гола жена с кафеникава кожа, само по леопардови бикини. Тя се беше излегнала на един клон, а екзотични папрати докосваха тялото ѝ. Жената имаше огромни кафяви очи и смешно дълги мигли. Това беше от онези картини, с които можеш да се сдобиеш срещу две лири на съботния пазар на Майл Енд Роуд, в комплект със снимката на някоя тенисистка, която си чеше задника. Докато оглеждаше помещението, Джес се запита какво ли би си помислила Хана за жилището на Софи Темплър — само на няколко километра от тук, но във всяко друго отношение на светлинни години далече.

Хана се тръшна в едно кресло, от чийто подлакътник стърчеше пълнеж.

— Сигурно си дошъл заради Тони — подхвърли тя и си запали цигара, издухвайки синия облак дим в непроветрената стая.

— Да.

— Защо си мислиш, че мога да помогна?

— Защото си го познавала добре. „Виждали“ сте се около година, както ни каза той.

— Защо го казваш по такъв начин? — попита Хана и вторачи светлосини очи в лицето му.

— Как?

— С такова презрение. Аз наистина харесвах Тони. Разбира се, той беше пълен идиот. Един Господ знае какво търсеше тук два пъти седмично. Но пък познавам малцина като него, поне не толкова постоянни... ако разбираш какво искам да кажа.

За пръв път сержантът се вгледа в нея внимателно. Тя беше на двайсет и три или двайсет и четири години. Беше толкова бледа, че можеше да мине за болна. Черната ѝ коса не беше особено бляскава и на острата сутрешна светлина кожата ѝ изглеждаше доста загрубяла — мазна от бързите закуски, колата и цигарите, да не говорим за другите неща, които вероятно пушеше или си инжектираше. Носеше мръсен бежов пенъоар от рипсено кадифе с оръфани ръкави. Това сигурно не е обичайната ѝ одежда, когато идват мъжете, предположи той.

— Знаеш ли дали Тони е бил замесен в нещо?

— Какво? Имаш предвид като изключим мен... нали, сержанте?

Търнър усети, че зад това блестящо изпълнение се крие болка. Хана беше искрено наранена от случилото се с Тони, но не можеше да го признае.

— Беше отровен с арсеник — подхвърли сержантът. — Знаеше ли?

Тя не отговори, но не отмести поглед.

— Много болезнена смърт, както се говори.

— Шибаняк! — избухна тя и запали друга цигара от фаса на първата. — Както вече казах, аз харесвах Тони. Да, той беше тлъст мечтател на средна възраст, но ме обичаше. Или поне така ми каза. Със сигурност не обичаше онази шибана топка свинска мас!

— Пам Кетъридж?

— Коя друга! Милата Пам. Без клитор, както се оказва. Поне така знам от Тони.

Търнър поклати глава и се ухили.

— Значи така. А обещаваше ли да те измъкне от всичко това?

— Разбира се — кимна Хана, а гласът ѝ стана яден. — Поне два пъти на вечер. Нали ти казах, шибан идиот.

— Хана — Джес я изчака да престане да зяпа тавана и да го погледне, — знаеш ли, че можеш да ни помогнеш да хванем убийците му.

— Така ли?

— Мислим, че е бил забъркан в другите убийства.

— Тони беше мечок, сержант Търнър. Не може да е убил никого.

— Не казвам, че го е направил. Охранителните камери са го заснели близо до мястото, където е бил убит Амал Керим... Изглежда малко странно съвпадение, че тогава е идвал да те види.

— Защо? Да не мислиш, че можеше просто така да се отбие за едно бързо чукане?

— В два през нощта. Времето е малко странно.

— Виж, не знам накъде биеш. Каквото и да се е случило миналия петък, то няма да ви каже кой е убил Тони, или бъркам?

— Може и да ни каже.

Тя го гледа втренчено няколко секунди, после пак започна да изучава тавана. Една сълза потече по бузата ѝ и капна на пода. Тя я избърса и го погледна.

— Не беше тук. Той ме помоли. Било въпрос на живот и смърт.
— Изсмях се горчиво и дръпна силно от цигарата си.

— Обясни ли за какво става дума?

— Не.

— Каза ли къде е в действителност?

— Не! — Хана загаси цигарата и стана. Пенъоарът се отвори и отдолу се показа ленена нощница, бродирана с котенца и малки зайчета. Тя бързо се загърна отново и стегна колана.

— Искам да си вървиш вече — излая с внезапно заядлив тон. На вратата добави: — Предполагам, че сега ще ме погнете, защото съм излъгала, загубила съм времето на полицията и всички останали глупости.

Джес я погледна съчувствено.

— Хана, точно сега си имаме по-големи грижи, така че на твое място не бих се тревожил.

36.

Степни, петък, 10 юни, 10:00 сутринта

— Това е доктор Сю Латимър — обърна се към екипа Пендрагън.
— Сю е преподавател по психология в колежа „Куин Мери“. Помолих я да дойде, защото има интересни идеи за криминалната мотивация, които може да ни помогнат. — Той ѝ махна да продължи и седна на едно от бюрата.

— Темата възникна, когато говорех с Джак... главен инспектор Пендрагън за идеята за прехвърлянето — започна тя. — Аз му я описах абстрактно, но сега, след като видях бележките по случая, мисля, че ще е важна за разследването. — Тя огледа хората, събрани в помещението за инструктаж. Целият екип беше тук, включително началничката.

— Криминално прехвърляне е, когато някой извършва убийство, използвайки някакъв тотемен предмет...

— Извинете, д-р Латимър, може ли да ни го обясните на обикновен английски? — прекъсна я инспектор Тауърс.

Сю се усмихна и обясни:

— Като казвам тотемен, имам предвид, че убиецът влага някакво специално значение в даден предмет. Може да е всякакъв, но е пряко свързан с начина, по които се извършват престъпленията. В случая с тези три убийства, последните две са извършени почти по един и същи начин. Всички три убийства изглеждат свързани със строителната площадка на „Бриджпорт Кънстръкшън“ и са извършени след намирането на стария скелет в изкопа.

— Искате да кажете, че скелетът е тотемният предмет? — попита Грант.

— Не самият скелет, а пръстенът, който е бил на ръката му, а после е изчезнал.

Грант вдигна вежди и погледна към Пендрагън.

— Как може един пръстен да е оръжие на убийството? Между другото, Мидълтън и Кетъридж бяха отровени.

Сю не се смути.

— Бих могла да предположа, че отровата е в пръстена. — В стаята настъпи мълчание. — Фактически пръстенът е съвършеният тотем. Той е лична вещ и като такава се носи близо до тялото. И нещо по-важно, пръстените обикновено притежават някаква форма на емоционален резонанс. Те се използват при много ритуали, за „да се подпечата сделката“ — спомнете си брачната халка.

— Съжалявам — обади се пак Тауърс. — Отново не разбирам. Пръстенът, който е бил на скелета, е поне на неговите години, ако не и по-стар. А вие твърдите, че днес някой, който живее и работи някъде наблизко, използва този пръстен, за да трови хората? Това звучи доста... пресилено, за да не кажа нещо друго.

— Мисля, че това е най-добрият модел, по който можем да работим — обяви началник Хюз от дъното на помещението. Всички, освен Пендрагън се обърнаха да я погледнат. — Той ни предоставя вид оръжие на убийството. Свързва се с изкопаването на скелета и представлява поне стъпка по пътя към мотива. Също така подсказва защо убийството на Керим не се вписва в модела на двете по-късни убийства. Не може да е чиста случайност, че беше убит в нощта, когато скелетът е бил изкопан. И ако теорията на доктор Латимър е вярна, поне неговото убийство не е било планирано. Той просто се е оказал пречка за убиеца, който е искал да вземе пръстена.

— Но как нашият убиец е могъл да знае, че пръстенът изобщо ще бъде открит и после толкова бързо да научи какво да прави с него — да си набави четирите отрови и всичко останало? — попита Търнър. — Не е ли прекалено голямо съвпадение?

— Не мога да отговоря на въпроса ви — каза Сю. — Все още няма достатъчно информация. Нямам представа каква би могла да бъде психологическата връзка между убиеца и пръстена. Мога обаче да предположа какъв тип съзнание може да се окаже податливо към криминалното прехвърляне.

— Моля, направете го — покани я Хюз.

— Убиецът може да е мъж или жена. Истината е, че жените са по-склонни да бъдат привлечени от тотемите...

— Ако нашият убиец е жена, как е успяла да победи Керим и да му счупи черепа? — прекъсна я Маклиби.

— Просто теоретизирам — отговори Сю. — Очевидно всеки случай трябва да се преценява отделно. Възможно е Керим да е бил убит от съучастник мъж, но смятам, че е твърде невероятно. Тотемното убийство е много лично. Двама души никога не споделят един и същи тотем. Вариантът за съучастник е приемлив единствено ако жената след това е извършила сама двете отравяния.

— Мисля, че се отклонихме — намеси се Хюз. — Докторе, бихте ли се върнали отново на профила?

Сю си пое дълбоко дъх.

— Убиецът е интелигентен, опитен, добре образован, вероятно хомосексуален, макар това да не е необходимо условие. Те обвиняват процеса на убийството в слоеве лични ритуали.

— Какво точно означава това? — попита сержант Викърс. — В убийствата не е открит ритуален момент.

— Не и такъв, който да сме видели. Ние не говорим за разполагането на телата по определен начин или за изписване на символи по тях. Аз казах „личен ритуал“. Убиецът преминава през процес, който спазва като религия. Ще приготви отровата при специални условия, следвайки някаква формула. И вероятно ще се наконти, за да извърши убийството.

— Наконти?

— Да. Нямам представа каква форма може да приеме. Всеки документиран случай, който съм чела, е различен. Най-добре известният, който всъщност е измислица, е Норман Бейтс от „Психо“. Неговият тотем е собствената му майка. Може да убива само когато се облече като нея. През останалото време е кротък момък, който управлява мотел. Хичкок стига до крайности. Много е необичайно някой да използва човек като тотем и да се превърне в този тотем. Но както вече споменах, връзката между убиеца и тотема е много силна.

— Златната нишка и пантофките — внезапно изстреля Пендрагън. — Ако носенето на златотъкани пантофки не е наконтване, не знам какво друго би могло да се нарече така.

— Сю, високо ценя помощта ти — каза й Пендрагън.

— Няма защо.

Бяха в кабинета му, а вратата беше затворена.

— Поне екипът ще може да разчупи малко рамките на мисленето си — допълни тя.

— Да, права си. О, за малко да забравя. — Пендрагън се наведе, за да вземе найлоновия плик, облегат на крака на бюрото. — Купих ти това — каза той и извади една плоча. — Като израз на благодарност, че ми спести време...

— Джак! Нямахте нужда.

— Надявам се, че ще ти хареса. Чарли Паркър, „Джаз в Мейси Хол“. Неговият първи запис. Това е ранно производство от 1956-а.

Сияеща, тя оглеждаше корицата.

— Обичам този албум.

За миг настъпи мълчание. Джак я докосна по ръката и тя вдигна очи.

— Ти нямаш грамофон, нали?

— Не — отговори и леко наклони глава. Двамата избухнаха в смях. — Важен е жестът — каза тя и го целуна по устните.

37.

Факултетът по растителна биология в колежа „Куин Мери“ се намираше на шестия и предпоследен етаж. Докато се качваше с асансьора, Пендрагън си спомни една стара поговорка от студентските си години: инженерните факултети винаги бяха в мазетата, така че тежките им машини да не паднат през пода. Химическите факултети попадаха на последния етаж, така че, ако нещо избухне, да не повреди етажите отгоре. С известно задоволство забеляза, че тук факултетите са точно по местата си: инженерите — в мазето, а химиците — под покрива.

Посрещна го висок човек с бяла престилка. Беше на трийсетина години, необичайно красив, с блестяща къса черна коса, тясно лице и големи черни очи. Триденевната брада го караше да прилича на кинозвезда, която се опитва да изглежда небрежно.

— Главен инспектор Пендрагън? — попита той. — Казвам се Фрамптън. Ейдриън Фрамптън. — Той здраво стисна ръката на полицая, преди да го поведе към лабораторията.

Пендрагън огледа голямото помещение и беше поразен от факта, че за необученото му око всички лаборатории изглеждат еднакво, различаваха се само по подробностите. През последните няколко дни беше ходил в три лаборатории и във всички имаше работни маси, безукорно чисти подове, бунзенови горелки, стойки с епруветки и миризма на химикали, която сякаш се процеждаше от стените.

— Как да ви помогна, господин главен инспектор? — попита Фрамптън. — Предполагам, че е свързано с убийствата на „Майл Енд“.

Пендрагън направи гримаса. Мразеше начина, по който медиите банализираха всичко.

— Да — отговори той, — има общо с поредицата престъпления, свързани с използването на една и съща отрова. Полицейската лаборатория изолира два редки химикала в отровата. Те произлизат от твърде необичайни растения, които не виреят в нашата страна.

— Кои са те?

— Абрикова киселина и олеандър.

Ейдриън Фрамптън сбърчи чело.

— Много екзотично — отбеляза той. — Абриковата киселина идва от *Abrus precatorius*.

— Индийско женско биле.

— Точно така — кимна Фрамптън малко изненадан. — Другото е от йерихонската роза. Какво се надявате да откриете?

— Дали някоя лаборатория или ботаническа градина не е изгубила наскоро няколко растения.

— Тук никога не сме имали нито едното, нито другото растение.

— Така ли? — Пендрагън изглеждаше разочарован. — Зная, че са редки, но...

— Господин главен инспектор, на този свят има много растения. Питайте ли в Кралската ботаническа градина и в „Куинс Парк“?

— Да.

В този миг вратата на лабораторията се отвори. Пендрагън се обърна и видя огромен мъж с бяла престилка, която едва успяваше да го обгърне. Това беше Найджъл Търнбул, или диджей Джъмбо от „Лъв Шак“. Той видя Пендрагън, обърна се и побягна.

Главният инспектор реагира веднага и го подгони. Търнбул беше много дебел, но познаваше сградата на колежа. Когато Пендрагън стигна до коридора в другия край на лабораторията, дебелакът беше изчезнал.

Пендрагън изтича до стълбищната площадка и погледна надолу, но не забеляза движение. Огледа коридора, видя табелката с надпис „Авариен изход“ и се впусна натам. Докато тичаше, извади мобилния си телефон, натисна двете цифри за бързо набиране и звънна в участъка.

— Имам нужда от подкрепление — каза той, докато минаваше през вратата към аварийния изход. — Преследвам бял мъж на около двайсетина години, много дебел, плешив. Облечен е с бяла лабораторна престилка върху джинси и черно горнище. — Вече беше в стълбищната шахта. Когато надникна през перилото, видя една ръка да се плъзга по него няколко етажа по-ниско и чу трополенето на тежки крака. — Обектът е Найджъл Търнбул — добави Пендрагън, докато се спускаше по стълбите. — Действайте внимателно. — Чу трясъка на врата на приземния етаж. — Веднага се свържете със сержант Търнър

и пратете няколко патрулки на адреса на Търнбул. Има го в документите. Край.

Затвори телефона и прескочи няколко стъпала до площадката. Спря, наведе се напред и опря ръце на коленете си, опитвайки се да регулира дишането си. Беше надскочил подобен род полицейска работа. Изправи се и тръгна нагоре по стълбите към шестия етаж. Ейдриън Фрамптън стоеше пред вратата на лабораторията с някакъв друг мъж.

— Какво става? — попита Фрамптън.

— Съжалявам, но ще се наложи да затворя тази лаборатория, докато моите хора я претърсят — отговори Пендрагън.

— Какво? Да не сте полудели? Ние вършим важни...

— Съжалявам, доктор Фрамптън.

— Това е възмутително. Ще ви трябва заповед. Освен това аз не мога да наредя да се затвори.

— Това е много сериозно разследване. Един човек от вашия екип, младият мъж, който дойде преди малко...

— Търнбул? Какво за него?

— Той работва като диджей в клуба, където преди по-малко от седмица беше открит първият труп. Сега, щом ме видя, хукна да бяга. Мисля, че това е малко подозрително, нали?

— Но какво общо има с нас?

— Предполагам, че Търнбул следва тук и е ваш студент. Така ли е?

— Да, но...

— Никакво „но“.

Д-р Фрамптън се вторачи гневно в Пендрагън с лице, сковано от възмущение.

— Ще трябва да го уредите с ректора — каза той хладно.

Найджъл Търнбул живееше на Нортъм Роуд номер двацет и четири — недалеч от колежа „Куин Мери“. Пендрагън попадна на натоварено движение на Майл Енд Роуд и проведе два телефонни разговора. Първият беше с началник Хюз, на която обясни положението. Тя му отговори, че веднага ще уреди въпроса.

Криминолозите щяха да идат колкото може по-бързо в лабораторията на Фрамптън. Вторият разговор беше със сержант Търнър.

— Къде си? — попита го Пендрагън.

— Точно паркирам пред жилището на Найджъл Търнбул.

— Скоро и аз ще бъда там.

Търнбул държеше стая под наем на приземния етаж в една доста изолирана къща. Собственикът живееше на горния етаж. Инспектор Грант спря с патрулка пред къщата в мига, когато Търнър пристигна заедно с Роз Маклиби. Тримата тръгнаха по пътека, обрасла с буренаци, и стигнаха до входна врата, която бе виждала боя, когато Елвис още беше жив. Грант натисна звънеца. Нямаше отговор. Той го натисна отново, но вече не махна пръста си. Един прозорец на втория етаж се отвори над верандата и от него се показа мъж.

Грант извади полицейската си карта.

— Полиция — извика той към мъжа. — Искаме да си поприказваме.

Мъжът изчезна. Чуха се шумове от вътрешността на къщата и след малко вратата се отвори. Пред тях застана мъж, приближаващ петдесетте, с раздърпан халат. Имаше брадясало отпуснато лице и черни сенки под очите. Не каза нищо, но се отмести от входа, за да могат да влязат.

— Току-що си легнах — обясни той уморено и потърка дясното си око. — Работя на смени.

— Съжالياваме, сър. Вие сте господин Франсис, собственикът, нали?

— Да — кимна мъжът и внезапно се разсъни. — Какво има?

— Имате ли наемател, студент в колежа „Куин Мери“, на име Найджъл Търнбул?

— Да, те всички са студенти. Защо?

— Господин Търнбул тук ли е?

— Би трябвало да е в колежа — отговори Франсис. — Неговата стая е надолу по коридора, вдясно. — Той ги поведе по сумрачен коридор, осветен от гола крушка, виснала от орфан кабел. Почука на врата с напукана мърлява боя. Не се чу отговор.

— Имате ли ключ?

— Да, но не бих...

— Господин Франсис, става дума за сериозен въпрос — спокойно обясни Грант. — Имаме причини да смятаме, че Найджъл Търнбул е замесен в убийство.

Франсис се ококори.

— Добре. Изчакайте минутка.

Той ги остави пред вратата на стаята и скоро се върна с голяма връзка ключове. Прехвърляше ги един по един, докато крачеше по коридора. Намери ключа, който търсеше, и го пхна в ключалката. Когато го превъртя, чуха някакъв шум от стаята. Търнър се хвърли напред и блъсна с рамо вратата. Грант и Маклиби го последваха отблизо и успяха да видят един крак да се измъква през отворения прозорец.

Грант прекоси стаята тичешком, а Търнър се обърна и хукна към входната врата, като едва не събори Франсис на пода. Маклиби беше само на секунда след него. Когато излязоха на градинската пътека, видяха Найджъл Търнбул да тича към улицата. Беше толкова дебел, че сякаш се търкаляше. Търнър хукна към вратата, зави и едва не се блъсна в голямото шкембе на Търнбул, който правеше болезнени гримаси и мърмореше неразбираемо. Зад него, извил ръката му зад гърба, стоеше главен инспектор Пендрагън.

— А, значи успя да дойдеш — отбеляза Търнър малко задъхано.

38.

Лондон, март 1589 г.

Бях ужасно уморен, но Едуард Пърч настоя да разговаряме веднага и да съставим план. Изведе ме от стаята на Едмънд и аз го последвах в малък кабинет в дъното на коридора. Помещението беше оскъдно обзаведено. Вътре имаше голямо писалище, покрито с документи, и две кресла. Един слуга беше изпратен да донесе малко вино и хляб. Едва когато стана дума за храна, осъзнах колко съм гладен.

Кабинетът се намираше в задната част на Мечата градина, далеч от амфитеатъра и шума на тълпите. Едуард беше много делови. Той разчисти писалището и ми посочи едното кресло.

— От известно време зная за вашата мисия — започна той. — Във Франция имам хора, които работят за мен. Голяма част от търговията ни се върти между Париж и Лондон, но ти няма защо да си усложняваш живота с това. — Той махна презрително. — Моите хора са проникнали в мрежата на Уолсингъм. Уверен съм, че знаем много повече за делата и плановете на Главния секретар, отколкото той за нашите.

— Значи си чул за моята работа само от шпионите ти в Париж?

— Не, не. Получих лично писмо от Роберто Белармино. Помагал съм и на други преди теб. Мъже, изпратени в Англия като прости мисионери. Обаче зная за скорошната промяна във ватиканската политика. Негово Светейшество губи прекалено много добри мъже. Колкото и да ненавиждам Франсис Уолсингъм, неговите методи са твърде резултатни. Ясно е, че трябва да изкореним плевела напълно — кралицата трябва да умре.

Настъпи дълбоко мълчание, което беше нарушено от едва доловимия рев на тълпата около арената. Тогава Едуард попита:

— Може ли да видя пръстена?

Аз вдигнах ръка и той приближи свещта.

— Забележително е да видиш нещо, което някога е красило ръката на Лукреция Борджия — отбеляза той тихо и бързо се оттегли на мястото си зад писалището. — Но да се върнем към нашата работа. Ан донесе отровата от нейната къща.

Явно беше забелязал облекчението, което се изписа на лицето ми.

— Тя е добро момиче — потвърди той. — Дълго мислих как да постъпим. Кралицата е в Хамптън Корт, но ще тръгне оттам вдругиден, за да замине за Йорк. Ако искаме да ударим, това трябва да стане утре вечер. Остават пет часа до съмване. Трябва да се покриеш, докато слънцето изгрее. Аз съм уредил всичко. Ето какво трябва да сториш.

В малката стаичка под вече празния амфитеатър в Мечата градина беше тихо. Шумът от клането и ревът ги нямаше, но нищо не можеше да маскира вонята. В продължение на години смрадта на страх и смърт се бяха просмукали в тези стени. Тя щеше да остане вечно, помислих си аз. Или поне до събарянето на сградата.

Нямах представа за времето и не притежавах добър усет за отминаващите часове. Лежах на нара, вторачен в скосения бял таван. Малкият прозорец близо до вратата постепенно започна да добива форма в мрака и черното небе отстъпи на сумрака преди зазоряване. Трябва да съм задрямал, защото следващото, което осъзнах, беше кукуригането на петел. Станах и с търкане прогоних съня от очите си.

Чу се леко почукване и Ан влезе с леген гореща вода и парче ленен плат.

— Това се превърна в навик — казах аз, докато я наблюдавах как оставя легена на малката масичка до нара и сгъва кърпата в края на постелката ми.

— Отче, за мен е удоволствие — отговори сериозно тя.

Обърна се да си върви, но се поколеба.

— Ан, какво има? Остани и ми разкажи.

Тя се отпусна на крайчеца на нара с ръце в скута.

— Трябва да знаеш, че не е нужно да продължаваш със своята мисия — започна тя. — Никой няма да си помисли нещо лошо за теб...

— Може и така да е — прекъснах я, усмихвайки се, — но аз ще мисля лошо за себе си и знам, че Господ ще се разочарова от мен.

— Но...

— Няма но, Ан. Не се страхувам. Зная, че върша Божието дело. Зная, че ако умра, такава ще е била волята Божия. Това е Неговият план за мен.

— Но, отче, нещата се промениха. Отец Себастиан е мъртъв. — Тя се прекръсти. — А Последователите... разрушиха нашето паство. Двама от моите приятели бяха арестувани, а маестро Бърд успя да се измъкне като по чудо. Отец Гарнет също е затворен.

— Чух за отец Гарнет — отговорих аз. — Едуард ми каза, но не знаех нищо за твоите приятели. Съжалявам.

— Не трябва. Ние всички познаваме опасностите.

— Ан, тогава трябва да знаеш, че и аз осъзнавам опасността, пред която се изправям. Познавам я още от времето, когато започнах да се обучавам във Ватикана. Аз смятам, че моето предназначение е да служа на Бог колкото мога по-добре.

— Тогава не мога да кажа нищо повече.

— Можеш да ми пожелаеш късмет — предложих аз.

Тя се усмихна.

— Отче, ще направя нещо по-добро. Ще се моля за теб. — Тя ми подаде малкото стъклено шишенце с отровата.

— А ти какво ще правиш?

— Аз? Ще продължа с моята работа. Разбира се, Последователите ме подозират, но нямат доказателства. Сигурна съм, че един ден ще ми бъде заложен капан или ще бъде предадена и ще изстрадам последствията. Обаче ще отида на ешафода с чиста съвест и гордо сърце.

Пристъпих към нея и хванах ръката ѝ.

— Ти си смела жена — казах ѝ. — Бог да те благослови и запази.

Погледнах към ръцете ѝ и когато срещнах погледа ѝ, не можах да скрия сълзите си.

— Какво има? — попита Ан.

— Себастиан — обясних аз. — Изглежда едва сега осъзнах, че е мъртъв.

Моето безпокойство нарастваше с напредването на деня. През повечето време бях оставен на собствените ми мисли, които се въртяха около миналите болки и бъдещите страхове. Ан ми донесе храна и в късния следобед Едуард Пърч се появи с лист, на който беше начертан подробния план на двореца в Хамптън Корт.

След като той си тръгна, аз премислих плана му и почувствах съмнение в мен самия. Молих се дълги часове, исках Господ да ми даде силата, която ми беше нужна, за да изпълня задачата си. Обаче по-лоши от съмненията в мен самия бяха съмненията в хората, които ми помагаша. Как можех да съм сигурен, че Едуард Пърч няма да ме предаде? Той говореше за своята вяра, за своите задължения към Светия отец в Рим, но как можех да зная дали не получава и парично възнаграждение за своята работа. Хора като него правеха всичко за злато. Той искаше да ме накара да повярвам, че наградата му ще бъде попадането му в Рая и може би беше така. Може би бях несправедлив. Но ми беше трудно да изтрия съмненията си в човека, който изкарваше прехраната си с изнудване, хазарт и проститутки. Не беше ли за него убийството, по-точно цареубийството, просто още едно средство за печелене на пари?

Бях така потънал в молитви, че не забелязах как светлината в тясното помещение помръква, а малкият прозорец до вратата очертава тъмносиньо небе, нашарено с оттенъците на залеза. Точно се изправях, когато вратата се отвори и Едуард Пърч се показа на прага.

— Време е — каза той и ме погледна с очите на човек, който живее в несигурните покрайнини на обществото и разчита единствено на своя ум.

Подаде ми малка торба и някои дрехи: черна туника, черни панталони и черна шапка.

— Облечи ги — нареди той. — Ще ти помогнат да останеш незабелязан. В чантата има бельо за смяна и кама. Това е единственото оръжие, което можем да рискуваме да носиш на път за двореца, но то е достатъчно. Пригответе ли пръстена?

Кимнах и му подадох шишенцето, което Себастиан беше пренесъл от Париж.

— Имам нужда само от една доза — обясних му аз.

— Тогава — каза той — единственото, което ми остава, е да ти пожелаем късмет.

— Нямам нужда от късмет — отговорих сухо, — защото имам Бог на своя страна. — Обаче си помислих, че звуча като неблагодарник, затова добавих:

— Все пак благодаря, сър. Не бих могъл да стигна дотук без твоята помощ. — Извадих сгънат лист хартия от туниката си. — Ето ти чертежа на двореца. Запометих колкото можах.

Мъж в черни одежди ни очакваше пред стаята. Той държеше факла, за да осветява коридора.

— Това е Мартин ФеърUEDър — каза ми Едуард Пърч. — Можеш да му се довериш. Той е издържал мъченията, толкова предпочитани от Главния секретар.

След тези думи Пърч ми стисна ръката, прекръсти се и си тръгна.

— Следвай ме — каза Мартин ФеърUEDър.

Нощта беше облачна и нямаше луна, която да осветява тесните, забулени от къщи пасажи и алеи в Саутуарк. Мечата градина се издигаше много близо до брега на Темза. Ние излязохме през задната врата, защото тълпата беше започнала да се събира пред главния вход за вечерното забавление. Следвах Мартин ФеърUEDър в мълчание надолу към реката, осланяйки се на Господ.

Къса стълба ни доведе съвсем близо до водата. В мрака успях да различа малка лодка, която се полюшваше на вълните. Един мъж, чието лице беше скрито от сенките, ни помогна да се качим и ни направи знак да легнем на дъното и да се покрием с два големи чувала. Почувствах как лодката потегли по течението и същевременно започна да вали, защото тежки капки почукваха по чувалите и попиваха в зеблото.

Знаех, че до палата на кралицата в Хамптън има не повече от четири левги, но стори ми се, че прекарахме цяла вечност в реката. Дъждът не спираше и безпокойството, което ме беше стиснало за стомаха, ми причиняваше гадене. Замръзвах, но от мен течеше пот и грубото зебло драскаше лицето и ръцете ми. Усещах как по цялото тяло ме хапят бълхи. Най-сетне лодката спря и чух драскането на тръстиките по малката й коруба, после глух удар, когато се блъснахме в брега. Рискувах и магнах чувала от лицето си, за да надникна през борда.

Прегънат на две, лодкарят дойде при нас и обяви:

— По-нататък не отивам.

След като хвърлихме торбите си на брега, с Мартин се прехвърлихме през борда във водата. Тя стигаше до гърдите ни и аз ахнах, защото беше ледена. Трябваше да направя няколко опита, докато се изкатери по калния бряг. Успях благодарение на помощта на Мартин.

Лодкарят изчака, докато се увери, че сме в безопасност на сушата и без да каже дума, обърна лодката си към Саутуарк и изчезна в нощта. Ние бързо се преоблякохме в сухи дрехи и прибрахме мокрите в торбите, които вързахме за един голям камък, преди да ги спуснем между тръстиките. Сега бяхме облечени като пазачи — с червени панталони, кожена туника и бяла плюшена яка.

— Дворецът е малко по-нататък надолу по реката — каза бързо Мартин. — Аз ще водя. Има скрита желязна врата във външната стена, източно от главните сгради. Ако хората на Едуард са спазили думата си, трябва да я намерим отключена. Щом се озовем зад стената, няма да е трудно да си осигурим достъп до самия дворец. Никой няма да забележи още двама непознати пазачи.

Пътят беше труден. Снегът се беше втвърдил и наскоро падналият дъжд не го беше разтопил напълно. Калта под него беше замръзнала. Минавахме през полето и видяхме алея с дървета, която водеше към двореца. Не го бях виждал толкова отблизо. Той се извисяваше застрашително и изглеждаше огромен: тухлени стени се издигаха над напудрени със сняг градини, големи правоъгълни комини стърчаха в облачната нощ. Няколко жълтеникави светлини проблясваха в горните прозорци на източното крило. От чертежа знаех, че това са покоите на кралицата.

Правехме всичко възможно да се придържаме към сенките на дърветата, докато не стигнахме външната стена от недялани камъни. Мартин ме поведе на изток и скоро намерихме вратата. Тя имаше вид сякаш не беше използвана от години. Решетката беше ръждясала и пантите изстенаха, когато Мартин я бутна. След няколко сантиметра тя заяде и не мръдна повече, но имаше достатъчно място да се промушим.

Успоредно на стената вървеше дълъг жив плет. Между преплетените клонки видяхме, че от другата страна се простира огромен дворецов парк със симетрични фигури и чакълеста пътека. Отвъд нея имаше цветна леха, а след това бе стената на самия дворец.

Мартин претърсваше земята под живия плет. Беше коленичил и копаеше пръстта с камата си, като ругаеше и клатеше глава. След това долових проблясването на метал на слабата светлина. Мартин се наведе напред и започна да копае с ново въодушевление. Извади нещо, закопано плитко в пръстта, и в ръката му се оказа пиката на пазач. Подаде ми я и продължи да рови, докато не измъкна второ оръжие: меч в ножница и колан.

— Момчетата са се справили добре — каза той. — Сега нашите униформи са пълни. Последвай ме.

Мартин пръв се измъкна изпод живия плет и ми махна да вървя след него. Грижливо изстъргахме парченцата пръст, полепнали по ботушите ни и изтупахме праха от коленете си. Щом стъпихме на пътеката, закрачихме с увереност към първия вход на сградата, който видяхме — тежка дъбова врата, която се отвори към тъмен коридор.

В него се чуваха гласове и бледа светлина струеше от една открената врата. Помещенията зад коридора бяха кухни. Зад тях стълба за прислугата водеше до главната трапезария.

Минахме бързо покрай кухните. Не тичахме, за да не привлечем внимание. Някаква драма се разиграваше наблизко. Чух как един от готвачите крещи на подчинен, след това трясък на тенджери, ругатни и скимтене. Един нисък и много дебел мъж блъсна вратата към коридора и едва не ме събори. Аз успях да направя крачка встрани, за да избегна сблъсъка. Той обаче беше толкова погълнат от гнева си, че не ни забеляза и затрополи нататък, ругаейки.

Стъпалата бяха тесни и с перила. Стигнахме до първата площадка и поехме по коридора, който завършваше с галерия. Покоите на кралицата бяха точно над нас, на втория етаж, но аз знаех, че още не можем да рискуваме да идем там. Вместо това поехме напред и тръгнахме по извитата галерия, която ни изведе до едно парадно стълбище. Тръгнах надолу по него, почуквайки с пиката по стъпалата.

В подножието на стълбището започваше широк коридор с много врати. Един войник бързаше към главния вход в края на коридора. Двама мъже в одеждите на хлебари носеха тежки плетени кошове. Придружаваше ги пазач, който ги насочи към сервизното стълбище за слугите. Още двама пазачи стояха в другия край на коридора. Бяхме пристигнали малко по-рано, отколкото възнамерявахме, и застанахме на пост в подножието на стълбата.

В продължение на няколко минути аз и Мартин Феърудър наблюдавахме кралското домакинство. Стана ясно, че слугите много рядко спират да работят. Вечерята беше поднесена часове преди това, но кухненските работници се подготвиха за следващия ден, а търговците правеха късни доставки.

Точно хвърлих поглед на Мартин, който стоеше срещу мен в подножието на стълбата, когато късащата нервите пауза свърши. Двама мъже с униформи на пазачи влетяха през входната врата.

— Пожар! — изрева единият. — Бързо, в северната кула!

Един мъж изхвърча от някаква врата зад нас и се завъртя на пети. Очевидно беше старши пазач, набръчканото му лице и забележимото куцане свидетелстваха за дълга служба при кралицата.

— Хайде! — изрева ни той. — Какво чакате?

Хукнахме след мъжете, които бяха вдигнали тревогата. Когато стигнахме края на коридора, старшият пазач взе завоя с изненадваща скорост, а ние с Мартин се гмурнахме под тясна арка, като едва не се спънахме един в друг по тесните каменни стъпала, които започваха веднага след нея. Аз се вкопчих в перилото, а Мартин се блъсна в гърба ми, като дръжката на меча му ме удари в хълбока и ме накара да извикам от болка.

Изскочихме в някакъв коридор и Мартин водеше, когато се изправихме точно пред старшия пазач, който ни беше крещял заповеди преди минути. Той изтегли меча си и изрева:

— Какво ви става, за бога?

В паниката си аз наведох пиката си заплашително, а той се дръпна назад и зае отбранителна стойка. Мартин извади меча си, пристъпи към него и ми извика:

— Върви!

Аз се поколебах за секунда и се затичах към стълбите. Тежките ми ботуши трополяха по мраморния под. От една врата вляво се показва пазач, погледна ме, а после видя сцената, която се разиграваше надолу по коридора. Без да се поколебая, забих копието в гърдите му. Той залитна назад с изкривено от ужас лице. Аз издърпах пиката и хукнах отново. В подножието на стълбите хвърлих поглед назад и видях стария пазач да избива меча на Мартин и да го изтласква към стената с върха на камата си. Разкъсвах се между желанието да хукна нагоре по

стълбите и да се върна да помогна на Мартин. Но решението беше взето вместо мен.

Пазачът заби меча в корема на Мартин и го разпра до сърцето. Мартин зяпна и започна да се дави в собствената си кръв. С подигравателна усмивка пазачът натисна меча с все сили, като дори се наклони напред. Но презрителната му усмивка изчезна, заменена от удивено изражение. От ноздрите му рухна кръв и той рухна назад с кама в гърдите. Мартин обърна бавно глава към мен.

— Върви! — изхърка той и се свлече до стената.

Започнах да взимам стъпалата по три наведнъж. Когато стигнах горе, завих наляво и хукнах по покритата с килими галерия. Чувах викове в далечината и усетих слабата миризма на изгоряло. В края на галерията второ стълбище водеше нагоре. Забавих ход и се опитах да действам спокойно въпреки страха, който бушуваше в мен. Докато крачех по галерията на втория етаж, видях вратите към частните покои на кралицата. Един пазач стоеше до тях.

— Какво става? — извика той. — Казаха ми да чакам тук. Саймън каза за някакъв огън и отиде да разбере.

Вдигнах рамене и изведнъж погледнах наляво, сякаш съм видял нещо странно. Пазачът проследи погледа ми и аз стоварих дръжката на пиката върху главата му. Той залитна замаян и преди да успее да извика, забих камата си в гърлото му. Дръпнах я и направих дълъг разрез. Той падна като камък, а кръвта му плисна върху кожената ми туника.

Отворих вратата и влязох вътре. На пода в малкото преддверие имаше разкошен персийски килим, а стените бяха покрити с фрески: сцени от атинско карнавално шествие. В другия край на преддверието имаше откρηната врата. Притиснах се към стената и надникнах в съседното помещение през пролуката. Една млада жена поставяше рокля върху дълга табуретка. В огледало на стената се виждаше стаята зад нея. Промъкнах се тихо вътре.

Момичето ме чу и бързо се завъртя към мен. Вероятно още нямаше седемнайсет и беше много красива — с големи кафяви очи и пълни рубинени устни. Дългата ѝ руса коса беше изкусно подредена на къдрици около красивото ѝ лице, а две тънки плитки се спускаха назад, прихванати на тила. Втурнах се към нея и затиснах устата ѝ с ръка, преди да успее да издаде и звук. Тя се задърпа и заби крак в слабините

ми. Прониза ме ужасна болка в стомаха. Момичето заби дълбоко нокти в бузата ми и смъкна ивици кожа. Преглътнах едно стенание и я притиснах през врата. Тя заби зъби в дланта ми, но аз не я пуснах. Не знаех какво да правя. Не можех да рискувам просто да я поваля в безсъзнание или да я вържа. Бях като обсебен, ярост гореше в червата ми и бях изпълнен с лудото желание да направя всичко, за да убия кралицата. Извих врата на момичето и чух пукане. Положих я на земята отпусната и бездиханна.

Вратата към стаята на кралицата беше затворена. Натиснах леко дръжката и се замолих пантите да са смазани. Бяха. Вратата се отвори безшумно навътре. Единствената светлина в помещението идваше от голяма бяла свещ във великолепен златен свещник, сложен в ниша до прозорците, гледащи към най-разкошните градини в Англия.

В стаята господстваше голямо легло с четири колони. Всяка от тях беше резбована от ствол на дъб. От дървото се подаваха лицата на странни създания, изпълзели от сънищата, придружавани от нимфи и вълци, ловци, елени и страшилища. От балдахина се спускаха богати червени кадифени завеси. Те бяха издърпани от трите страни на леглото, но откъм мен висеше парче най-фина коприна, която образуваше прозрачна преграда. В леглото лежеше английската кралица. Беше изтегната по гръб, опряла глава на купчина възглавници, ръцете ѝ бяха върху завивките. Леко похъркваше, но се размърда внезапно и аз замръзнах. Тя се обърна на една страна, с лице към мен, пръдна и отново легна по гръб.

Направих крачка напред и разтворих копринената завеса. Сега виждах лицето ѝ. Беше много по-стара, отколкото си я представях. Кожата на лицето ѝ беше груба и набръчкана, но клепачите бяха фини, с малки деликатни вени. Вдигнах горната част на пръстена и се вторачих в шипа, който се издигна, когато смарагдът падна назад. И се спрях.

Времето сякаш замря. Тишината на помещението ме изпълни с неочакван ужас. Бяхме като в пашкул, изолирани от света. Сега не можеше да ме достигне нищо от действителността. Погледнах отново Нейно Кралско Величество Елизабет Тюдор. Тя изглеждаше напълно безпомощна. Това не беше жената, която управляваше кралството и разполагаше с власт, която събуждаше страх в хорските сърца. Това не беше суверенът, който изпрати Испанската армада обратно у дома. В

леглото лежеше просто една стара жена от плът и кръв, като всяка друга.

Наведох се, прехвърлих ръка през края на леглото, затворих очи и стрелнах ръката си напред.

Първо чух звука... едно фууф! Въздушно течение близо до ръката ми... а след това болката. Очите ми се отвориха широко и аз видях как едно острие срязва ръката ми и пръстите ми се търколиха в леглото. Кръвта опръска ужасеното лице на кралица Елизабет, която беше скочила от леглото си.

Не можех да извикам. Нямаше да се чуе звук. Усетих някого до мен. Той ме сграбчи за ръката и почувствах острието на меча да опира в гърлото ми. Мъжът вече се готвеше да забие желязото в плътта ми.

— Не! — изкрещя кралицата, бледа като смъртта.

— Но... Ваше Величество!

— Уилям, казах не.

Успях да обърна глава, когато острието се отдръпна от гърлото ми. До мен, стиснал оръжието и издал брадичка напред, стоеше Антъни.

Затворът „Нюгейт“, Лондон, март 1589 г.

И сега вече стигам до края на моята изповед, защото това всъщност е този тъжен разказ — изповедта на един неуспял убиец. Чувам тропота на ботуши пред моята килия и дрънченето на ключовете. Пазачите идват, за да ме заведат на мястото за екзекуции.

В този миг се чувствам странно спокоен. О, не се съмнявайте, че прекарах много нощи в ужас, когато предугадах съдбата си. В моите сънища вече усетих как ножа на палача ме изкормя. Много пъти си мечтаех да умра от мъченията, на които бях подложен, но благодарение на уменията на кралския лекар не можах да стигна до Господните двери... А сега една нова надежда прониква в съзнанието ми. Защото зная, че макар да се провалих в мисията си да убия Тюдорската курва, все пак служих Богу с цялото си сърце и цялата си душа. И ми се ще да вярвам, че Бог ще ми прости неуспеха и ще ме приеме радушно на небето.

Тук, в този затвор, чух странни и ужасни неща. Моят пазач с голямо удоволствие ми разказа как е умряла Ан Дохърти и как Едуард

Пърч е хлипал като дете, когато палачът нахлузил клупа на врата му. Последната новина, която ми съобщи, е, че кралицата лично ще присъства на моята екзекуция. Е, ще видим.

А моята Немезида — какво да кажа за него? Антъни е роднина на Уолсингъм. От приказките на моя тъмничар разбрах, че за да усъвършенства ролята си в моето падение, е взимал уроци от най-големия лондонски драматичен актьор — Едуард Алин. Сега, въпреки болките и гнева си, не мога да отрека уменията на момчето. Проклет да е.

Ах, тракането се усилива. Ето вратата се отваря. Страхувам се, че времето ми изтече докрай. Какви ще бъдат последните ми думи? Дали да изрева ругатни и да повърна жлъчка на страницата? Не, няма да го направя. Защото ще получа най-доброто. Скоро ще срещна своя Господ. Ще бъда отново със Себастиан, с Ан и всички други мъченици, които умряха за Единствената Истинска Вяра. Защото, Господи, твоя е силата и славата вовеки. Амин.

39.

Степни, петък, 10 юни, 6:30 следобед

Пендрагън пусна електронния диктофон в стаята за разпити №2, облегна се на стола с отпуснати в скута ръце и преплете пръсти.

— Може би трябва да започнем отначало — каза той на Найджъл Търнбул.

Младият мъж беше толкова дебел, че бутовете му преливаха от двете страни на металния стол. Оглеждайки го внимателно за пръв път, Пендрагън осъзна, че Търнбул изглежда най-малко десетина години по-стар от действителната си възраст. Беше напълно плешив, а под очите му имаше бръчки. Голямото му чело беше покрито с капки пот.

— Аз пусках музика като диджей в „Лъв Шак“, когато някакъв мъртъв тип падна от вентилационната шахта на тавана. Това е всичко, което зная за вашето разследване, господин главен инспектор Пендрагън.

— Ех, Найджъл, знаеш ли, че за човек толкова затънал като теб, си ужасно нахален.

Търнбул се вторачи в него и кръстоса ръце над едрия си гръден кош.

— Добре, нека не почваме от началото, а от резултатите на криминалозите. През последните два дни две много необичайни растения са изнесени от парник до лабораторията в „Куин Мери“.

— Това се случва непрекъснато.

— Да, но те са взети много аматьорски. Не както, предполагам, обучени хора като теб биха се отнесли към ценни видове.

Търнбул сви рамене.

— Добре, Найджъл. Нека ти помогна още малко. Тези две растения са много редки тук. Обаче, което е по-важно за моето разследване, от тях се произвеждат съществените съставки на една много сложна отрова, с която са убити двама души. Нещо повече, двамата убити са свързани със строителната компания, която е била

работодател на „умрелия тип“, който само преди седмица кацна толкова неприлично на твоя дансинг.

Търнбул изглеждаше искрено стреснат.

— Нямах представа.

— Какво искаш да кажеш с това, че си нямал представа, Найджъл? Забъркан си в тези убийства чак до тюленската ти шия.

— Почакайте малко.

— Какво да чакам? Или ти си убиецът, когото търсим, или си негов съучастник — специалистът по отровите. Това е очевидно.

Търнбул пребледня.

— Вижте... Наистина нямам представа за какво говорите.

— В такъв случай защо побягна?

— Не знам. Предполагам, че се паникьосах.

— О, я стига. Можеш да измислиш нещо по-добро от това. Аз ще ти кажа какво мисля. Искаш ли? — Пендрагън не изчака отговор. — Ти си закъсал, но имаш полезно умение за продан. Някой ти е направил предложение, на което просто не си могъл да откажеш. Един тлъст чек в замяна на малко шишенце с отрова. Нужни са ти били малко растителни материали от лабораторията, но те са гледани като бебета, защото са много редки и ценни. Затова си ги изкоренил, за да изглежда като кражба.

— Ако съм направил това, защо не е съобщено в полицията?

— Да, Найджъл, това е много добър въпрос. Може би ти ще ми кажеш. Или може би трябва да повикаме и доктор Фрамптън? Той е трябвало да се свърже с полицията, защото отговорността е негова.

— Правете каквото искате.

— Найджъл, ще ти кажа какво ще направя. Ще ти дам възможност да си помогнеш. Ти си само изкупителна жертва, закъсало за пари момче, което има известни познания по биохимия. Като казах това, нека добавя съучастие в убийства, кражба, съпротива при арест. Е... — Пендрагън се престори, че брои на пръсти. — Не мога да си представя, че ще ти лепнат под десет години, дори досието ти да е чисто.

Търнбул заби лице в дланите си и захълца. Беше ужасяващ звук, като от хипопотам с диария. Раменете му се тресяха и цялото му тяло се полюшваше като желе.

— Ако ни съобщиш няколко имена, може би ще успея да използвам някои връзки.

— Господин главен инспектор, кълна се в гроба на майка си, че не зная нищо за това.

Пендрагън се вторачи в младия мъж с наистина изпепеляващ поглед.

— Найджъл, твоята майка е жива. Прочетох досието ти. И не ти вярвам. Дори за минутка. Можеш да продължаваш да разиграваш ролята на невинен и да излежиш десетилетие в Пентънвил или да постъпиш разумно...

Някой почука на вратата. Влезе Търнър с лист хартия в ръка. Наведе се до ухото на Пендрагън и каза тихо:

— Шефе, вторият доклад от лабораторията. Мисля, че трябва да го прочетеш още сега. — След това седна до своя началник.

Пендрагън прегледа доклада, като се съсредоточи върху обобщението и заключението след него.

Следи от 3–4 метил диоксид метамфетамин или МДМА (екстази) са открити по лабораторната екипировка на работните маси на Найджъл Търнбул и д-р Ейдриън Фрамптън. Още следи са открити в дома на господин Търнбул на Нортъм Роуд 24. В помещението са намерени везни и ръчна преса за хапчета. Изследването на клозетната чиния в дома на г-н Търнбул установи наличието на МДМА.

Пендрагън стрелна с поглед Търнбул и въздъхна тежко.

— Изглежда, двамата с доктор Фрамптън сте много предприемчиви — каза той със съжаление в гласа.

Търнбул погледна дебелиите си пръстета, вкопчени едно в друго на масата.

— Не разбирам, господин главен инспектор.

Пендрагън плъзна последния лист на доклада към него и очите на Търнбул се стрелнаха по редовете.

— Значи затова си хукнал... и не си съобщил за кражбата на растенията.

Търнбул си пое дълбоко дъх и изстреля:

— Кълна се, не зная нищо за убийствата.

Пендрагън затвори очи за миг, отпусна лакти на масата и прекара пръсти през косата си. След това стана и тръгна към вратата.

— Сержант, повдигни обвинение срещу него — каза той, без да наруши ритъма на крачките си. — След това докарайте Фрамптън и също му повдигнете обвинение.

40.

Пендрагън беше в ужасно настроение. Разпитът на заподозрени беше част от неговия занаят, която наистина мразеше. Мразеше да разиграва ролята на корав мъжага, защото не се възприемаше така. Освен това го беше страх, че веднъж започнал да играе тази роля, в един момент няма да може да я отхвърли. Не искаше да се превръща в човека от стаята за разпити. Другите ченгета изглежда лесно успяваха да влизат и излизат от ролите, но той го намираше за неестествено. Може би това беше една от причините, че не се издигна повече. Онова, което направи днешното представление особено лошо, беше фактът, че се оказа толкова далече от целта със своето предчувствие. Потънал в мисли, той не чу униформения сержант, който го заговори.

— Сър? — повтори сержант Скратън.

Пендрагън излезе от унеса си.

— Да, сержант?

— Току-що се обади полицаи Смит. Намерил е труп на куче при канала на Саут стрийт, на около километър и половина оттук.

— Куче? — Пендрагън доби напълно объркан вид.

— Спомняте ли си, че във вторник ви казах, че имаме три оплаквания за изчезнали кучета? Онази възрастна дама, която тъкмо си тръгваше...

— О, да, да — сети се Пендрагън. — Нейният шпаньол, нали?

— Точно така, сър. Смит каза, че това е мелез, а не кучето на възрастната госпожа. Горкото създание е умряло преди по-малко от ден. Но чуйте това — той смята, че е отровено. Няма видими рани, а венците му са покрити с нещо зеленикаво. О, и още нещо. До тялото има спринцовка.

Пендрагън точно се готвеше да каже нещо повърхностно, като например че намирането на спринцовка до канала в Степни е нещо съвсем в реда на нещата, когато се сепна. В другия край на коридора се чу тръшване на врата и те видяха Търнър да излиза от стаята за разпити №2. Пендрагън пристъпи към него.

— Свърши ли с Търнбул?

Търнър кимна.

— Добре. — Обърна се към сержанта и нареди: — Затвори в килия заподозрения. Търнър, ти идваш с мен.

— Какво има? — попита Джес, докато се спускаха по стълбите към паркинга.

— Отровено куче.

— Какво?

Пендрагън му разказа набързо, докато се настаняваха в патрулката. Сержантът утихна и се загледа през стъклото на своята врата.

— Какво откри за „Мурано Глас“ и очарователния господин Грегсън? — попита Пендрагън, докато изкарваше колата на Брик Лейн.

— О — обърна се Търнър към началника си, — нищо кой знае колко полезно, шефе. Никой от работещите там няма досие. Като малък склададжията Даниъл Бийти се е повозил на чужда кола. Но пък кой не го е правил? Алек Дарлингтън и майка му са чисти. Нищо по-сериозно от фишове за неправилно паркиране. Сидни Грегсън и жена му са излетели за Ница на двацет и трети май. Значи ден преди взлома. Няма и капчица доказателство, която да намесва някого от тях.

— Не е кой знае каква изненада — отговори Пендрагън. — Въпреки това ще накарам Маклиби да поиска от всички замесени в това разследване да дадат доброволно ДНК — проба.

Отново замълчаха и Търнър гледаше как сградите прелитат край тях, когато главната улица отстъпи на малка странична уличка. Пендрагън спря до редица бели метални колчета, които отделяха улицата от покрития с трева парцел. Зад него се виждаше тясна пътека от засъхнала кал, която се спускаше до бетонна алея, простираща се покрай канала. След няколко крачки стигнаха до ръждясала ограда от метална мрежа. Оттам видяха едрата фигура на сержант Смит с яркожълта жилетка. Той стоеше с още трима души в средата на парче земя, покрито с големи късове бетон, купчини ръждясали бензинови туби и по някоя туфа висока трева.

Кучето лежеше на тъжна купчинка върху малко чакъл. Очите му бяха отворени и млечнобели, но нямаше много признаци на разложение по тялото му. Потъмнялата му кафява козина беше кална и от нея се носеше силна миризма на урина.

— Няколко деца намерили горкото животно — обясни сержант Смит, когато Пендрагън и Търнър стигнаха до трупа. — Прибрах в плик спринцовката и запазих доколкото може мястото на произшествието, сър.

— Добра работа, Смит — кимна Пендрагън. Клекна и огледа внимателно зелените петна по венците на кучето. — Добре, така или иначе ще пратя някого да го прибере. Смит, можеш ли да накараш хората да си вървят? Един Господ знае защо са се струпали тук. Сержант... — Погледна към Търнър. — Сержант!

Джес се обърна и Пендрагон видя, че е много блед, а очите му са пълни със сълзи.

— Как може някой да извърши подобно нещо?

— Хайде — подкани го главният инспектор, — да се връщаме в управлението.

Тръгнаха през строителните отпадъци. Пендрагън отвори мобилния си телефон и натисна бутона за бързо избиране.

— Намерете ми инспектор Грант, моля.

— Шефе?

— С Търнър се връщаме от канала близо до Саут стрийт. Предполагам, че са ти казали за кучето?

— Да, Скратън току-що ми показва съобщението. Нали Смит го е намерил?

— Точно така. Съвсем очевидно е, че е било отровено.

— Сигурен ли си?

— Да, всъщност не — отвърна Пендрагън, — но се случват странни неща и ми се струва прекалено съвпадение, че беше съобщено за изчезването на първото куче малко преди убийството на Мидълтън.

— Какво? Смяташ, че убиецът е тренирал първо върху кучета?

— Грант, не съм сигурен какво мисля. Има толкова въпроси, на които не можем да отговорим. Това куче е умряло най-късно снощи, така че кой знае?

По линията настъпи мълчание.

— Инспекторе?

— Да, шефе, извинявай, просто се замислих.

— Добре, слушай сега. Искам да се претърси всяко ъгълче на запуснатия парцел, пътеката покрай канала и задната уличка в района.

Свали всички от задачите им и ги изпрати там. Искам до довечера да бъдат намерени останалите изчезнали кучета.

— Слушам. Между другото, възникна още нещо.

— Какво?

— Малко преди да се обадиш ми звънна Макс Рейнър.

— Рейнър?

— Твърди, че бил нападен снощи, когато си тръгвал от работа. Ударили го по главата. Прекарал цяла нощ в спешното. Сега е бесен. Исква извършителя в пранги.

— Обир ли е било? Има ли нещо откраднато?

— Изглежда не. Портфейлът му е недокоснат.

Вече бяха стигнали до патрулката. Пендрагън се вмъкна зад волана.

— Добре — каза той на Грант. — Искам да ми съобщиш на минутата, ако откриете нещо. — Затвори телефона и завъртя контактния ключ.

Макс Рейнър беше много по-приветлив, отколкото при първото им посещение в апартамента му. Отвори им по дълъг копринен халат, над скъпа на вид пижама. На челото си имаше голяма лепенка. В едната си ръка държеше пакет с лед, а в другата — чаша уиски. Дали това не е малко драматичен театър, помисли си Пендрагън, докато Рейнър ги канеше да влязат в хола.

— Оценявам високо, че се отбихте, господин главен инспекторе. — Той дари Пендрагън със слаба усмивка и стрелна поглед към Търнър, който гледаше една картина на стената. — Моля, седнете. Да ви предложи ли по питие? — И той вдигна чашата си.

— За съжаление не и когато сме на работа — отговори Пендрагън.

— Много жалко, защото това е едно особено фино малцово уиски. Трийсетгодишно „Макалън“.

— Аз бих пил чаша вода — весело каза Търнър. Пендрагън го дари с бегла усмивка, докато Рейнър крачеше към кухнята.

— И така, разкажете ни какво се случи — започна Пендрагън, когато Рейнър подаде на Търнър малка чаша чешмяна вода.

— Тръгвах си от работа. Трябва да е било малко след девет. Бях останал по-дълго, защото имах да довършвам нещо. Останалите си бяха тръгнали преди часове. Заключвах главния вход на бюрото, онзи, който води към фоайето. Чух шум зад себе си, но преди да се обърна, почувствах невероятна болка в тила, паднах и си ударих челото във вратата.

— Значи, не сте видели никого?

— Не.

— И кога се свестихте?

— Беше малко след дванайсет. Хванах такси и отидох в Лондонската болница. Държаха ме до тази сутрин. Разбира се, имам сътресение и ми направиха четири шева... Ето. — Той посочи челото си. — И седем отзад.

— Имате ли представа кой би могъл да направи това?

— Надявах се вие да ми кажете — отвърна Рейнър, сякаш старата му обидчивост се връщаше.

— Разбрах, че нищо не ви е откраднато? Портфейлът ви бил недокоснат.

— Точно така.

— Тогава е възможно нападението да е извършено от някой недоволен.

Рейнър нищо не каза.

— Господин Рейнър, никого ли не подозирате? Имате ли врагове?

— Поне аз не знам.

Пендрагън погледна Търнър, който се беше съсредоточил върху бележника си.

— Вашият партньор Тим Мидълтън...

— Да, зная какво искате да кажете. Тим още не е в гроба и аз съм нападател без очевидна причина. Странно. Добре... — Той замълча, отиде до барчето и си наля щедро количество от особено финия „Макалън“. След като се върна, призна:

— Изнудват ме.

Пендрагън и Търнър се вторачиха в него.

— Кога започна това? — попита Пендрагън.

— Преди около три месеца. Нямам представа кой и защо. Но изглежда знаят ужасно много за моето минало и са напълно

безскрупулни.

— Бихте ли обяснили по-подробно?

— Не, господин главен инспектор, не мога. Това няма връзка.

— Така ли мислите? Бих казал, че има, и то сериозна. Тим Мидълтън също е бил изнудван.

Рейнър преbledня и отпи голяма глътка.

— Преди да се дипломирам като архитект — каза той забързано, — като странична работа преподавах. На шестнайсет и седемнайсет годишни, които се готвят за матура. Аз... аз имах кратка връзка с едно от момичетата. Тя беше на седемнайсет, значи е било напълно законно.

— И какво се обърка, господин Рейнър?

Той въздъхна и погледна към тавана.

— Забременя и аз я накарах да направи нелегален аборт. Почина от сепсис. Никога не признах пред семейството й. — Рейнър ги загледа гневно. — Божичко, та това беше преди трийсет години! Не мога да си представя, че някой може да знае за станалото.

— Очевидно някой знае — подхвърли Търнър, отвърщайки на гневния му поглед.

Той пресуши чашата си.

— Е, и сега какво ще правите?

— Бихте ли дали пълни показания и да ни предоставите достъп до всички ваши сметки?

— Не! — говорът на Рейнър беше леко завален.

— Притежавате ли някакви писма, имейли, каквото и да е от изнудвачите?

— Не, те се свързват с мен по телефона. Обаждали са се три пъти. Последният път преди повече от месец, за да ми кажат, че удвояват сумата.

Пендрагън стана.

— В такъв случай не можем да направим много.

— Какво искате да кажете с „не можем да направим много“? — настоя Рейнър. — Това е възмутително! Сигурно имате криминолози, специалисти по ДНК, експерти по пръстови отпечатьци?

— Господин Рейнър, какви доказателства смятате, че ще намерим на местопрестъплението? Някой ви е ударил по главата. Никого не сте видели. Накарали сте да ви почистят и зашият раната, което е напълно разбираемо. Човекът, който ви е нападнал, почти

сигурно е носил ръкавици, а те не са оставили следи. Можем да проверим камерите за видеонаблюдение в близост до вашето бюро, но аз бих казал, че вероятността да видим нещо полезно е... ами нулева. Единствената действителна възможност за постигане на напредък в нашето разследване е да се опитаме да проследим изнудвача. За да го направим, ни трябва вашите банкови сметки, както и пълни показания от вас с имена и дати, и всички подробности, които можете да кажете за вашата... необмислена постъпка преди трийсет години.

— Не съм склонен да направя това.

— Чудесно — озъби се Пендрагън, — ако промените мнението си, знаете как да ни намерите. Не ни изпращайте.

41.

Степни, събота, 11 юни, 4:05 следобед

Пендрагън гледаше снимките, разпръснати на бюрото, и усети как в него се надига омраза срещу човечеството. Беше виждал толкова обезобразени тела, че тази гледка трудно можеше да го шокира. Единственото, което го възмущаваше, като оставим настрана гледката на телата в моргата, мушкани и рязани от патолозите, бяха снимки на убити деца или измъчвани животни. Онова, което възрастните си причиняваха, беше едно, но убиването на невинни го караше да осъзнава, че въпреки всички постижения на цивилизацията човечеството е гнило в сърцевината си.

Екипът беше намерил всички три кучета, обявени за изчезнали, и едно, за което не се бяха обадили. Заедно с кучето, открито близо до канала, ставаха пет. Пред него бяха снимките. Пет кучета в различна степен на разложение, разкривени жалки телца — ярък пример за човешката извратеност. Пендрагън отмести поглед и взе два листа, пришити с телбод. Това беше предварителен доклад, написан от млад и въодушевен помощник криминалист на име Джейни Мартиндейл, която беше изпратена от Колет Нюман да помогне на екипа по издирването.

Кучетата са умрели по различно време в течение на изминалата седмица. Най-скоро е умряло кучето, намерено близо до Саут Стрийт (отсега нататък куче №1 по реда на намирането). Най-рано умрялото (куче № 2), коли, е намерено близо до жилищен район в рамките на претърсвания участък.

Времето на смъртта е определено по степента на развитие на ларвите на *Lucilia sericata*, или обикновената муха месарка.

Поради необичайно топлото време ларвите са се развили значително по-бързо, отколкото при обичайните външни температури.

В куче №1 не са намерени яйца. Това определя часа на смъртта не по-рано от 18 часа от намирането на трупа.

В две кучета (№3 и 4) бяха открити ларви в първи стадий на развитие.

Това определя времето на смъртта между 18 и 38 часа от намирането на тялото.

При останалите две кучета (№2 и 5) наблюдаваме присъствието на ларви във втори и трети стадий на развитие, което определя времето на смъртта като 50 до 90 часа преди откриването им.

И трите кучета са убити по сходен начин — чрез използването на силна отрова. Предварителният анализ показва необичайно високи равнища на арсеник.

Спринцовката, намерена до куче №1, показва следи от същата отрова. По резервоара на спринцовката е открита нишка от черен синтетичен материал. В момента тя се анализира в лабораторията на Ламбит Роуд.

Той остави доклада на бюрото и прекара пръсти по челото си. Каква бе връзката между кучетата и смъртта на Керим, Мидълтън и Кетъридж? Трябваше да има някаква връзка. Трима мъртви мъже и пет мъртви кучета в район от няколко квадратни километра и всичко само за една седмица? Кучетата не може да са били „упражнение“, както инспектор Грант се изрази. Ако убиецът е експериментирал, преди да убие първата си жертва, защо е продължил да убива кучета? Не, тази теория не издържаше на критика.

На вратата се почука. Той вдигна очи и видя Джейни Мартиндейл. Тя беше дребна, не повече от един и петдесет, с къса черна коса, момчешко лице и фигурка.

— Сър? Съжалявам, че ви прекъсвам.

— Няма нищо. Бях потънал в мисли, но безплодни. — Той ѝ се усмихна.

— Реших, че това може да ви заинтересува. — Тя му подаде затворен найлонов плик. Вътре имаше парче червен плат. Той го взе и се вторачи в него през найлона.

— Това е кадифе, сър. Намерих го на стълба на вратата на място №2. Един изоставен парцел близо до железопътния мост при Сикамор Роуд... шпаньола. Трудно е да се определи колко дълго е престоял там платът, но кучето е умряло преди около седемдесет и два часа. Парчето е запазило своя цвят и интегритет... извинете, цвета си. Силно оцветен плат като този избелява на слънчевата светлина, а напоследък имаме ненормално силно слънчево лъчение. След толкова кратко време деградацията не е видима с просто око, но под микроскоп личи. Бих казала, че кадифето е прекарало на стълба не повече от седмица и най-вероятно три дни, както и куче № 2 е мъртво от три дни. Обикновено не бих си позволила да кажа нещо подобно, но ако го прибавиш към златната нишка и отпечатъка от пантофка, намерен на местопрестъплението у Тони Кетъридж...

Пендрагън кимна.

— Някой се маскира.

Джейни Мартиндейл вдигна рамене.

— Това е теория.

— Точно така, доктор Мартиндейл.

Тя се засмя.

— Още не съм доктор... засега, господин главен инспектор! Да се надяваме, че след шест месеца ще бъда.

— Добре... благодаря, госпожице Мартиндейл.

След пет минути отново се почука на вратата и началник Хюз надникна в кабинета.

— Зает ли си?

— Всъщност точно се канех да почукам на твоята врата. — Той си погледна часовника. — Моето време почти изтече.

Тя седна на края на бюрото.

— Точно затова исках да те видя.

Пендрагън вдигна ръце.

— Добре, направих каквото можах. Делото е твое.

— Джак, може би бях несправедлива към теб. Изглеждаш разбит. Беше дяволски тежка седмица.

Той я гледаше изненадан.

— Току-що ми се обадиха от лабораторията. Открили са мъничка проба ДНК върху синтетичното влакно, което са намерили върху резервоара на спринцовката. Може да е от някой, който няма никаква връзка със случая, но ще направят всичко възможно, за да го установят. Казаха ми, че си изпратил сержант Маклиби да събира доброволни ДНК — проби от всички, които са свързани дори бегло със случая.

— Да.

— Добър ход. Ако доктор Нюман успее с пробата на влакното, ще ни бъде от полза да има с какво да я сравним.

Той пусна бледа усмивка.

— Радвам се да чуя, че съм направил нещо както трябва.

Хюз погледна снимките на кучетата.

— Освен това ми се обади командир Фергюсън.

— Е?

— Веднъж и той да е доволен, но въпреки това е доста кисел, защото още не сме хванали „убиеца от Майл Енд“.

— О, Боже! Дори проклетият командир използва това смешно...

— Командир Фергюсън се смята за „народно ченге“ — прекъсна го Хюз с бледа усмивка. — И това съвсем неофициално казано.

Пендрагън въздъхна.

— Значи е кисел заради убийствата, но...?

— Радва се, че сме хванали копелетата, които наводняваха пазара с евтино екстази.

Пендрагън вдигна вежди.

— Търнбул е направил пълни самопризнания. С доктор Ейдриън Фрамптън произвеждали хапчетата, но имаме и имената на половин дузина дилъри. Можем да кажем, че със сигурност сме спрели разпространението за... о, най-малко за месец. Докато някой друг хитър копелдак не се включи в бизнеса.

— Значи залавянето на Търнбул ми спечели отсрочка?

— Кратка, Джак, много кратка. Но знаеш ли какво? Аз съм съвсем сигурна, че приближаваме „убиеца от Майл Енд“.

— Ще ми се да можех да споделя твоята увереност — поклати глава Пендрагън.

Главният инспектор точно беше загасил лампата и затваряше вратата, когато телефонът иззвъня. В течение на секунда обмисляше дали да не го зареже, но след това запали лампата и се върна в кабинета си.

— Пендрагън.

— Господин главен инспектор? Джефри Стоукс се обажда. Не бях сигурен дали сте още в управлението.

— Професоре, какво мога да направя за вас?

— Е, мисля, че аз мога да ви помогна. Май малко се вманиачих по вашия случай. Изостанах доста с учебната програма и дори пренебрегнах студентите си! — Той се изсмя с някакво странно скимтене. — Обаче смятам, че не съм си загубил напразно времето. Може ли да прескочите до лабораторията?

Пендрагън си погледна часовника. Показваше 6:32.

— Ами...

— Направих много вълнуващи открития.

Пендрагън си помисли, че онова, което учените смятат за „вълнуващо“, не е и наполовина толкова интересно или полезно, колкото си въобразяваха. Обаче си спомни колко много неща вече беше открил професорът, и то почти от нищо, затова се съгласи да прескочи до „Куин Мери“.

Докато минаваше покрай приемната на управлението, един млад униформен полицаи, който застъпваше на нощно дежурство, го видя и каза:

— Сър, точно мислех да дойда в кабинета ви. Току-що се обади някой си... — той направи пауза, за да погледне в бележника си — господин Джеймисън. Живее на Сикамор Роуд. Каза, че онази вечер видял нещо странно.

— Странно?

— Мисли, че е видял някаква жена да излиза от запуснатия парцел, където беше намерено едно от кучетата.

Пендрагън се смръщи.

— Кога?

— Каза, че във вторник около полунощ. Каза, че жената изглеждала странно.

— Полицай, какво значи „странно“?

— Очевидно я е зърнал само за кратко, но носела дълга до земята рокля и имала дълга черна коса. Звучи малко шантаво, нали? Може и да е ударил едно в повече.

Пендрагън кимна.

— Благодаря, полицай. — И пое към изхода. Вторник вечерта се падаше преди около седемдесет и два часа. Куче №2 беше намерено на запуснатия парцел близо до Сикамор Роуд и показваше втора степен на развитие на ларвите. А и как се бе изразила Сю Латимър: „Убиецът вероятно се конти...“

— Господин главен инспектор, радвам се да ви видя отново — топло го поздрави Стоукс, докато го водеше към лабораторията.

— И какви са тези вълнуващи открития, които споменахте?

— Толкова са много, че не зная откъде да започна.

Пендрагън внимателно погледна професора и изведнъж осъзна, че този човек е много повече женен за своята работа, отколкото той за своята. И вероятно беше още по-самотен. Е, аз поне имам среща тази вечер, помисли си Пендрагън. Зачуди се дали професор Стоукс е излизал с жена от бала по случай дипломирането си.

— Добре — продължи Стоукс, — да караме едно по едно. Костта. Моля, благодарете на доктор Нюман от мое име. Костта беше особено показателна.

— В какъв смисъл?

— Ами на нея намерих съвсем малка следа от тъкан. — Той отиде при една от футуристичните си машини и я потупа лекичко. — Нашият ДНК — анализатор няма равен. Всъщност Томас, нашият технически гений, сам го модифицира. Той е много по-усъвършенстван от машините в Куантико^[1].

— И какво открихте?

— Нашият скелет е на млад мъж от бялата раса, на възраст между петнайсет и двайсет и пет. Умрял е между 1580 и 1589 г. Причината за смъртта? — Стоукс направи пауза за драматичен ефект и впи поглед в очите на Пендрагън. — Отравяне с арсеник.

Пендрагън направи учудена гримаса.

— Е, това е направо...

— Вълнуващо, нали? Но има още, господин главен инспектор. Пръстенът. Аз отново проучих основното изображение. Пуснах го през различни филтри и усилватели, но трябваша отпочинали очи, за да забележа нещо, което бях пропуснал. Томас...

— Вашият технически гений?

— Да, същият. Той разгледа снимката на пръстена и откри аномалията от едната страна на скъпоценния камък.

— Аномалия?

— Да, елате да видите. — Стоукс отиде до едно бюро и се наведе над голямо увеличение на пръстена. — Ето. Виждате ли издутината? Вземете — каза той и подаде лупа на Пендрагън.

Главният инспектор се взря в снимката през лупата и попита:

— Какво е това?

— Добър въпрос. Аз доста размишлявах над него и стигнах до единственото възможно заключение. Това не е обикновен епископски пръстен. Да, с голяма доза вероятност е принадлежал на Борджиите, което на първо място означава, че съвсем не е обикновен. Смятам, че това е прочутият „отровителски пръстен“ на Лукреция Борджия.

— „Отровителски“ пръстен?

— Да, знаете ли коя е Лукреция Борджия?

— Да, зная, че е дъщеря на папа Александър. Била е прословута нимфоманка и вероятно убийца, в зависимост от това кой исторически разказ си готов да приемеш за истина.

— О, инспекторе, не се колебайте толкова. Лукреция Борджия е била истинско зло. Известно е, че е убила поне трима души. И този пръстен... точно този пръстен... почти напълно сигурно е оръжието на убийството, с което е видяла сметката на тези хора. Документи, съставени след нейната смърт, ни съобщават, че е притежавала пръстен, чието описание отговаря на този. — Той потупа с пръст по снимката. — Камъкът се отварял назад и отвътре се издигал шип. Тя го намазвала с особено силна отрова, която нарекла кантарела. Основната съставка на кантарела е арсеник, но никой не знае точната рецепта. Според някои извори рецептата е записана във вътрешността на пръстена.

Пендрагън се вторачи във фотографията.

— Значи тази малка издутинка, която вие наричате аномалия, е механизъмът, използван за отваряне на пръстена?

— Точно така. Лукреция натискаше това малко лостче, капакът се отварял, шипът се показвал и... е, останалото може да си представите.

— И какво се е случило с пръстена? — попита Пендрагън.

— Това наистина е вълнуващо. Изчезнал е.

— Изчезнал?

— Всъщност е изчезвал два пъти. Лукреция умира във Ферара през юни 1519 г. и пръстенът не е споменат сред ценностите, които е притежавала. Знаем, че мнозина са искали да сложат ръка на него, включително третият ѝ съпруг Алфонсо д'Есте, който я надживява с петнайсетина години. Обаче почти сигурно е, че не успява да го намери.

— А вторият път?

— Има една история, че в края на шестнайсети век пръстенът е използван в опит да бъде убита Елизабет Първа.

Пендрагън го изглежда невярващо.

— Трудно ви е да го повярвате, господин главен инспектор? Е, няма нужда. Правени са много опити кралицата да бъде убита. Не трябва да забравяте, че религиозният хаос, създаден от нейния баща Хенри VIII, смущава цялото ѝ управление и гневът на католиците се засилва с унижението на Великата армада през 1588-а. В Англия са изпращани йезуити мисионери, за да втълпяват омраза срещу Елизабет, и някои от тях са били обучени убийци.

— Нямах представа. Значи смятате, че скелетът принадлежи на религиозен фанатик, който се е опитал да убие английската кралица?

— Е, не мога да бъда напълно сигурен. Почти нищо не е известно за опита за убийство с използване на пръстена, принадлежал на Лукреция Борджия. Той се е изгубил и изглежда цялата история е била потулена. Но мнозина учени вярват, че убиецът едва не успял.

— И затова са потулили станалото?

— Точно така.

— Но в това няма смисъл. Ако скелетът принадлежи на този тайнствен убиец, как е умрял от отравяне с арсеник?

— За жалост, господин главен инспектор, мисля, че това никога няма да разберем.

[1] Там се намира академията на ФБР. — Б.пр. ↑

42.

Степни, събота, 11 юни, 7:00 вечерта

Встъпителните акорди на „Господи, помилуй“ от Палестриновата меса за папа Марцел се понесоха от високоговорителите, когато мъжът прекоси пода до високото огледало в подвижна рамка в ъгъла. Помещението беше осветено само със свещи, които хвърляха трепкащи сенки по стените и тавана.

Той огледа внимателно отражението си и се усмихна със задоволство. Изглеждаше добре, дори много добре. Дългата черна коса падаше около напудрената му шия. Нова панделка от златни рози, изработена от майстор, когото откри в Рим, беше вързана на главата му. Беше избрал наситеносиня копринена рокля със златист корсаж. Тази вечер гримът му беше особено драматичен: ален срез от червило, като пролята кръв, черни линии, очертаващи очите, и блестящо зелени сенки, руж на бузите и само една бенка за красота над горната устна. Очите му проблясваха, докато се оглеждаше. Усмихна се, разкривайки равни бели зъби.

Обърна се и направи две крачки до работната маса. Над нея висеше любимият му портрет на Лукреция. Беше дело на Бартоломео Венециано и бе нарисуван около 1510-а година. На него тя беше с бяла рокля и тюрбан на главата, а в дясната си ръка стискаше малко букетче. Има забележително невинен вид, помисли си той, толкова прекрасно заблуждаващ. Една наистина гениална жена.

Взе една епруветка от стойката и я вдигна на светлината от свещите. В нея имаше гъста зеленикава течност. Наклони епруветката и веществото бавно потече на една страна, после обратно.

До стойката за епруветките стоеше друга, по-малка, която беше изработил сам. Пръстенът почиваше върху нея. Скъпоценният камък беше вдигнат и шипът стърчеше. Взе тясна стъклена палка, измъкна стъклената запушалка от епруветката, пхна палката в нея и я извади намазана в зелено. След това грижливо намаза шипа в пръстена със

зелената течност и затвори скъпоценния камък. Издърпа пръстена от стойката и го нахлузи на кутрето на лявата си ръка.

Вдигна ръка и се вторачи в бижутото. Късметът да научи за него не преставаше да го удивлява. Естествено, това беше съдба. В неговите очи красотата на пръстена никога не избледняваше. В зелените дълбини на камъка той виждаше безкрайно пространство, трилиони вселени, всички неща, завинаги. Почувства как стомахът му се свива, когато се сети отново, че този предмет е бил притежание на самата богиня Лукреция. Нейният пръст се е пъхал в този златен обръч, както неговият сега. Това беше взаимност, дълбока връзка между него и жената, която бе предмет на обожанието му от толкова време.

Обърна се отново към огледалото, завъртя китка и смарагдът улови красиво светлината на свещите. Размърда пръсти, любувайки се как цветът контрастира красиво със сенките на очите му.

В този миг чу някакъв звук и застина. Спря музиката и се послуша. Звукът се повтори. Какво беше това? Шумолене на плат? Някакво драскане? Прекоси на пръсти стаята. Вратата беше полуотворена. Холът беше тъмен, пердетата бяха дръпнати, а лампите — изгасени. Натисна ключа и помещението се окъпа в светлина. Стоеше неподвижно със затаен дъх и оглеждаше помещението. Нямаше нищо. Единственият шум идваше от движението отвън и далечното бръмчене на хладилника в кухнята.

Върна се в малкото осветено от свещи помещение, отиде в задната част, където държеше химикалите си и лабораторната апаратура. Там имаше комплект за дестилация: кондензатор, колба, гумени тръбички. До него стояха бунзенова горелка, триножник и комплект тигели. Вдясно имаше хаванче и чукче, азбестови подложки и метални щипци.

Той отиде до края на работната маса, където бе оставена купчина черно-бели снимки. Взе ги и се приближи до свещ в конзола, забита в стената. Снимките бяха портрети на познати лица. Без да бърза, той се зае да изучава някои от тях, като изражението му непрекъснато се променяше: усмивка, смръщване, друга усмивка, гримаса.

— Кой да бъде? — попита той на глас. — Кой да бъде?

След като разгледа пет снимки, спря.

— Да. — Приблужи фотографията към очите си, поглъщайки всяка подробност.

— Да, главен инспектор Джак Пендрагън, завършил Оксфорд. О, да, да, направо съвършено! — Изкиска се и се върна да остави снимката на работната маса. Но изведнъж се спря.

— О, я почакай... Мили боже! — Вторачи се в следващата снимка от купчината. Стрелна поглед към тази на Пендрагън и след това отново към другата снимка. — Не, това ще бъде... ще бъде направо гениално. — И избухна в гръмогласен смях. — Наистина... направо гениално, мамка му! — Измъкна снимката от купчината и я сложи на плота. Оттам го гледаше лицето на Сю Латимър.

43.

Уестминстър, Лондон, март 1589 г.

Това беше най-великият ден в живота му. Докато излизаше заднишком от залата на Кралския съвет, прегънат в нисък поклон, Уилям Антъни опипваше тежката огърлица на верен васал, с която Нейно Величество току-що го беше удостоила. Това беше най-голямата почит, която човек може да получи от кралицата — едновременно личен подарък и обществено признание. Огърлицата беше от чисто злато и бе украсена с розата на Тюдорите, за да символизира вечното свързване на нейния притежател с кралското семейство. Някога е била носена не от кого да е, а от Томас Мур.

Но това не беше всичко. След като окачи огърлицата на Уилям, намествайки я на раменете му с усмивка, кралицата му поднесе и малка кутийка.

— Желаем да имаш това, Антъни — каза му тя. — Това е още един знак на Нашата вечна благодарност. Можеш да я отвориш едва когато излезеш оттук.

След като излезе от залата, прислужниците го поведоха през поредица коридори. Неспособен да овладее нетърпението си, Уилям отвори в движение кутията и се вторачи ужасен в пръстена на Лукреция Борджия. След като излезе на утринната светлина от кралските конюшни, той извади пръстена от кутията и го сложи на пръста си.

Двамата му другари, Томас Марчмейн и Никълъс Мейкпийс, бяха яхнали конете си и го чакаха с неговата бяла кобила Ишбел, оседлана и готова. Той дръпна юздите и ги поведе по калния път, който се спускаше по склона. Поеха към главния път, който щеше да ги отведе в Сити и отвъд.

Когато стигнаха Лондонския мост, слабото слънце вече се издигаше високо в небето. Никълъс и Томас язدهа напред и спряха на входа за моста. Уилям ги настигна и видя три пики да стърчат от опорната стена. На всяка от тях беше набучена глава. Трудно ги

разпозна. На първата пика стърчеше главата на Едуард Пърч, която можеше да бъде разпозната единствено по белега, който се спускаше от носа му до горната устна. В центъра стърчеше главата на отец Джон Уилям Алън. Лявата част на лицето му липсваше и почернелите сухожилия се полюшваха от костите. Вдясно беше побита главата на Ан Дохърти. Останките от черните ѝ коси бяха полепнали по лицето заедно с отдавна съсирената кръв. Очите ѝ бяха изкълвани, а устата ѝ представляваше червена дупка.

— Веселата троица — изкикоти се Никълъс Мейкпийс. — А, Уилям? — Уилям не му обърна внимание и остана вторачен в трите глави. За пръв път пълната тежест на стореното се стовари на плещите му. Едуард Пърч със сигурност беше престъпник и католик, може би едно злощастно съчетание. Но отец Алън? В най-лошия случай той беше заблуден, управляван от сили, които нито разбираше, нито поставяше под въпрос. Може би, замисли се Уилям, той и Джон Алън не бяха толкова различни. И двамата бяха убивали, за да защитят своята вяра. Те бяха войници, които водеха сражение. Ако ролите им бяха разменени, и двамата щяха да постъпят по същия начин.

Той едва се застави да огледа опустошените черти на Ан. Това беше част от неговото изкупление, защото, макар да бе Божи войник, трябваше да отговаря за своя дял в тази смърт. Ан, скъпа, Ан. Тя го беше обичала, а той я измами. Нейната душа беше благородна. Единственото ѝ престъпление бе, че почиташе погрешния Господ, молеше се пред грешния олтар. Може би, каза си Уилям, в един подобър свят би могъл да я промени, вместо да я обрече на възможно най-лошата смърт. Насили се да откъсне поглед от нея. След това, без да каже дума, свали огърлицата и я прибра внимателно в чантата на седлото. Дръпна юздите и смуши с пети кобилата, която се понесе в лек галоп по пътя на изток, който извеждаше от Лондон.

Излязоха през Източната порта без премеждия и поеа по пътя за Есекс. Снегът и дъждът бяха превърнали пътя в каша. Заваля суграшица, а от север задуха режещ вятър. Един час борба с пътя изтощи конете и когато започна да се смрачава, видяха в далечината приятна светлинка.

— Тази вечер бих платил двойно за халба ейл в „Сивият пътник“ — заяви Никълъс, който се вмъкна между двамата си другари.

— Аз, приятелю, бих платил тройно — отговори Уилям. — И бих предложил първородното си дете за удобно легло.

Гостилницата беше много стара. Част от нея беше построена от плет, измазан с кал, и някои твърдыха, че е започнала да обслужва пътниците между столицата и Колчестър преди векове, когато Хенри II е бил крал. Гостилничарят познаваше Антъни и двамата му другари и ги посрещна в топлото помещение, поднесе им супа и ейл и им предостави най-добрите си стаи.

Уилям беше в празнично настроение и черпеше всички в гостилницата. Обаче след няколко халби ейл стана необщителен и вече не беше приятна компания. Томас и Никълъс се опитаха да го развеселят с вулгарни истории, но не успяха, затова поканиха няколко местни курви.

— Хайде, Уилям, какво те тревожи? — попита Томас. — Без съмнение тази вечер трябва да си най-щастливият човек в цяла Англия. Антъни се усмихна насила.

— Прав си, Томас, но съм тъжен и дори животът ми да зависеше от това, не мога да обясня защо. Ако ме извините, ще изляза да глътна малко въздух. Може би това ще ме разведри.

Гостилницата се издигаше на брега на реката и големият дървен балкон в задната ѝ част се надвесваше над водите. Говореше се, че старият крал Хенри, бащата на кралицата, е ловувал в полетата около реката и отседнал в „Сивият пътник“ със своята предпочитана любовница.

Уилям се облегна на перилата и се загледа над водата. Точно под балкона се виждаше каналът, който водеше до помийната яма встрани от кръчмата. Отвъд нея се простираха черни полета. Той знаеше източника на своята мъка — Ан. Не можеше да прогони от съзнанието си спомена за лицето ѝ, разкъсано и осквернено. Празните черни отвори, където преди бяха милите ѝ зелени очи, сякаш го влачеха към преизподнята.

По време на пътуването от Лондон беше обръщал малко внимание на лошия път, лепкавата кал и студа. Главата му беше пълна

със спомени за мъртви лица. Опита се да се потопи във фалшива веселост и алкохол, но не се получи. Отново и отново си задаваше един и същ въпрос. Дали Господ ще му прости? Ще извини ли Бог ужасите, които позволи да се стоварят върху човек, който го обичаше и му се доверяваше? Знаеше, че тримата предатели са били еретици, затова заслужаваха двойно наказание. Знаеше също, че Бог прощава убиването на еретици... но Ан, скъпата Ан?

Обърна се и видя двама мъже да крачат към него. Те бяха обгърнати в мрак и за миг той си помисли, че са Томас и Никълъс, които идват, за да се опитат още веднъж да го утешат. Но когато мъжете излязоха на слабата светлина, хвърляна от гостилницата, видя, че са непознати, и посегна към камата си.

Двамата се приближиха до перилата.

— Студена нощ — подхвърли единият със силен местен акцент.

— Така е — съгласи се Уилям.

— Отдалече ли идвате? — попита другият.

Уилям усети спазъм на безпокойство в стомаха си. Той беше роден в света на облагодетелстваните, но беше научил много за актьорството и измамата. Беше разигравал двуличната си игра в Саутуарк в продължение на една безкрайна година. Започна да отговаря на втория мъж, за да не събуди подозрение за намеренията си, и бързо се стрелна встрани, към вратата на гостилницата.

Двамата мъже обаче имаха светкавични рефлексии. Единият протегна крак и Уилям полетя към дъсчения под. Преди да се изправи, мъжът вече беше отгоре му. Уилям се извиваше и търкаляше и накрая успя да наруши равновесието на своя нападател, пращайки го на пода. Задвижван от истински ужас, скочи на крака и избегна един удар на втория мъж. Изтегли бързо камата си и острието ѝ проблесна. Размаха я заплашително пред нападателя.

Мъжът, когото беше запратил на пода, отново бе на крака, извади кама и започна да се промъква зад жертвата си. Другият се хвърли напред, а Уилям замахна и заби лакът в корема му. Непознатият изстена и се стовари тежко върху стената на кръчмата. Уилям осъзна откритата се възможност и се стрелна към края на балкона. Там имаше малка врата, през която можеше да се измъкне.

Стисна дръжката, но вратата беше заключена. Това усилие му струваше скъпо. Мъжът с камата беше невероятно бърз и вече го

наближаваше. Другият също стана и хукна към него. Беше извадил изпод туниката си нещо голямо и тежко на вид. Някаква палка.

Уилям стоеше с гръб към вратата, стиснал камата в дясната си ръка, а лявата бе близо до острието, както беше се научил в Саутуарк. Мъжът с ножа замахна със смайваща бързина. Острието улучи лявата ръка на Уилям и го накара да изреве от болка. Другият с палката се хвърли напред и Уилям усети остра болка отстрани в главата. Замахна напред с камата, но мъжът с палката отскочи и отново му нанесе удар, този път по ръката. Изби камата и му строши три пръста.

Едва тогава Уилям се сети за пръстена. Падна назад към вратата, а по очите му се стичаше пот. Вдигна смазаната си ръка, отвори смарагда и го размаха пред себе си.

Двамата му противници изглеждаха объркани, след малко единият се усмихна и каза подигравателно:

— О, какъв нов ужас е това?

Уилям замахна към лицето на мъжа с камата. Някакво странно предчувствие или суеверие накара нападателят да отстъпи. После той погледна приятеля си и едновременно се спуснаха напред. Уилям също се хвърли към тях и някак успя да се промъкне помежду им. Кракът му обаче попадна на разхлабена дъска и той изгуби равновесие. Падна тежко на ръката си и почувства как шипът го жилна в бедрото.

Изправи се и заотстъпва към перилата на балкона. Двамата мъже го наблюдаваха и изведнъж замръзнаха на място.

Уилям се стовари на перилото. Тялото му започна силно да се тресе. Грозен звук се понесе дълбоко от вътрешностите му и устата му зина широко. Той потрепери и изригна струя бълвоч и кръв. Силата на изригването тласна главата му назад и той се прекатури през парапета като восъчна кукла и падна в реката.

Двамата мъже хукнаха към парапета точно когато Томас Марчмейн и Никълъс Мейкпийс се показаха на прага на гостилницата. Те гледаха смаяно как Уилям Антъни падна на речния бряг с главата надолу и потъна сред тръстиките. Безизразното му лице беше парализирано, устата — зинала, а очите — вторачени в нищото. След това изчезна, всмукан от отходния канал, който водеше под къщата, където течението промиваше помийната яма на гостилницата „Сивият пътник“.

44.

Степни, събота, 11 юни, 8:35 вечерта

„При Нели“ беше нов ресторант в „Бетнъл Грийн“ на около километър от Майл Енд Роуд. Заведението беше получило възторжена оценка в „Тайм Аут“ и бързо се превърна в мястото, където можеш да хапнеш в квартала. Пендрагън извади късмет, че успя да намери маса за двама в събота вечер. Собствениците бяха направили ресторанта по вкуса на модерните и богати лондончани от източната част на града. Той напомняше на рецепция в някоя голяма офис сграда: бели и сиви стени, огромни постмодерни картини, каменен под, тесни столове, които внушаваха опасения, че ако мърдаш много, ще вземат да се строшат. Не му хареса.

— Не е ли красиво? — каза Сю, когато една кльощава и почти плешива келнерка в черно взе връхните им дрехи.

— Впечатляващо — каза той и се огледа.

Настаниха ги и им дадоха огромни менюта — отделни листа от черен картон с много малък блок от сиви букви, разположен малко встрани от центъра. Джак го разглеждаше леко объркан. Ресторантът ечеше от шума на разговори и музиката едва се различаваше — беше електронна — Брайън Еро или може би Моби.

Пендрагън точно се готвеше да поиска менюто с вината, когато чу познат мъжки глас:

— Я гледай ти.

Пендрагън се обърна и видя Фред Тейлър, журналиста от „Газет“. Както обикновено, той водеше и фотограф. Пендрагън погледна Сю и въздъхна.

— Главен инспектор Пендрагън — каза немилостиво Тейлър, — това е много мило. И коя е дамата с вас?

Пендрагън се готвеше да отговори, когато се намеси Сю.

— Намирам за крайно грубо, когато някой не се обръща пряко към мен — изстреля тя. — Аз съм д-р Сю Латимър. А вие?

Тейлър изглеждаше смутен, но бързо си възвърна самообладанието. Пристъпи към нея с отвратителна усмивка и протегна ръка:

— Фред Тейлър от „Газет“.

— О — възкликна тя тихо, — значи вие сте авторът на безвкусната статийка онзи ден?

— Сю... всичко е наред — каза й Пендрагън.

За тяхна изненада Тейлър започна да се кикоти.

— О, Джак, как ги избираш все раздразнителни, а, приятелю? — каза той, а очите му се стрелкаха от Сю към Пендрагън и обратно. — Газ? — обърна се той към фотографа. — Можеш ли да щракнеш един-два пъти щастливата двойка?

— Я почакай! — възкликна Пендрагън, но вече беше твърде късно, светкавицата проблесна. Той си пое дълбоко дъх и успя да овладее гнева си, но Сю скочи от стола си и посегна към апарата през врата на фотографа.

— Госпожо, не пипайте апаратурата — изквича Газ, отстъпи и се блъсна в масата зад него.

Тейлър избухна в силен смях.

— Фантастично — подметна той и се обърна да си върви. — Джак, вече измислих заглавието. „Главният инспектор на среща, а убиецът е още на свобода“. — Газ се затътри подире му.

— Джак, нали няма да оставиш това така? — попита Сю.

Пендрагън стискаше зъби и броеше наум до десет. Когато заговори, звучеше толкова спокоен, че сам се изненада.

— Повярвай ми, гневът прави нещата десет пъти по-лоши.

— Но това не е честно! Ти също трябва да имаш почивка, както всички останали.

— Да, но този човек ми има зъб от първия път, когато се срещнахме. Нищо, казано от мен, не би променило нещата. Той е просто на лов за вещици. Най-доброто, което мога да направя, е да реша случая. Успехът е най-сладкото отмъщение.

Тя си пое дълбоко дъх и се усмихна:

— Прав си. Забрави жалкото тъпо човече.

— Кое жалко тъпо човече? — засмя се той.

Въпреки лошото начало Джак бързо се отпусна. Сю изглежда му действаше успокояващо. Беше го забелязал, когато преди няколко дни отиде на вечеря в апартамента ѝ. Към това трябваше да се добави и фактът, че беше избрал добро вино, петгодишно „Сен Емилион“, а хрупкавият френски хляб в кошничката беше вълшебен.

— Хубаво е, че мога да те видя извън полицейското управление и апартамента ти — каза тя. — Освен това харесвам вратовръзката ти.

— О! — възкликна той и погледна надолу. — Имам я от години.

Тя оправи салфетката в скута си.

— Сигурно си изтощен. Предполагам, че седмицата ти едва ли е била нормална.

— Нито миг скука. Сега трябва да ми обещаеш — никакви разговори за полицията или психологията. Обещавах ли?

Тя се усмихна.

— Обещавам.

Той огледа помещението. Мястото не беше чак толкова лошо. Повечето от масите бяха за двама, имаше малки групи хора и един странен самотен вечерящ. От двете им страни седяха двойки, потънали в разговор. Може би и те излизаха за първи път заедно. Изненада се от мислите си. Не беше излизал на среща от... двайсет години? Откъсна поглед от двойките. Няколко маси по-напред една жена седеше сама. Дългата ѝ черна коса се спускаше върху облегалката на стола. До нея имаше група от четирима, които изглеждаха развеселени и се смееха високо.

— Джак, извини ме за минута, трябва да ида да си напудря носа — измъкна го Сю от унеса му.

Сю беше застанала пред мивката, когато вратата на дамската тоалетна се отвори. Не обърна внимание, когато влезе жена с дълга синя рокля и черна коса. Извади червилото от тоалетната си чантичка и се наведе, за да се начерви. Чу се шум от пусната вода в една от клетките. Тя ровеше в чантичката си, търсейки туша за мигли, когато чернокосата жена излезе и тръгна бавно към огледалото. Сю вдигна очи и за пръв път я огледа по-внимателно.

Жената беше необикновено едра, с широки рамене и големи мускули под широките ръкави на роклята. Забеляза, че Сю я зяпа,

усмихна се леко и се наведе над друга мивка, за да си измие ръцете. Сю прибра червилото, оправи прическата си и щракна чантичката. Жената вдигна поглед и улови нейния в огледалото. Сю почувства тръпки на безпокойство. Жената се обърна към нея и пристъпи напред. Точно се готвеше да каже нещо, когато вратата се отвори с трясък и две жени влетяха, леко залитайки и заливайки се в пиански смях.

— Чу ли го какво ми каза? — изкиска се едната.

— Да, Сал, чух. Мръсен педал.

Сю се дръпна, за да минат новодошлите, и се измъкна от дамската тоалетна в тесния коридор, който водеше към салона.

Пендрагън отново се беше заел да разгадава менюто, когато Сю се отпусна на стола.

— Ако съм разбрал правилно, това може би е говеждо карпачо. — Той вдигна очи към нея. — Какво има? Изглеждаш, сякаш си видяла призрак.

Тя поклати глава и отпи от червеното вино. Остави чашата на масата и отговори:

— Току-що в дамската тоалетна видях най-странната жена.

Пендрагън я погледна въпросително.

— Мисля, че беше травестит. Тя... тя... просто беше прекалено голяма...

Пендрагън неволно я стисна за ръката.

— Как изглеждаше?

— Ами... дълга черна коса. И тази странна рокля...

Пендрагън скочи от стола и хукна между масите.

— Джак! — подвикна Сю и също стана.

Той се втурна по коридора към тоалетните, спря за секунда пред вратата на дамската, пое си дълбоко дъх и я отвори. Присви очи на ослепителната светлина и видя две жени пред мивките. Едната нададе фалшив писък, а другата избухна в смях.

— Извинете — каза Пендрагън и се върна обратно по коридора.

— Джак, какво става, по дяволите? — попита Сю, когато той се върна при масата им.

— Мисля, че току-що си срещнала нашия убиец — каза той делово. — Сю, съжалявам. Трябва да тръгваме.

Докато плащаше сметката, той говореше по телефона:

— Търнър... аз съм в „При Нели“. Да, новия на Бетнъл Грийн Роуд. Искам те тук бързо заедно с подкрепления. Мисля, че видяхме нашия основен заподозрян... Не, не мога да обяснявам сега. Къде си?... Значи излизаш от стадиона? Чудесно, идвай колкото можеш по-бързо.

Момичето на рецепцията питаше защо си тръгват. Управителят мина точно в момента, когато Пендрагън започна да обяснява. Накрая той изгуби търпение, извади полицейското си удостоверение, хвърли няколко едри банкноти на плота и се обърна към Сю:

— Хайде, трябва да те изпратя вкъщи.

— А дрехите ни?

Излязоха на паркинга отзад. Той беше лошо осветен, а вече беше тъмно. Лунният полумесец хвърляше бледа синкава светлина върху асфалта. Пендрагън натисна дистанционното, ключалките на вратите изщракаха и мигачите замигаха. Отиде до вратата на пътника и помогна на Сю да се качи, след това заобиколи отзад и когато стигна при шофьорската врата, една фигура изскочи от сенките и се хвърли към другата страна на колата. Отвори я и посегна вътре. Сю се хвърли назад, удари си главата в огледалото за обратно виждане и се блъсна болезнено в скоростния лост. В този миг блеснаха фарове и гумите на кола изсвириха наблизко. Тъмната фигура до Сю погледна нагоре и лицето ѝ бе осветено от фаровете. Дългата перука се беше разместила, разкривайки напомадена и сресана назад черна коса под мрежичка. Дори под пудрата и сенките на очите мъжът можеше лесно да бъде разпознат — Макс Рейнър.

Търнър и инспектор Грант изскочиха от полицейската кола в мига, в който Пендрагън се втурна напред. Рейнър блъсна вратата на колата и замахна към лицето на главния инспектор. Пендрагън видя проблясването на скъпоценен камък и един смъртоносен на вид шип, който стърчеше от пръстена. Отдръпна се, а Рейнър се завъртя със забележителна пъргавина и хукна приведен край предницата на автомобила. Пендрагън клекна и надникна под колата. Рейнър беше изчезнал.

— Избяга натам! — извика той на Търнър и Грант.

— Внимавайте, въоръжен е. — Отвори рязко вратата и видя Сю бледа и с нещастен вид. — Ранена ли си — извика той и нежно придърпа главата ѝ към себе си. Тя изстена и притисна ръка към ребрата си. По челото ѝ имаше тънка струйка кръв.

— Ударих си главата в онова нещо — обясни тя, сочейки огледалото. — Мисля, че си пукнах и ребро.

— Добре, просто остани така. Вдишвай бавно и леко.

Пендрагън се обърна и видя, че Търнър и Грант излизат от храсталаците малко по-нагоре. Носеха фенерчета, чиито лъчи разсичаха мрака.

— Няма и следа от него — извика Търнър.

— Грант, откарай доктор Латимър с моята кола в Лондонската болница. Търнър, ти идваш с мен в патрулката. — Той хвърли ключовете на Грант, който затича към шофьорската врата.

Пендрагън клекна отново и попита Сю:

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Нито един скучен миг, Джак. — Усмихна се, но изкриви лице от болка. — Напомняй ми да не се смея. — Протегна се и докосна ръката му. — Пази се.

Той се наведе в колата и я целуна по устните, после изтича при патрулката, където го чакаше сержантът.

45.

Търнър пусна сирената още преди да излязат от паркинга на ресторанта и да поемат към апартамента на Рейнър в Барбикан. Стигнаха там точно за четири минути. Пендрагън се беше обадил в управлението за подкрепление и бяха изпратили един въоръжен екип.

Взеха асансьора и хукнаха по коридора към апартамент 402. Търнър размахваше палка.

— Разбий вратата — нареди Пендрагън.

— Сериозно ли?

— А ти как мислиш?

— Яко! — Търнър направи две крачки назад и после се хвърли с рамото напред към вратата. Тя изпука, но издържа и Пендрагън я ритна два пъти в областта на ключалката. Търнър отново се стовари върху ѝ с рамото напред и тя най-накрая поддаде — отвори се широко, а дървото около ключалката се нацепи. Едната дръжка падна на пода.

Пендрагън светна лампите и мека халогенна светлина заля помещението. Право напред беше холът, където бяха влизали вече два пъти. Търнър запали лампите и се плъзна от другата страна на вратата, преди да се вмъкне внимателно в помещението. Беше празно. Пердетата бяха дръпнати и светлината от центъра „Барбикан“ нахлуваше през прозорците.

Търнър влезе бавно в кухнята с протегната напред палка, а Пендрагън тръгна към трапезарията, която беше до хола. Тя бе полутъмна, единствената светлина идваше изпод вратата към съседното помещение. Пендрагън бавно се приближи и я отвори.

Това беше подобна на коридор стая, тясна и простираща се по дължината на трапезарията. На задната стена имаше лавици чак до тавана. Те бяха пълни със странна сбирка предмети. Имаше книги в кожени подвързии, един череп, лабораторни уреди, бутилки с химикали, буркани с оцветени течности. Той се обърна и видя стена, покрита с изображенията на една-единствена жена. Някои бяха репродукции от стари потрети на Лукреция Борджия, а други —

очевидно дело на слаб художник, вероятно самият Рейнър. В края на помещението имаше високо въртящо се огледало. От чекмеджета на шкафа до него преливаха пищни тъкани — коприна и кадифе. На шкафа бяха оставени червена копринена рокля и корсаж, а на пода пред него имаше чифт златни пантофки. На куки по стената от другата страна на огледалото висеше цяла редица перуки: черни и руси, дългите кичури стигаха чак до пода. Имаше и къдрава руса перука, украсена с лента, обшита с перли.

Обърна се рязко, когато Търнър влезе. Сержантът зяпна изумено, а Пендрагън се зае да изучава съдържанието на лавиците. Точно пред огледалото стоеше работна маса, върху която имаше мензури, пипети и оборудване за дестилация — множество стъклени цилиндри и гумени тръби. До тях лежеше бележник. Пендрагън го вдигна и прелисти няколко страници. Търнър надникна над рамото му. Рейнър беше писал с някакъв шифър, но един странен символ се набиваше на очи: AsO_3 — химическият знак за арсен триоксид, както и едно латинско название: *Abrus precatorius* — латинското име на растението, от което се дестилираше абриковата киселина.

— О, виждам, че сте открили бърлогата ми.

Пендрагън и Търнър се обърнаха едновременно.

На вратата стоеше Макс Рейнър в пълен костюм и с наместена перука. Държеше старинна на вид кама.

— Е, сержант, ще премерим ли сили? — Звучеше самодоволно. — Мисля, че камата при всички случаи е по-силна от палката. — Гласът му изведнъж стана суров. — Хвърли я.

Търнър погледна Пендрагън, който кимна. Сержантът пусна палката на пода.

— Ритни я към мен — нареди Рейнър.

Търнър се подчини.

— Прекрасно. Съжалявам, че не мога да ви предложа място за седане, но това е моята лаборатория.

— Господин Рейнър — започна спокойно Пендрагън.

— Не се и опитвай... — изсъска Рейнър. — Казвам се Лукреция Борджия, нищожество такова! — На слабата светлина очите му бяха черни и неразгадаеми.

За секунда Пендрагън се обърка, но бързо се съвзе.

— Не мислите ли, че играта свърши? Отвън има въоръжен екип. Казах им да влязат, ако не излезем до десет минути. Междувременно единственото, което трябва да направя, е да натисна бутона за бързо избиране. — И той вдигна телефона си. — Ще бъдат тук след трийсет секунди.

Рейнър се изсмя.

— О, я се чуй, дребно жалко човече. Натисни глупавия си бутон. Докарай тук войничетата си. Те ще те намерят вече залят със собствената ти бълвоч и кръв.

— Добре — успокои го Пендрагън и вдигна ръце. — Какво искаш?

— Него. — Той сграбчи сержант Търнър, завъртя го и изви едната му ръка зад гърба. Джес изстена от болка. Рейнър допря камата в гърлото му и по острието потече червена струйка.

— Добре — извика Пендрагън, — пусни го. Аз ще бъда твоят заложник.

Рейнър отново се изсмя.

— Не ми трябваш. — И се вторачи хладно в него. По челото му се бяха появили капчици пот и гримът беше започнал да се разтича. Зелена струйка пълзеше по бузата му, а бялата пудра на брадичката му беше започнала да се рони. — Всъщност искам да слушаш. Искам да ти покажа колко умен бях и как божествената Лукреция ми помогна.

Пендрагън разтвори ръце с дланите нагоре.

— Добре, само пусни сержант Търнър, моля те.

— Не.

Джес беше започнал да се поти — капчици пот извираха от челото и слепоочията му и се стичаха по врата.

— О, не, господин главен инспектор Пендрагън, никога няма да направя това. И така, откъде да започна? Да, такъв късмет, такъв страхотен късмет! Орис, разбира се. Съдба! — Рейнър изкрещя последното. Погледна за миг към тавана и отново впери черните си очи в Пендрагън. — Тим Мидълтън беше този, който ми отвори вратата. Тим, това отвратително копеле, който обичаше да си играе с малки момченца. Изглежда, че богините действат по неведоми начини. Нали разбираш, винаги съм боготворял Лукреция Борджия. Направих този олтар за нея. Проучих всичко за моята любима. Знаех за легендарния пръстен. Как бил изгубен, как бих могъл да го намеря.

— Но това е направо смешно съвпадение — подметна тихо Пендрагън.

Рейнър направи пауза и го изгледа мрачно.

— Може би, инспекторе. Но късметът идва при онези, които сами си помагат, при тези, които са най-добре подготвени. Както вече казах, проучих много внимателно семейство Борджия и всичко, свързано с тях. Прекарал съм безброй часове в библиотеките и частни сбирки из цяла Европа. И тогава Тим идва при мен със снимките на скелета. Веднага разбрах какво виждам. Не можах да повярвам.

Онази нощ отидохме на строителната площадка. Не беше трудно да убедя Мидълтън да ми помогне. Знаех много за него, нали разбирате? И да, аз бях този, който го изнудваше. Тим разполагаше с хубаво наследство от стария си татко, а аз имах нужда от средства, за да финансирам проучванията си и да разширявам колекцията си. О, и за да изчистим този въпрос, главен инспекторе, никога не съм бил изнудван и не съм забременявал момиче преди години. Просто си играех с вас. — Рейнър се изкиска, но след това лицето му помръкна. — За съжаление събитията на строителната площадка миналата събота не се развиха напълно според плана. Пазачът се появи точно когато бях взел пръстена. Сборичкахме се... и той видя лицето ми.

— И вие го убихте?

— Очевидно. Хвърлихме го в онова, което взехме за шахта за боклук. Излезе, че сме сбъркали! — Рейнър се усмихна неприятно. — Като истински задник, какъвто си беше, Мидълтън се паникьоса и аз бях сигурен, че ще се разприказва. Предупредих го...

— И убихте и него?

— Няма ли да спреш да ме прекъсваш! — Рейнър отново поряза Търнър и втора струйка кръв потече по острието на камата.

— Рецептата за кантарела беше във вътрешността на пръстена. Разбира се, знаех, че ще е там. Не губих нито секунда. В края на краищата мечтаех за този ден от толкова отдавна. От години правя отрови тук. Знаех, че кантарела се основава на арсеника, но не можех дори да предположа останалите съставки. Вече имах малко арсеник от един местен производител на стъкло и когато разбрах какви други химикали ми трябва, влязох с взлом във факултета по растителна биология в „Куин Мери“ и направих отровата. Да, зная какво искаш да попиташ... за кучетата, нали?

Пендрагън кимна едва забележимо.

— Затова обичам Лукреция толкова много. Тя е била толкова красиво... красиво жестока. Трябва да знаете, че кантарела не е обикновена отрова. Тя е... по липсата на по-добро описание — „усилена“. Лукреция открила, че когато дадеш на животно суровата отрова, то ще умре бързо, но тялото му ще преработи отровата и след това можеш да я извлечеш от кръвта или от пяната по устата и слюнката. Кучетата бяха усилвателите на отровата. — Той изпадна във възторг. — Гениално! Мамка му, истински гений.

След малко се успокои и изглежда осъзна, че времето минава бързо.

— Да, главен инспектор Пендрагън, аз убих Тим. Боднах го с пръстена на божествената Лукреция точно преди да започне глупавата си реч. Беше толкова пиян, че дори не усети. След това убих Тони Кетъридж, който можеше да ме вкара в неприятности, след като се отървах от Тим. С Тони се познаваме от много отдавна. Той знаеше за моя интерес към Борджиите. Подозираше, че аз съм взел пръстена, а вие толкова го притискахте, че неизбежно щеше да каже нещо уличаващо, без дори да подозира какво правя или как го правя.

— И за това ще гориш в пъкъла!

Силният глас накара и тримата да подскочат. Пендрагън обърна очи към вратата. Рейнър се завъртя, като стискаше здраво Търнър. Пам Кетъридж стоеше на прага, стиснала револвер.

— Пусни младежа — нареди тя с неравен глас.

Тримата мъже я гледаха слисани. Никой не помръдна.

— Макс, да не си глух?

— Аз съм Лукреция Борджия — изръмжа той, поряза Търнър за трети път и той изпъшка от болка.

— Казах ти да го пуснеш, малко смешно говно! Ако не го направиш, ще ти отнеса тиквата! — Очите на Пам Кетъридж горяха, а лицето ѝ беше червено.

Рейнър трепна.

— Веднага! — изрева Пам.

Той свали ножа.

— Хвърли го насам — нареди тя с по-спокоен глас.

Рейнър я гледаше с присвити очи, а мускулите на челюстта му потрепваха несъзнателно. С примирена въздишка той хвърли ножа на

пода. Търнър се измъкна от хватката му и пристъпи напред, притиснал порязаната си шия.

— Госпожо Кетъридж — заговори бавно Пендрагън. — Трябва да кажа, че съм малко изненадан.

Тя откъсна очи от Рейнър и стрелна поглед към Пендрагън.

— Да, сигурна съм.

— Какво става?

— Тук съм да пратя... този боклук в пъкъла — отговори тя. Пендрагън наклони глава и я погледна въпросително. Рейнър стоеше напълно неподвижен, втренчил гневен поглед във вдовицата на Тони Кетъридж.

— Бях там онази вечер и видях всичко.

— На строителната площадка? — попита Пендрагън.

— Проследих мъжа си, когато излезе в два часа. Той тръгна тогава, а не в девет и половина, както ви казах. Подозирах, че има връзка. Държах се на разстояние и го видях, че отива на строежа. Под купчина пръст беше заровил торба. Точно се готвеше да слезе да прибере скелета, когато ей този тук се появи с един друг мъж. — Тя кимна към Рейнър. — И двамата го видяхме как взе пръстена. Сбиха се, Амал Керим смъкна маската на Рейнър и всички видяхме лицето му. Той и Мидълтън, защото трябва да е бил той, подгониха работника из строежа, а моят мъж, Бог да го прости, слезе долу и взе скелета...

— Защо просто не съобщихте в полицията?

— Не е ли очевидно? Тогава цялата история щеше да излезе наяве и щяхте да арестувате Тони. Между другото, това не е ваша работа, а Господня и аз съм неговият инструмент. — Пристъпи към Рейнър, който направи крачка назад към лавиците с книги. Пам заби пистолета в шията му и той омекна. Тя извади въже от джоба си и нареди на Търнър:

— Моля, завържете ръцете му.

Сержантът се поколеба за миг и направи крачка напред.

— Завържи го колкото може по-стегнато, млади човече — добави Пам.

— Виж, това наистина е...

— Млъкни Макс! — срязва го тя с писклив глас. — Недей... не казвай дума повече. — Провери колко е стегнато въжето около китките

му и се обърна към Пендрагън. — Трябва да ви поискам мобилния телефон.

Той само я изгледа.

— Моля, инспекторе, тук има само един човек, когото бих искала да нараня.

Той бръкна в джоба си. Тя пусна Рейнър, но натисна още по-силно пистолета във врата му, сякаш да му покаже, че владее напълно положението. Взе телефона от Пендрагън и го пхна в джоба си.

— И твоя, младежо — обърна се тя към Джес.

— Госпожо Кетъридж, нека поговорим — започна Пендрагън.

— Какво има да говорим, господин полицай? Веднъж вече се опитах да убия този грешник, но не успях. Сега...

Рейнър се извърна към нея.

— Значи ти си била? Ти ме удари по главата.

— Господ водеше ръката ми, както и сега. Мислех, че съм те убила, но когато открих, че си жив, Бог ме накара да осъзная нещо важно. Не мога просто да те убия, първо трябва да те отведе при нашия Господ. Затова Той те спаси. Трябва да Му покажа, че съм свършила Неговата работа. След това ще те убия.

— Госпожо...

— Не, инспекторе — изсъска Пам Кетъридж. — Моля ви, просто ме оставете да извърша Божието дело. — Докато говореше, тя отстъпваше към вратата, влачейки със себе си Рейнър, който гледеше отчаяно полицаите. След миг и двамата изчезнаха.

Търнър пръв стигна до вратата, но тя не помръдна.

— Вероятно е подпряла дръжката със стол — каза Пендрагън. — Остави на мен. — Той отстъпи назад и я ритна с все сила. Вратата зейна към трапезарията.

Втурнаха се през хола в преддверието. Нямахте и следа от госпожа Кетъридж и Рейнър. От стълбищната площадка пред вратата се чу силно тракане. Пендрагън се плъзна покрай стената на преддверието, а Търнър го следваше. Когато стигнаха до вратата, видяха трима въоръжени полицаи да слизат от асансьора, а още четирима се появиха на стълбищната площадка. Двама приклезнаха с оръжия, насочени към цивилните им колеги. Пендрагън и Търнър инстинктивно вдигнаха ръце. Полицаите ги разпознаха и свалиха оръжия.

— Какво става? — попита рязко главният инспектор. След това се завъртя и видя табелката, указваща аварийния изход. — Оттук са слезли! — извика той на въоръжения екип. — Мъж и жена. Жената е Пам Кетъридж, а мъжът Макс Рейнър. Преоблечен е като жена. Госпожа Кетъридж има пистолет и е взела заложник. Тръгвайте! — Той се обърна, за да погледне Джес Търнър. — Сержант, добре ли си?

Търнър притискаше шията си.

— Няма нищо, само няколко одрасквания.

— Добре, тогава да вървим!

46.

Хукнаха по стълбището, като взимаха по три стъпала наведнъж. Излязоха през главния вход навреме, за да видят едно старо волво да се носи бързо към тях. То закачи бордюра и ги подмина. На светлината от уличните лампи и неоновия блясък на витрините видяха Пам Кетъридж зад волана, а на задната седалка лежеше Макс Рейнър — очевидно беше в безсъзнание, защото главата му се полюшваше насамнатам. На всичко отгоре заваля.

Влязоха в патрулката и Пендрагън грабна радиостанцията.

— До всички — каза той, като дишаше тежко и безмълвно насочваше Търнър. — Сребристо волво 340 с регистрационен номер голф, хотел, ромео, 9, 0, 6, янки. За последно видяно да поема по Алдърсгейт стрийт. В колата има двама души: Макс Рейнър и Пам Кетъридж. Жената носи огнестрелно оръжие, а Рейнър — смъртоносен пръстен. Бъдете крайно внимателни. Повтарям: бъдете крайно внимателни.

Търнър изкара колата на главната улица и пусна сирената. Понесоха се по Алдърсгейт стрийт с пуснати на максимални обороти чистачки и успяха да зърнат волвото пред тях. То лъкатушеше между другите коли, предизвиквайки гневни клаксонови концерти, присветвания с фарове и скърцане на спирачки. Няколкостотин метра по-надолу Пам Кетъридж зави вляво и подкара бързо покрай Лондонската стена. Когато стигна при Бишъпсгейт, зави рязко наляво, а след това надясно. Трийсет секунди по-късно излезе на Уайтчапъл Роуд. Търнър успяваше да следва волвото, но Пам Кетъридж караше толкова бързо в силния дъжд, че едва я настигаше.

— Шефе, къде смяташ, че отива?

Пендрагън поклати глава.

— Нямам представа. Мисля, че си е наумила нещо, а не просто бяга.

— Обаче е откачалка — подхвърли Търнър, без да отмества очи от пътя.

— Да — кимна неговият началник, — вероятно е луда, но има ясна цел. Работи по план.

— Да, планът на Господ, алилуя!

Пендрагън се размърда на седалката.

— Прав си. Това е! Отива в своята черква. Какво каза в апартамента на Рейнър? Ще го заведе в „Нашия Господ“, преди да го убие? Черквата в края на улицата се казва „Черквата на нашия Господ от Витлеем“. Ето къде отива! — Той взе радиостанцията. — Заподозряната се насочва към черквата „Нашият Господ от Витлеем“ на Манинг стрийт. Повтарям: Манинг стрийт. В момента се намираме на около две минути от нея. Докладвайте за местоположението си.

Мина малко време и пет патрулки и един хеликоптер се обадиха със своите координати и вероятното време на стигане до целта.

— Червена алфа 3 ще пристигнат първи — отбеляза Търнър. — Хеликоптерът сигурно всеки момент ще се окаже над черквата. — Чуха боботенето на въздушното конче, което прелетя над главите им на изток към черквата на Манинг стрийт. Волвото намали, когато излезе на Майл Енд Роуд, след това изскочи от редицата коли и пое срещу движението. Фаровете на кола се появиха срещу него. Шофьорът видя волвото и успя да спре до бордюра точно навреме, за да може сребрият кола да се промъкне и да задмине още две коли. След това се стрелна на червено през кръстовището, избягвайки на косъм удар с микробус. Почти без да намали, Пам Кетъридж зави в малка пряка на Майл Енд Роуд.

Няколко секунди по-късно Търнър стигна до уличката и видяха как стоповете на волвото изчезват вдясно. Той завъртя волана, осланяйки се на помощта на сервото. Пред него се виждаше друга патрулка, но нямаше и следа от волвото.

— Променила е намерението си — каза Пендрагън, залитна напред и се подпря на арматурното табло, когато Търнър наби спирачки. — Ето там! Има пряка вдясно. Видя ли я? Давай.

Търнър натисна газта докрай и патрулката се понесе напред с рев и свирене на гуми. Пендрагън отново започна да дава инструкции по радиостанцията: „Червена алфа 3. Опитайте да й пресечете пътя на Лемингтън Роуд. Синя бета 2, върнете се на «Майл Енд» и карайте на изток“.

Хеликоптерът отново избоботи над главите им, а силният прожектор разсичаше вечерния мрак. Търнър зави рязко вдясно, а веднага след това пое наляво. В продължение на няколко тревожни секунди изгубиха волвото. След това Търнър излезе на една главна улица и отново го видяха. То профуча през голяма локва и вдигна пръски кал. После зави на 180 градуса и полетя по една странична улица. Колата зад него успя да спре в последния момент, но другата зад нея нямаше толкова късмет и се заби право в бронята ѝ. Трясъкът разкъса нощта, двете коли се завъртяха на мокрия асфалт и се блъснаха в една ограда от другата страна на улицата. Търнър натисна спирачките до края и успя да избегне удара в тях, преди да завие в страничната улица. Стоповете на волвото подскачаха нагоре-надолу, когато колата пое по лошо асфалтирана отсечка. Търнър и Пендрагън също минаха през нея и по стъклата плисна кал.

Тогава изведнъж преследването свърши. Малко пред тях стоповете на волвото внезапно светнаха ярко. Докато Търнър се опитваше да спре, вратата откъм шофьора на волвото се отвори и Пам Кетъридж слезе, облечена с дълго палто. То се плетеше в краката ѝ, когато тя заобиколи тичешком колата, отвори задната врата и измъкна Рейнър. Дори не си направи труда да погледне към полицейската кола. Рейнър беше със завързани ръце и се просна в калта с жално стенание. Пам Кетъридж го издърпа да стане и в светлината на фаровете Пендрагън и Търнър видяха, че дългата му перука е покрита с кал.

Патрулката спря на метър зад волвото, но Пам Кетъридж вече беше изчезнала в мрака заедно с Макс Рейнър.

— Къде се изпариха? — попита раздразнено Търнър. Хукнаха в мрака, когато над тях се появи хеликоптерът. Лъчът от силния прожектор претърси калната уличка и улови две фигури на не повече от трийсет метра пред тях.

Пендрагън и Търнър затичаха още по-бързо. Проливният дъжд ги измокри за секунди. На стотина метра надолу по улицата Пам Кетъридж смени посоката — зави наляво, влачейки Рейнър зад себе си. Едва тогава двамата полицаи осъзнаха, че се намират на речен бряг. За миг светлината от хеликоптерния прожектор отслабна, докато правеше завой. След това отново ги заля ярка светлина, когато машината се върна и зависна над тях.

Пам и Рейнър се намираха на мост над реката. Тя беше накарала своя пленник да коленичи и стоеше до него, опряла пистолета в главата му.

Пендрагън погледна надолу и видя, че се намират до преливник. Дъждът биеше по надигналата се кафява вода. С Търнър хукнаха към моста, а хеликоптерът започна да се издига и светлината от прожектора се разсея, когато машината се отдалечи, а плясъкът на витлата отслабна.

— Госпожо Кетъридж... Пам! — изкрещя Пендрагън.

Тя вдигна поглед, но изглежда не го виждаше. Рейнър трепереше, кривеше лице и хленчеше.

— Пам — извика отново Пендрагън, — свали оръжието. Можем да намерим решение. Рейнър ще прекара остатъка от живота си в затвора. Повярвай ми.

Пам Кетъридж се обърна към Пендрагън и пусна широка налудничава усмивка.

— В затвора ли, главен инспекторе?

— Да, в затвора.

Тя се обърна отново към Рейнър. Перуката беше изгубила блясъка си от дъжда и кичури бяха полепнали по мръсното му лице.

Пам дръпна пистолета от главата му и за секунда изражението му се измени. Отчаянието и ужасът бяха сменени с предпазливо облекчение. Тя премести пистолета в лявата си ръка, бръкна в джоба на дългото си палто и измъкна един кръст. Беше метален и дълъг поне трийсетина сантиметра, а долният му край беше заострен като кама. Пам го вдигна с мълниеносна бързина.

— О, Господи — извика тя, — волята ти ще бъде изпълнена. — И заби кръста дълбоко във врата на Рейнър с такава сила, че острието прекърши гръкляна му и изскочи от другата страна. Рейнър падна назад, опита да се надигне, но се претърколи на една страна и потъна в придошлата река.

Пендрагън и Търнър бяха парализирани от шок. Трина униформени полицаи дотичаха при тях.

Пам Кетъридж се усмихваше и гледаше към небето, а по лицето и очите ѝ падаха дъждовни капки, които отмиваха кръвта от нея. Тя се обърна към Пендрагън и Търнър. Лицето ѝ сияеше. За миг изглеждаше двайсет години по-млада.

След това като в забавен кадър прехвърли пистолета в дясната си ръка, лапна го и стреля.

47.

Сю Латимър отвори вратата на жилището си и се усмихна широко.

— Джак — каза тя и го целуна по бузата. След това изпъшка и отстъпи, притискайки ръка към ребрата си.

— Значи още те боли? — попита Пендрагън и се вгледа в лицето ѝ. Имаше голяма лепенка на темето, а едната ѝ буза беше насинена.

— Какво носиш?

Пендрагън погледна предметите в ръцете си.

— Това — обясни той, докато ѝ подаваше пластмасовия цилиндър — е малко пилешка супа от моя любим деликатесен магазин. Казаха, че е много подходяща за лечение на счупени ребра. А това... няма ли да ме поканиш да вляза?

— О, извинявай. — Тя отвори вратата широко и той остави голямата кутия на кухненския плот.

— Това ти трябва да отвориш.

— Какво е? — попита тя с блеснали очи.

— Хайде, нека да помогна на инвалида — каза Джак и ѝ подаде кухненската ножица от поставката.

Тя срязва хартията и отвори кутията — вътре имаше скъп грамофон. Сю плесна с ръце от радост.

— О, Джак, толкова си внимателен. — Тя тръгна да го целува, но се спря и му прати въздушна целувка. — Благодаря ти!

— Удоволствието е мое — отговори той. — Ще ти го монтирам. Когато идвах на вечеря, забелязах, че имаш сидиплейър. Лесно ще свържа грамофона към него и тогава ще можеш да слушаш музиката както трябва — на винил.

Сю го погледна колебливо и го покани да седне на дивана.

— Значи — започна тя, докато се отпускате бавно да седне — пръстенът отново е изгубен?

— Така изглежда. Тялото на Пам беше намерено, но от Рейнър няма следа.

— Но как се е докопал до пръстена?

— Твърди, че го насочвала „божествената“ Лукреция.

— Да, естествено. Че кой друг?

— Всъщност е подходил като професионален археолог. В лабораторията му намерихме бележки. Очевидно преди години е попаднал на частен дневник в архивите на Британската библиотека. Дневникът бил на благородник на име Томас Марчмейн, който описал как неговият близък приятел Уилям Антъни бил убит в гостилницата „Сивият пътник“. Бил убит в деня, когато получил тайнствен пръстен лично от кралица Елизабет Първа. За него се говорело, че е принадлежал не на кого да е, а на Лукреция Борджия. Рейнър намерил мястото на „Сивият пътник“ в местните регистри. Научил, че там има стара викторианска къща и убедил собственика да продаде парцела. Същевременно бил близък приятел с изпълнителния директор на „Бриджпорт Кънстръкшън“. Знаел, че фирмата търси места за строителство около Майл Енд Роуд. Сякаш е подготвял частни разкопки. Професор Стоукс е направо извън себе си. Не може да повярва какви материали има Рейнър в малката си лаборатория.

Сю поклати глава.

— Класическо маниакално поведение. Жалко, че човекът е мъртъв. Щеше да се получи интересно изследване.

Пендрагън вдигна вежди.

— Това е една гледна точка. — После продължи по-ведро: — Както каза снощи в ресторанта, това не беше обикновена седмица. Ще се срещна с екипа за малко празненство. Смяташ ли, че ще можеш да дойдеш да пийнем в някоя кръчма?

— Шегуваш ли се? С най-голямо удоволствие. Мразя да съм вързана вкъщи, дори със счупено ребро.

Изминаха пеша краткото разстояние до заведението. Малката градина беше пълна с маси, около които се бяха събрали семейства. Децата бъркаха в пликчета с пържени картофки, а родителите им се наслаждаваха на неделно питие под лятното слънце. Общото помещение беше пълно и шумно, както обикновено. Посетителите се бяха облегли на бара, а групичка любители на дартс се бяха събрали пред мишената. Плазменият телевизор беше включен на съботния мач

от първата лига. Когато влезе в кръчмата, Пендрагън се сети как само преди седмица тук беше научил за убийството на Том Мидълтън. Последните седем дни бяха прелетели като експрес. Видя екипа от управлението. Джес им махна и посочи два стола. Около масата се понесоха весели викове, когато главният инспектор се отпусна на стола. Роб Грант го потупа по гърба.

— Благодаря — кимна Пендрагън и огледа усмихнатите лица. — Мисля, че постигнахме онова, което наричат резултат.

— Значи, шефе, сега е твой ред — обяви Кен Тауърс.

Пендрагън се засмя и се обърна към Сю, поклащайки глава.

След няколко минути се върна с голям поднос, пълен с чаши. Роз Маклиби отчаяно се опитваше да разчисти малко място и помоли Търнър да ѝ помогне. Джак подаде питие първо на Сю. Когато всички се оказаха с чаши в ръцете, Джак вдигна своята.

— Поздравления за добре свършената работа — каза той. — Наздраве! — Отпусна се на стола си и отпи от бирата.

— Точно навреме, сър — обяви Търнър.

— За какво?

— Кен смята, че има такава гатанка, че може да победи всички останали.

Пендрагън се обърна към инспектор Тауърс и отпи още една глътка.

— Добре, дай да я чуем.

— Не само е най-добрата, но е и много актуална.

— Ооо! — извикаха в един глас трима от екипа.

— Добре. Един мъж отива на купон и си пийва малко от пунша. Тръгва си рано. Всички останали на купона, които пият от същия пунш, след това умират от отравяне. Защо мъжът не е умрял?

— Какво? Мисля, че това е съвсем очевидно — обади се Джими Тачър. — Първият тип е сипал отровата в пунша, след като е пил от него.

— О, Джими, имай малко повече търпение.

— Добре де, ще млъкна — съгласи се Тачър смутено и отпи голяма глътка бира.

Около масата настъпи тишина.

— Значи първият мъж не е убиец, така ли? Кен, не забравяй, че трябва да отговаряш честно — каза Маклиби.

— Знам. Не, не е.

— Някой друг е сипал отровата, след като първият е пил?

— Не.

— Шефе? Много си тих — внезапно се обади Търнър. — И тази ли си чувал в университета?

Сю се усмихна и погледна Джак. Той отпи още една глътка, преди да отговори:

— Не, всъщност не съм я чувал преди. Но мисля, че мога да се пробвам с отговора.

Всички впериха очи в него.

— Мисля, че отровата се е съдържала в ледените кубчета в пунша. Когато първият човек е пил от него, отровата още не се е била „размразила“. Но по-късно, когато ледът се е стопил, тя е попаднала в пунша и е убила останалите гости.

Пендрагън остави чашата си на масата и всички погледи се насочиха към Кен Тауърс, който криеше лице зад халбата си. След миг изстена и остави бирата на масата.

— Покланям се пред теб... о, господарю — каза той и вдигна очи към някого, който се приближаваше зад Пендрагън.

Главният инспектор усети, че някой го потупва по рамото. Обърна се и видя началник Джил Хюз.

— Жалко, че не можеш да разрешаваш и истинските случаи толкова бързо — каза тя усмихнато. — За мен джин с тоник. Предварително благодаря, Джак.

ФАКТИТЕ ЗАД ВЪОБРАЖЕНИЕТО

Както и първите ми два романа „Равноденствие“ и „Тайната на Медичите“^[1] „Пръстенът на Борджиите“ е плод на моето въображение, но е основан на много действителни факти и събития. По-надолу ви предлагам един бърз пътеводител, който ще ви помогне да разграничите фактите от измислицата.

ХЕНРИХ КОРНЕЛИЙ АГРИПА

Хенрих Корнелий Агрипа е алхимик и философ, който е бил на 16 г., когато през 1503 г. се появява в двора на Борджиите в пролога на тази книга.

Агрипа е роден в Кьолн през 1486 г. и известно време преподава в университета в Дол, Франция. Бързо стига до сблъсък с тамошните власти и е обявен за еретик от местното духовенство. Води скитнически живот, намирайки препитание при богати семейства като маг, придворен философ и понякога като наемен войник. Въпреки че пътува много из Италия, няма запазени данни да е работил за Борджиите, нито никакви сигурни сведения, че е участвал в изработването на отровата кантарела. Обаче Агрипа е съвременник на Лукреция и Леонардо да Винчи, за когото се говори, че е теоретизирал върху производството на отровата.

Агрипа е автор на много книги и преподава на много места. Неговият шедьовър е *Libri tres de occulta philosophia* — отличен пример за ренесансовото окултно мислене.

Корнелий Агрипа се споменава в няколко други романа, като най-забележителните са „Франкенщайн“ (1818 г.) от Мери Шели и „Портрет на художника като млад“ (1916 г.) от Джеймс Джойс.

ОПИТИТЕ ЗА ПОКУШЕНИЕ СРЕЩУ ЕЛИЗАБЕТ I

Правени са няколко опита да бъде убита Елизабет I. Въпреки че е популярна сред своите поданици, тя имала много врагове. Когато се качва на трона през 1558 г., е коронована от епископа на Карлайл, маловажен църковник, защото никой от важните духовници не искал да короняса еретичка и незаконна наследница (Елизабет е незаконородена дъщеря на мразената Ан Болейн).

Кралицата се посвещава на реформите, чието начало слага нейният баща Хенри VIII и нейните служители преследват и екзекутират католическите активисти. В резултат в Рим я мразят, папата я отлъчва от църквата през 1570 г. и е обявена за еретик. Същевременно Елизабет е противник на крайните протестантски секти, които заплашват да дестабилизируют Англия.

Най-известният план за атентат срещу нея е замислен от фанатичен последовател на католицизма на име Антъни Бабингтън, който планира да я убие и да я замести с католичката Мери Шотландска. Планът е разкрит през 1568 г. от отдадения и крайно резултатен началник на кралския шпионаж Франсис Уолсингъм.

МЕЧАТА ГРАДИНА

По време на управлението на Хенри VIII (1509–1547 г.) на обикновените хора е забранено да гледат или упражняват повечето от спортовете. Управляващите класи смятат, че спортът ще откъсва простолюдието от задълженията му. Обаче богатите хора не са подвластни на подобни драконовски мерки и стават горещи почитатели на футбола, тениса и на жестоки забавления като боеве с петли или разкъсване на животни от кучета.

По времето на Елизабет разкъсването на мечки и кучета е много популярно сред всички класи. Кралицата също посещава мечи градини и подобни арени изникват във всички големи английски градове. Най-известна е Мечата градина в Саутуарк, която се появява на страниците на „Пръстенът на Борджиите“. Тя е построена около 1540 г. и се е издигала близо до днешния Саутуарк Бридж Роуд. Арената работи почти век и половина, чак до 1682 г. Тези зрелища остават законни до 1835 г.

РОБЕРТО БЕЛАРМИНО

Роденият през 1542 г. Роберто Белармино е кардинал, могъщ и отдаден йезуит и папски съветник. През 1588 г., една година преди тази, в която се развива действието в романа, той е назначен за духовен баща на католическия колеж. Мнозина католици го смятат за велик човек, който е съветник на няколко последователни папи, автор на важни трактати по теология.

Той е канонизиран през 1930 г. от папа Пий XI.

Обаче има и други, които смятат, че Белармино е маниак, който цени църковната власт повече от живота на невинни хора. Той е известен като „Чука срещу еретиците“ и прави всичко възможно да унищожи всеки, който се противопоставя на Църквата. Играе важна роля при преследванията срещу Галилей и стои зад мъченията и екзекуцията на Джордано Бруно, изгорен на кладата през 1600 г.

ЛУКРЕЦИЯ БОРДЖИЯ И ФАМИЛИЯТА БОРДЖИЯ

Можем да гледаме на Борджиите като на ренесансови мафиоти. Те оглавяват властта за кратко, но управляват скъпи папски земи из цяла Европа. Главата на фамилията, Родриго Борджия, е роден в Испания и става папа през 1492 г. Той организира пищни оргии с папски средства и се меси в европейската политика, без да разбира нищо от нея. Той е убиец, който не се спира пред нищо в преследването на богатство и власт.

Синът на папа Александър — Чезаре Борджия е дори покорумпиран и по-зъл от своя баща. Той си играе на военачалник, но предпочита да убива враговете си чрез измама и хитрости. Смята се, че е убил брат си Джовани, както и много от ухажорите на Лукреция. Любимото му забавление било да пътува преоблечен из Рим, придружаван от група здрави биячи. В кръчмите подмамвал някой нещастник да обиди семейство Борджия, след това го извличал на улицата и отсичал ръцете му. Ако жертвата бил късметлия, Чезаре или някой от биячите му го довършвал. Друг път Чезаре оставял жертвите си да умрат от загуба на кръв.

След като израства в такова семейство, едва ли е изненадващо, че Лукреция Борджия, която е пет години по-малка от Чезаре, става също толкова покварена, колкото нейните роднини. Тя е нимфоманка, за която е известно, че се е отдавала доброволно или насила на кръвосмесителни връзки със своя баща и брат, често едновременно.

Обаче Лукреция е най-известна като убийца. Тя наистина произвежда отрова, наречена „кантарела“ и е притежавала пръстен, чийто камък се отваря. Аз обаче го промених на пръстен, който съдържа шип. В действителност под камъка е имало празно място за отровата, която тя тайно сипвала в храната или напитката на жертвата си.

Истина е, че е познавала Леонардо да Винчи, който в продължение на година (1502 — 1503) е работил като военен съветник на семейство Борджия. Леонардо наистина е изказал предположението, че отрова се усилва, като премине през организма на животно. Обаче

той отказва да провежда опити, за да докаже идеите си. Знае се, че Лукреция не е страдала от подобни задръжки.

УИЛЯМ БЪРД

Не се знае точната дата на раждане на Бърд, но по времето, когато се развива действието в „Пръстена на Борджиите“, той е между четирийсет и петдесет годишен. Ползва се с благоволенieto на Елизабет и е назначен за дворецов композитор. Неговите произведения са популярни и днес, около четири века след смъртта му. Уилям Бърд е вярващ католик, за когото се знае, че е участвал в много тайни литургии, така че е напълно възможно да се е появил на религиозна среща в Саутуарк през февруари 1589 г., както е описано в романа.

КАНТАРЕЛА

Това е действителна отрова. Нейната формула е изгубена, но ключовата ѝ съставка е арсеникът. Тя наистина е създадена от Лукреция Борджия (почти сигурно с помощта на алхимик). Смята, че Лукреция е използвала мечки и кучета, за да получи по-силна разновидност на отровата.

ЙЕЗУИТИ МИСИОНЕРИ

В Рим се обучават йезуити мисионери със специалната задача да покръстват некаатолици и да даряват с духовна утеха своите братя по вяра в Англия. Между 1570 и 1600 има много мисионери йезуити, които отиват по-далеч от своята задача и се опитват да рушат английското общество и да навредят на името на кралицата. Разбира се, сравнението с днешните терористични клетки в Англия е стряскащо.

ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ

Това е наименованието, дадено на онези, които са работили за Франсис Уолсингъм, ръководителя на кралския шпионаж, чиято задача е да преследва и разкрива католическите активисти. Поддръжниците на римокатолическата църква са живели в постоянен страх от тези хора, които са били нещо като Гестапо от епохата на Тюдорите. Те действали по сведения, събрани от шпионската мрежа на Уолсингъм, и нападали тайни събирания и литургии на католиците. Заловените били съдени за държавна измяна и жестоко убивани.

СКЕЛЕТИ ПОД ЛОНДОН

Има много такива. Със застрояването на града все повече и повече скелети излизат на бял свят. Един скорошен репортаж („Приказки отвъд гроба“, Би Би Си — онлайн, 19 юли 2008 г.) описва как през последните трийсет години в Лондон са изкопани повече от 17 000 скелета. Много от тях са жертви на чумата и са били погребани в общи общински гробове. Често обаче се случва да бъдат разкопани и единични скелети при строежа на сгради, както е описано в „Пръстенът на Борджиите“.

САУТУАРК

Днес кварталът на южния бряг на Темза е доста скъп и желан район за живеене. Но до средата на двайсети век той е смятан за един от най-лошите лондонски райони. По времето на Тюдорите там са се намирали мечите градини, театрите, бардаците и комарджийниците.

ЛОНДОНСКИЯТ ТЕАТЪР

По времето на Тюдорите театърът преживява разцвет. Самата кралица е голям негов почитател и лондонската сцена е плодородна почва за развитието на безсмъртни таланти, като Уилям Шекспир, Бен Джонсън, Джон Флетчър и Кристофър Марлоу.

Театърът на Шекспир „Глоуб“ е построен едва в 1599 г. — десетилетие след времето, когато се развива действието в книгата. Обаче се смята, че по това време Шекспир започва да играе на сцената и затова се появява за миг и в романа. „Орелът“ — театърът, описан от мен, е измислен, но съм използвал стари описания на театри в Саутуарк и на други места.

Знамената са се използвали, за да се съобщи на публиката каква пиеса ще се играе съответната вечер. Различни цветове обозначавали комедиите, трагедиите или историческите драми.

ЕКЗЕКУЦИИТЕ ПО ВРЕМЕТО НА ТЮДОРИТЕ

Те се провеждали до голяма степен както са описани в книгата. Разликата между екзекуцията за предателство и държавна измяна е огромна. Онези, които били осъдени за предателство, били бесени или обезглавявани. Но хората, които имали нещастieto да бъдат осъдени за държавна измяна, били бесени, изкормвани и разчетворявани. Екзекуцията в началото на „Пръстенът на Борджиите“ се основава в значителна степен на екзекуцията на мисионера Хенри Уитингъм, който с декрет на Елизабет I е обесен, изкормен и разчетворен в Тайбърн.

ФРАНСИС УОЛСИНГЪМ

Сър Франсис Уолсингъм е роден в аристократично семейство около 1532 (точната дата не е известна). Той е голям администратор и дясна ръка на кралица Елизабет в продължение на трийсет години. Служи и като посланик, военен съветник и главен секретар. Получава титлата рицар през 1577 г. Уолсингъм е най-известен като ръководител на шпионската мрежа на кралицата. Той създава първата специално организирана тайна служба и прилага много новости, за да постигне напредък в работата, включително използването на оригинални кодове и методи за събиране на информация. Той използва мрежа от хиляди шпиони в Англия, Шотландия, Уелс, Ирландия и в континентална Европа. Уолсингъм почти еднолично успява да предотврати няколко опита за убийство на кралицата, а неговата шпионска мрежа се оказва безценна заради несекващите сблъсъци с Испания по време на дългото царуване на Елизабет. Уолсингъм умира около година след времето, когато се развива действието в тази книга — април 1590 г.

[1] И двата романа са издадени от ИК „БАРД“. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.